

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2001/02 • 13 Ocak 2001 • 150.000 TL

- ✓ *Hücrelerde ölüm operasyonu,*
- ✓ *Sokaklarda faşist terör ve abluka,*
- ✓ *İşçi-emekçilere yıkım saldırısı sürüyor!..*

Faşizmin terörüne ve sermayenin saldırılarına boyun eğmeyeceğiz!

**Direnecek ve
kazanacağız!..**

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Devrimci muhalefetin birleşik-örgütlü**bir güce ve sese dönüştürülmesi günün acil görevidir...****Direnışı emekçiler cephesinde büyütelim**

Her ne kadar, “devlet gücünü kanıtlamıştır” açıklamaları yapılırsa da, operasyonun kanıtladığı yeni bir şey olmadığını onlar da biliyorlar. Hiç kimse, hele de devrimciler, bu devletin öldüremeyeceğini, buna gücü-niveti-olanağı-aracı-ihhtiyacı vb. olmadığını düşünmediğine/iddia etmediğine göre: üstelik en güçsüzünden bile olsa, bir devlet için elindeki esiri öldürmekte herhangi bir güçlük bulunmayacağına göre, katliamla TC’nin gücü filan kanıtlanmış olamıyor. Zaten amaç da, onlarca devrimciyi daha katlederek güç kanıtlamak değildi. Amaç, yukarıda da belirttiğimiz gibi, içerde ve dışarda, sistemin hücre politikasına karşı başlayan direnişi kırmaktır. 19 Aralık terörüyle güya kitleler de yıldırılacak, yani direnişin dışarıdaki ayağı da kırılacaktı. Hücrelerin demir kapıları/izole duvarları içine gömülen devrimcilerin sesi boğulacak, yani devrimin başı ezilecekti. Ne var ki, sistemin terörü sadece devrimci irade karşısında değil, demokratik kitle muhalefeti karşısında da başarısız kalmış bulunuyor. Zaten terör, tanım itibarıyla silahsız (ve kendini savaşın dışında gören) kitleleri hedefler. Karşı tarafın silahlı güçlerini değil. Çünkü eline silah alan herkes savaşta öldürmek kadar ölmenin de kaçınılmaz olduğunu bilmektedir. Ve bu kez, devletin terör silahı esastan geri tepmiş görünüyor.

Enerjideki yağmanın tam da bugünlerde ortaya çıkarılması ve yine şaşaalı bir “operasyon”la gündeme oturtulması, elbette rastlantı değil. Ne yolsuzluk şimdi farkedildi ve ne de gerçekten önu alınmak isteniyor. Sözkonusu olan, artık tekrarlıana tekrarlıana gına getirdiğimiz, şu bildik gündem değıştirme oyunudur.

Değıştirilmek istenen gündem, herkesin bildiğı gibi, cezaevleri meselesidir. 30’u aşkın devrimcinin katledilmesi ve kalanların yara-bereleriyle F tipi hücrelere kapatılması ardından, hükümetin başı Ecevit, her ne kadar, “bu mesele bitmiştir, siz sonuca bakın” dediyse de, meselenin bitmediğı, tersine, daha da içinden çıkılmaz hale geldiğı ortadadır. Öyleyse ve buna rağmen neden üstü kapatılmaya çalışılıyor peki?

Öncelikle; tüm böbürlenme yüklü açıklamalara rağmen operasyon amacına ulaşmamıştır. Operasyonun amacı direnişi sona erdirmektir, oysa daha da yayılmasına yolaçmış bulunuyor. Düzen bugün bu başarısızlığını gizlemeye çalışıyor.

Her ne kadar, “devlet gücünü kanıtlamıştır” açıklamaları yapılırsa da, operasyonun kanıtladığı yeni bir şey olmadığını onlar da biliyorlar. Hiç kimse, hele de devrimciler, bu devletin öldüremeyeceğini, buna gücü-niyeti-olanağı-aracı-ihhtiyacı vb. olmadığını düşünmediğine/iddia etmediğine göre; üstelik en güçsüzünden bile olsa, bir devlet için elindeki esiri öldürmekte herhangi bir güçlük bulunmayacağına göre, katliamla TC’nin gücü filan kanıtlanmış olamıyor. Zaten amaç da, onlarca devrimciyi daha katlederek güç kanıtlamak değildi. Amaç, yukarıda da belirttiğimiz gibi, içerde ve dışarda, sistemin hücre politikasına karşı başlayan direnişi kırmaktır. 19 Aralık terörüyle güya kitleler de yıldırılacak, yani direnişin dışarıdaki ayağı da kırılacaktı. Hücrelerin demir kapıları/izole duvarları içine gömülen devrimcilerin sesi boğulacak, yani devrimin başı ezilecekti.

Başarılabilir mi peki? Başarılamadığı ortadadır. Ne içeride, ne de dışarıda... Her karşı-devrimci terör saldırısında olabileceğı gibi, bu saldırının da yıldırıldığı/teslim aldığı birileri var elbette. Ancak bu öylesine sınırlı ve tekil ki, sistem bile adını anmayı değeri bulmuyor. Üç-beş eski solcu aydın bozuntusunu yanına çekmiş olmayı bir başarı saymıyor.

İkincisi; -ve üsttekiyle bağlantılı olarak- operasyonla devletin değil ama devrimin gücünün kanıtlanmış olmasıdır. Evet... Sistemin barbarlığı kendi gücünü değil, tam tersine, bu barbarlığın yöneldiğı gücü, yani devrimci direnişin

gücünü kanıtlamış oldu. Devrimci tutsaklar 30’u aşkın şehit vermelerine, görülmemiş bir teröre maruz kalmalarına rağmen teslim olmamışlar, direnişi zayıflatmak şöyle dursun, daha da yükseltmişlerdir. Bundan ala güç gösterisi olabilir mi? Mahkumla hakim olan arasındaki savaşın asıl silahı iradedir. Çünkü diğer bütün konularda müthiş bir eşitsizlik sözkonusudur. Daha da açığı, esirin elinde aklı ve yüreğı, iradesi, inancı ve haklılığı dışında hiçbir silahı bulunmamaktadır. Sayısalıktaki uçurumun ise sözünü bile etmiyoruz. İşte 19 Aralık katliamında da esas olarak bu iki irade çarpışmış ve sistemin iradesi büyük bir hezimete uğratılmıştır. Devrim cephesinin bedeli ne kadar büyük olduysa, zaferi de bir o kadar büyük olmuştur.

Üçüncüsü; sistem uğradığı başarısızlığı sineye çekme niyetinde değildir ama. Saldırımı çeşitli araçlarla ve çeşitli biçimler altında sürdürmektedir. Hücrelere kapatılan devrimcilerin, gerek devam ettirdikleri Ölüm Oruçları gerekse de saldırıda aldıkları yaralar yüzünden hızla ölüme ilerliyor olması sistemi tatmin etmemekte, ölümleri hızlandırmak ve sayıyı artırmak için bildiğı tüm yöntemleri kullanmaktadır. Tüm yalıtma çabalarına rağmen hücrelerden dışarıya sızan bilgiler; günde iki kez işkenceli sayım yapıldığı, tıbbi müdahale engellendiğı için yaraların giderek azgınlığı, ailelerin getirdiğı giyecekler kabul edilmeyip tutsakların yarı-çıplak soğuktan hastalanmaya/ölüme terkedildiğı vb., vb.’ni göstermektedir.

Dördüncüsü (ve en önemlisi) de; Ölüm Orucu’ndaki tutsaklara yönelik zoraki “tıbbi müdahale”dir. Bu aşamada bu tarz müdahalenin kurtuluş değil ölüm ya da en hafifinden kalıcı sakatlık getireceğı, çoğu kendi alanında tıp otoritesi olan onlarca hekim tarafından (daha önemlisi hekim örgütleri tarafından) defalarca açıklanmış olmasına rağmen bunun yapıyor olması, sistemin can almayı sürdürmekteki kararlılığının göstergesinden başka bir şeye yorumlanamaz. Bugün birer-ikişer hastaneye götürüp getirmek suretiyle “müdahale”de bulunduğu devrimci tutsaklara, yarın toplu olarak saldırma niyetinde olduğu, hükümetin son açıklamalarıyla ortaya konulmuş bulunuyor. Tıpkı, “hayata döndürme” adını verdikleri katliam operasyonu öncesi olduğu gibi, yine, “ölmelerine izin veremeyiz, müdahale ederiz” diyorlar. Bununla, F tipi zindanlarını da iş makineleriyle yıkmayı kastetmediklerine göre, sözkonusu müdahale bu kez, zaten ikişer-üçer denemekte oldukları

“ölümcül tıbbi müdahale”nin toplu hale getirilmesidir. Gündem değıştirerek üstünü örtmeye çalıştıkları asıl kirli niyet bu yeni katliam operasyonu hazırlığıdır.

Hücre sistemi ile toplu direnme imkanları ortadan kaldırıldığına; ve hücrelerinde yalnız ve bilinci kapanmış durumdaki bir tutsağı alıp hastaneye taşımakta hiçbir zorluk yaşamayacaklarına göre; artık katliamın bu biçimini engellemenin tek ve en etkili gücü direnişin toplumsal ayağıdır. Bunu sistem çok iyi bilmektedir. Bu nedenle, konuya ilişkin en cılız sesi dahi bastırmak için her türlü hukuksuzluğu elden bırakmıyor. Eğer cezaevi sorununa ilişkin kullanılmak isteniyorsa, her türden demokratik hakkın yok sayılması, engellenmesi için kendi hukukunu altüst ediyor. Sadece kolluk güçleri değil, mahkemeler sudan gerekçelerle verdiği tutuklama kararlarıyla, valiler gösteri ve miting yasaklarıyla bu kampanyaya dahildir.

Ne var ki, sistemin terörü sadece devrimci irade karşısında değil, demokratik kitle muhalefeti karşısında da başarısız kalmış bulunuyor. Zaten terör, tanım itibarıyla silahsız (ve kendini savaşın dışında gören) kitleleri hedefler. Karşı tarafın silahlı güçlerini değil. Çünkü eline silah alan herkes savaşta öldürmek kadar ölmenin de kaçınılmaz olduğunu bilmektedir. Ve bu kez, devletin terör silahı esastan geri tepmiş görünüyor.

Hücre politikasına baştan beri (Ölüm Orucu Direnişi’nin belirli aşamasından itibaren) karşı görüş açıklayarak muhatap olan DKÖ’ler ve bazı meslek örgütleri, 19 Aralık teröründen sonra da aynı kararlı tutumlarını sürdürme onurunu taşıyorlar. Sadece bu kadar da değil. Katliam nasıl, içeride Ölüm Orucu Direnişi’nin yayılmasına (direnışçi sayısı 200’den 300’e çıktı) yolaçtı ise, dışarıda da muhalefetin genişlemesine yolaçmış bulunuyor. Katliam öncesi kurumsal yahut bireysel olarak fikir bildirmemiş bulunan kimi çevre, kişi ve örgütler, şimdi, katliama ve hücre uygulamasına karşı görüş ve tutumlarını açıklamaya başlamışlardır. Üniversitelerden yükselen ses bunun en son ve en güzel örneğidir. Sendikaların taban basıncına daha fazla dayanamayacağı, önümüzdeki yakın süreçte sözlü açıklamalara imza atarak da olsa muhalefete dahil olmak zorunda kalacağını işaretleri artmaktadır vb.

Hücrelerden çıkacak tabut sayısını azaltmanın, yani hücrelerin kapısını açtırmanın, yani direnişi kazanmanın yolu, dışarıdaki bu muhalefetin birleşik-örgütlü bir sese dönüştürülmesinden geçtiğı açıktır. Devrimci hareketin bugün güç ve enerjisini hasretmesi gereken en önemli görevlerden biri de budur.

“Psikolojik savaş”ın söz kurmaylığına soyunanlar katliamdan askeri kurmaylar kadar sorumludurlar

Bir yandan devlet sözcüleri ve medyanın kadim küfürbazı/yalan taciri kalemsörleri “ölüm oruçlarının sahte olduğu” bayağılığına sığınmaya çalışırken, öte yandan, bu sahte solcu pehlivanlar da devrimcileri, “ölümü kutsamak” ithamıyla akılları sıra psikolojik baskı altına almaya çalıştılar. Band takma törenleri dini avinlere benzetildi. Kimi “ünlü” düşünürlerden “yaşamın ölümden daha değerli” olduğu üzerine alıntılar yapıldı. “Ziverbey anıları” bile (inanılmaz bir yüzsüzlükle) katliama destek vazılarına cesni yapılabildi.

Devlet eskiden cumhuriyet bayramlarında asker ve silahını sergilerdi. Devir değişti. Milli bayramların pop müzik şenliklerine dönüşmesiyle birlikte, güç sergilemek için de kurban törenleri düzenleniyor. 30’u aşkın devrimci tutsağın katledildiği zindan saldırısı bu törenlerin sonuncusu oldu. Devlet katliam gücünü bir kez daha sergiledi ama, asıl amaç zaten bilinen bir gücün gösterisi değildi. Nitekim öyle olmadığı, Tantan’ın “psikolojik savaş” sözleriyle de açığa vuruldu.

“Psikolojik savaş”, bilindiği gibi bir kontr-gerilla terimi. Yalan, iftira, karalama kampanyalarından terör eylemlerine kadar tüm kirli savaş yöntemlerini kapsıyor. Daha geçtiğimiz yüzyılın başlarında hızla yükselen sosyalizm karşısında barutunu tüketen burjuva ideolojisinin tek dayanağı bunlar artık.

Saldırıda 30’u aşkın devrimci tutsak yaşamını yitirdi ama, savaşın diğer boyutunda hedef sadece devrimci tutsaklar -hatta tutsak olmayan devrimciler de- değildi. Devrim ve demokrasi cephesi bir bütün olarak nasibini aldı bu çamur salvosundan.

Pek çok sözcük ve terimin anlamları çarpıtıldı, tersine çevrildi ve bir buz mermisi gibi halkın beynine çakılmaya çalışıldı. Bunların başında, devrimcilere karşı hep kullanılagelen “terör” ve “terörist” sözcükleri var. Oysa terör amaç olarak “kitleleri yıldırma”yı hedeflemeli, araç olarak da buna hizmet edebilecek “korkunç” ve “karanlık”, yani hedefi ve amacı açık olmayan silahlı saldırılar gerçekleştirmelidir. Yani terör, tanım itibarıyla, devrimci silahlı eylemden ziyade kontr-gerilla faaliyetine denk düşer. Türkiye’de örneklerinin çok fazla olduğu biliniyor. 1 Mayıs ’77, Maraş, Çorum, Sivas katliamları, Mumcu, Üçok vd. suikastleriyle tüm kaçırma-kaybetmeler, Gazi olaylarına

yolaçan saldırı, ve nihayet zindan katliamında simgeleşen son psikolojik savaş, terör tanımını tüm kapsamıyla içeren saldırılardır.

Fakat faşist devlet ve kalemsörleri terör sözcüğünü bu gerçek anlamından soyundurup, salt şiddet bile değil, özellikle devrimci şiddete indirgeyerek halka yutturmaya çalışıyorlar. Ana kavramı bir kez böyle tersyüz ettikten sonra da, sıra, konuya ilişkin tüm kavram ve olaylara geliyor. Terörle Mücadele Yasası’ndan yargılanmakta olduğu veya hüküm giydiği için F tipi zindanların hücrelerine tıklamak istenen tüm siyasi mahkumlar “terörist” ilan ediliyorlar. Sadece örgütlü ve örgütsüz devrimciler değil, Eşber Yağmurdereli gibi aydınlar da aynı kefeyle konuluyor böylece. Öte yandan, bir kısım devrimcinin bombalama-cezalandırma eyleminden yargılanıyor olması kıstas gösterilip, siyasi tutsakların tümü “azılı katil” ilan edilerek, hücre cezasını nasıl da hakettikleri kanıtlanmaya çalışılıyor.

Ancak, terör kelimesi üzerindeki bu oyunlar öylesine bayağılaştı ki, artık pek çok işçi ve emekçi üzerinde dahi etkili olamıyor.

Bu yüzden, bu operasyon sürecinde kitleleri az-buçuk etkileme ihtimali bulunan daha “incelikli” yalanlar icat edildi. Devrime ve devrimci değerlere saldırının bu incelikli araçlarını bulma ve geliştirme alçaklığı da, onu daha yakından tanıyan solcu eskilerine düştü. Medya bataklığının kadim küfürbazlarının aklı bu kadarına yetmezdi çünkü.

“Ölümler olmasın” diye başlayıp, “kimse ölümler üzerine siyaset yapmasın”la süren riyakar propaganda, katliam saldırısıyla birlikte, “örgüt şeflerinin ölüm emri verdiği”, “çocukların örgüt baskısından kurtarılması gerektiği” aşâğılık yalanıyla taçlandırılarak, katliama açık desteğe dönüştürüldü.

Bununla asıl olarak ailelerin zihni bulandırılmak isteniyordu kuşkusuz. Fakat “ölüm üzerinden siyaset yapmak” öylesine dallandırılıp budaklandırılıyordu ki, F tipine karşı görüş belirten meslek örgütlerinin ve DKÖ’lerin yöneticileri ağır ve bir o

kadar iğrenç ithamlarla suçlanıyorlardı. Kurulan tam bir cadı kazanıydı. Ve onun ateşini en fazla körükleyenler de, bir zamanlar kendileri de cadı kazanlarına girip çıkanlar oldular.

Bir yandan devlet sözcüleri ve medyanın kadim küfürbazı/yalan taciri kalemsörleri “ölüm oruçlarının sahte olduğu” bayağılığına sığınmaya çalışırken, öte yandan, bu sahte solcu pehlivanlar da devrimcileri, “ölümü kutsamak” ithamıyla akılları sıra psikolojik baskı altına almaya çalıştılar. Band takma törenleri dini avinlere benzetildi. Kimi “ünlü” düşünürlerden “yaşamın ölümden daha değerli” olduğu üzerine alıntılar yapıldı. “Ziverbey anıları” bile (inanılmaz bir yüzsüzlükle) katliama destek yazılarına çeşni yapılabildi.

Ölümü kutsamak (devrimci için), emretmek/zorlamak (örgüt yöneticileri için) ve desteklemek (demokratik muhalefet için) merkezli bu kampanyaya en fazla malzeme yapılan olaylardan biri de, “alkış ve halay” idi. Hiç ölüm alkışlanır mıymış, ölünün arkasından halay çekilir miymiş? Bu ölüye saygısızlık mı...

Bunları katliam tugaylarına alkış tutanlar, ölülerimize tükürenler söylüyorlar.

Ancak asıl dertlerinin saygı maygı, gelenek melenek olmadığı son derece açıktır. Asıl dertleri, devrimcilerin ölümü böylesine hiçe sayabilmesinin yarattığı korku ve tedirginliktir. Ölüm Orucu törenlerinde ve destek eylemlerinde halay çekmemizi, alkış tutmamızı sözde garip karşılayan bu baylar, Ulucanlar katliamı sırasında, çatıdan yağmur gibi yağın kurşunların altında çekilen “ölüm halayı”na hiç değinmiyorlar ama. Çünkü orada ölümün arkasından değil, ölümüne durulmuş bir halay vardır. Çünkü Ulucanlar ölüm halayı, ölümü altetmenin resmidir. Korku bu bayların aklını öylesine teslim

almıştır ki, bu dünyada alkışı hakedecek ölümlerin de olduğunu ya unutmuşlar, ya da unutturmaya çalışmışlardır. Oysa, onu hakedenleri alkışlarla uğurlamak devrimci tavrı öylesine güçlü bir gelenek yaratmıştır ki, yıllardır, sadece devrimci cenazelerinde değil, devlet tarafından

katledilen hemen herkesin cenazesinde uygulanır. Bu öyle güçlü bir gelenektir ki; bu bayların kendisi bile daha dün kendi arkadaşlarını (örneğin Mumcu’yu) alkışlarla uğurlamışlardır. Böyle olduğu halde, bugün bu tavrı hiç utanıp sıkılmadan ayıplamaya kalkıyorlar.

“Örgüt baskısı” ile birarada kullanılan “şeflerin ölüm emri” argümanlarının hedefi ise doğrudan örgütlülüğün kendisidir. Sistem, haklı olarak ayakta kalabilmesinin garantisini örgütlü muhalefeti dağıtmakta görüyor. Sadece sistemi cepheden karşısına alan devrimci örgütleri değil, büyük oranda denetiminde tuttuğu sendikal örgütleri de tasfiye etmenin araçlarını geliştiriyor. Türkiye’de bu, ‘80 darbesinden itibaren sendikal işçi sayısındaki hızlı düşüşte, ‘90’lı yıllardan itibaren hiçbir yeni sendikalaşmaya göz yumulmamasında, kamu emekçilerinin sendikalaşmasına yönelik terörle bastırma girişiminde görülebilir. Devletlerarası düzeyde ise, İstanbul’da yapılan AGİK’in son (milenyum) toplantısının kararlarında açıkça ilan edilmiştir. Açıkça fakat riyakarca. Bu kararların insan haklarına ilişkin bölümünde emperyalist burjuvazi, arzu ettiği örgütsüz insanı tanımlar. Burada “insan”ın örgütlülük dışında tüm hakları sayılır. Çünkü egemen burjuvazi 200 yıllık deneyimiyle bilmektedir ki, insan, bu haklarını ancak örgütlü ise kullanabilir. Daha doğrusu, kapitalist sistemde emekçiler örgütlü ise insan muamelesi görür, örgütsüz ise hayvan muamelesi bile görmez.

Devrimci örgüte ve cezaevlerine dönersek; devlet F tipinin hücrelerine örgütlülüğümüzü yani insanlığımızı gömmeyi planlıyor. Bizlerse ancak cesetlerimizi gömersiniz diyoruz. Çünkü ya insan olarak yaşamayı sürdürürüz, ya da insanlığımızı korumak için ölürüz.

Kimi solcu bozuntusu kalem erbabının, bir emekçinin yaşamı kadar yalın bu felsefenin karşısına dikmeye çalıştığı, “yaşamak herşeyin üstündedir, sürünerek de olsa” pespaye görüşü, işte, kapitalist-emperyalist burjuvazinin ve onun kanlı düzeninin kirli arzusuydu.

Bu arzu, zindanlara yönelik son saldırıyla alçakça bir katliama dönüştüğü oranda, onu destekleyen ve savunan herkes elini devrimci kanına batırmış oldu. Safını açıktan katil devletten yana belirleyenler de, belirlemekten kaçınmak suretiyle devleti destekleyenler de katliama ortak olmuşlardır. Bu suçtan yakalarını sıyıramaz, hesap vermekten kaçınamazlar.

Ertuğrul Özkök

Zindan direnişi sürüyor...

Devrimci tutsaklar ölümün eşiğinde...

Dışarda direnişi örgütlemek acil ve ertelenemez bir görevdir

19 Aralık zindan katliamı kuşkusuz ki Türkiye devrimci hareketinin tarihinde yaşadığı en büyük ve en alçakça saldırı olma özelliğini taşıyor. Büyük bir katliam yaşanmıştır, buna karşılık devrimci tutsaklar hayranlık verici bir direniş göstermişlerdir.

Katliamın ardından yapılan değerlendirmelerde doğal olarak bu görkemli direniş önplana çıkarılmıştır. Bu yerinde bir davranıştır, zira devrimci tutsakların ölümü hiçe sayan ve katliamcı güruhu acz içinde bırakan ölümüne direnişleri bunu fazlasıyla hakediyor. Ayrıca direnişin birçok vesileyle işlenip kitlelerle bütünleştirilmesi, devrimcilerin özellikle bu süreçte üstünden atlayamayacağı bir sorumluluktur. Direniş devrimci hareket için birçok açıdan kitlelerle buluşabilmenin olanaklarını arttırmıştır. Direniş öyle güçle ve inanç doludur ki, bunun karşısında sessiz ve tepkisiz kalmak adeta imkansız hale gelmiştir. Bu her iki cephe, devrim ve düzen cephesi için de böyledir.

Katliamcılar ve çanak yalayıcıları ellerinden geldiğince direnişin etkisini kırmaya çalışmaktadırlar. Kontra kalemşörlerin saldırıları ve karaçalmaları her zamankinin ötesine geçmiş ve azgınlaşmıştır. Karşılaştıkları direniş tablosu efendilerini olduğu gibi onları da çılgına çevirmiştir. Saldırganlıkları bunun içindir.

Devrimci örgütleri ölüm üzerinden siyaset yapmakla suçluyorlar. Ölümün hiçbir şeye çare olmayacağını söylüyorlar. Böyle yapmakla gerçekte korkularını bastırmaya, doğabilecek öfke patlamasının şimdiden önüne geçmeye çalışıyorlar. Zira direniş bu uşak takımının efendilerinde bile hayranlık yaratmıştır. Bunu bir biçimde dile getiriyorlar, şaşkınlıklarını gizleyemiyorlar. Katliamcı güruhun bile hayranlık duyduğu bir direnişten, sömürünün ve zulmün en katmerlisini yaşayan işçi ve emekçilerin, ulusal özgürlük istemleri katliamlarla bastırılmaya çalışılan ezilen halkların etkilenmemeleri, sarsıntı yaşamamaları mümkün mü? Devrimci tutsaklar tıpkı Ulucanlar'da olduğu gibi 19 Aralık katliamında da, yaşamlarının anlamını, işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların kurtuluşu davasında bulduklarını, gördükleri işkencenin, çektikleri acının milyonlarca emekçinin çektiği acılardan daha ağır olmadığını ifade ediyorlar. İşte teslim alınmak istenen bu.

Bu toprakların devrimcileri öylesine büyük özveri ruhu taşıyorlar, davalarına öylesine bir ölümüne bağlılık taşıyorlar ki, bu özveri ruhu, bu adanmışlık ne yenilebilir, ne de teslim alınabilir.

Yineliyoruz, öne çıkan, katliamın vahşetine rağmen direniştir. Ancak, direnişin bu görkemi haklı olarak öne çıksa da, bu bizleri hiçbir biçimde rehavete sürüklememelidir. Direniş ilerici emekçi kitlelerde bir sempati ve hayranlık uyandırmış, tersinden katliam da devlete karşı kin ve öfkeye yolaçmıştır. Katliamın genel politik sonuçları devrim cephesinin lehinedir. Fakat tam da bu noktada katliamın devrim cephesine sunduğu olanakların ne denli etkin kullanılıp kullanılmadığı temel önemde bir sorundur. Faşist rejimle girilen savaşta politik ve moral zafer kazanılmış olsa da, zafer hala kazanılmış değildir. 30'u aşkın şehit verilmiş olmasına rağmen devlet hücrelerden vazgeçmeyeceğini açıklayan kararlılık gösterilerine devam ediyor. Anlaşılan o ki, devlet daha fazla ölümü göze almıştır. Devrimci tutsaklar bedel ödemek noktasında herhangi bir tereddüt taşımadıklarına göre, bundan sonra işleyen süreçte sorumluluk dışarının omuzlarındadır.

Peki dışarı ne yapıyor? Katliama duyulan büyük öfke ve nefrete rağmen yaşanan sessizlik niye? Kabul etmek zorundayız ki, şu an toparlanmayı başaramayan toplumsal muhalefet içeriden gelecek ölüm haberlerini bekliyor. Tutsaklar SAG'ın başladığı ilk günlerde sürecin nasıl gelişeceğini biliyorlardı ve zaferi şehitlerimizle kazanacağız diyorlardı. Bu ülkenin devrimcilerinin en iyi bildiği şey, kazanılan hiçbir hakkın bedelsiz olmadığıdır. Bedeli çok ağır ödedik, 30'u aşkın şehit verdik ve bedel ödemeye devam ediyoruz. Böyle bir durumda dışarı (bundan kastımız hücre karşıtı muhalefettir) sessizliğini sürdürecektir mi? Katliamın yarattığı toz duman dağıldı, fakat muhalefet cephesi henüz toparlanabilmiş değil.

Toparlanmada belli nesnel zorluklar olduğu yeterince açık. Ancak iradi çabaların yetersizliği de aynı ölçüde açık. Vahşi katliam toplumun özellikle ilerici kesimlerinde devlete karşı büyük bir kin ve nefret yaratmıştır. Tersinden bu vahşi katliama karşı gösterilen eşine az rastlanır direniş büyük bir sempati uyandırmış, kitlelere güç ve güven vermiştir. Bu iki olgu hücre karşıtı muhalefet cephesinden çıkışa geçebilmenin başlıca olanaklarıdır. Bunların yanında, devletin bir bakanı ağzından verdiği "hücreleri erteledik" sözünü tutmayışı, hayata dönüş adını verdikleri operasyonun 30'u aşkın insanın hayatına maloluşu vardır. Bunlar çalışmalarımızda kitlelerle buluşabilmemizi, sıkı bağlar kurmamızı kolaylaştıracak etkenlerdir.

Operasyon öncesi süreçte DKÖ'lerin birçoğu Ölüm Orucu Direnişi'ni sahiplendi, destekledi. Uzun zamandır sessiz olan DKÖ'ler direnişin etkisi ve sarsıntısıyla harekete geçtiler. Bu önemli bir kazanım olmakla birlikte, bugünlerde DKÖ'ler cephesinde de bir geriye çekiliş söz konusu ve bunun nedenleri biliniyor. Katliam operasyonları eşliğinde DKÖ'lere de baskınlar düzenlendi, yöneticileri gözaltına alındı, bazıları kapatıldı. Bu faşist baskı ve yasaklara boyun eğmeyip bugün hala direnişi sahiplenene, muhalefetine devam ettirmeye çalışanların olduğu da bir gerçek. Önümüzdeki günlerde tutsakların taleplerine sahip çıkan kurum ve kuruluşlara devletin azgın saldırıları tepkileri

arttıracaktır. Devletin vahşeti ortaya çıktıkça tepkiler büyümektedir. Şu günlerde toplumun farklı kesimlerinden katliam lanetleniyor, Ölüm Orucu direnişçilerinin taleplerinin insani talepler olduğu ve bir an önce çözüm bulunması dile getiriliyor. Buna benzer bir dizi tepki ortaya çıkıyor. Buna rağmen hücre karşıtı muhalefetteki dağınık ve örgütsüzlük sürüyor. Oysa yüzlerce direnişçi ölümün sınırında.

Hücre karşıtı muhalefetin yaşadığı dağınıklığa son vermek acil ve ertelenemez bir görevdir. Faşist sermaye devletin saldırısının toplumun çok geniş bir kesimine yönelmesi, birçok kişiyi ve kurumu içine alması, toparlanmayı ve birlikte hareket etmeyi kolaylaştıracaktır. Saldırının büyüklüğü ve kapsamı muhalif kesimi birlikte hareket etmeye zorlayacaktır. Fakat bunun kendiliğinden olmayacağı da açıktır. Muhalefetin birleştirilmesinin, tepkilerin ortaklaştırılmasının sorumluluğu devrimcilerin omuzlarındadır. Her süreçte ve her saldırıda olduğu gibi, bugün de ilk adımı atacak olanlar devrimcilerdir. Saldırımı püskürtmek için olanaklarımız operasyon öncesi süreçten daha fazladır. Ölüm Orucu Direnişi sürmektedir. Devlet ölüm orucuna aldırıyor görünse de, gün geçtikçe köşeye sıkışmaktadır.

Sürecin hızlı geliyor olması ve tutsakların ölümün eşiğinde olmaları, yapılacakların bir an önce yapılmasını ve hiçbir zaman kaybına izin verilmemesini dayatıyor. Devlet Ölüm Orucu'nun verdiği sıkışıklığı yaşarken, dışardan da muhalefeti yükselterek ve yaygınlaştırarak iyice köşeye sıkıştırılmalıdır.

Burada özellikle biz komünistlerin dikkat etmesi ve özen göstermesi gereken bir nokta var. Bu, saldırıyı sınıfa maledebilme çabası göstermek ve bunun için yaratıcı yöntemler kullanmaktır. Önümüzdeki kısa süreçte sonuç alabilmenin imkanları sınırlı olsa da, üstünden atlayamayacağımız bir sorumluluğumuzdur bu. Bu bize ilerleyen süreçte bir dizi kazanım sağlayacaktır. Sonuç olarak zorlu bir süreçten geçiyoruz. Bu süreçteki ısrar, çaba ve inisiyatifimiz, bizleri nihai hedefimize bir adım daha yaklaştıracak, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerle kaynaşmamızı kolaylaştıracaktır.

Devlet terörü artarak sürüyor:

Faşist abluka parçalanacak!

19 Aralık Katliamı'nın ardından devletin dışarıda ailelere, demokratik kitle örgütlerine ve devrimcilere uyguladığı baskı artarak sürüyor. İçeride devrimci tutsakları teslim alabilmek için her türlü fiziki ve psikolojik işkenceyi, tecriti, yoketmeyi azgınca uygulayan devlet, bu vahşetin dışarıda duyurulmaması için, tam da kendisine yakışır bir şekilde saldırarak gözdağı vermeye çalışıyor.

En demokratik eylemlilikler olan basın açıklaması, oturma eylemi, çelenk bırakma vb. eylemlere saldırdığı gibi, birçok kurumun ve kitle örgütünün iç toplantılarına dahi otobüsler dolusu polisiyle gelerek kapatma tehditleri savuruyor, açık bir terör estiriyor. Daha da ileri giderek, TAYAD'a yaptığı gibi bir saat içinde kapatma kararı çıkarıyor. Böylece İçişleri Bakanı'nın saldırı başlatmaya yönelik iddialarını hızla uygulamaya sokuyor. Ard arda davalar açılarak her türlü yıldırma, sindirme yöntemiyle basınç oluşturulmaya çalışılıyor.

Ancak bu faşist uygulamalardan hiçbirisi tutmuyor ve tutmayacak. Cezaevlerindeki katliam ve bunun hücrelerdeki devamı, sansür ve yasaklamalara rağmen bütün çıplaklığıyla ortada. Katil devlet, hangi iğrençliği yaparsa yapsın, bu katı gerçeği gizlemeye gücü yetmeyecek. Hangi alçakça yöntemle başvurursa vursun, devrimci tutsakların akılları zorlayan bir iradeyle yürüttüğü Ölüm Orucu Direnişi'ni engelleyemeyecek.

Bundan kuşku olanların, yıllar boyunca cezaevlerinde kanla yazılan direnişlere ve bunların sonucundaki kazanımlara dönüp bakması yeterlidir. Evet; şu an yılların kazanımı mevziler ve haklar bir çırpıda yok edilmiş gibi olsa da bu ruh, bu irade oldukça her değer adım adım yeniden yaratılacaktır. Bu güç, hücrelerdeki devrimci tutsaklarda fazlasıyla vardır.

Ve içerideki bu görkemli direniş varoldukça, bizler de dışarıda onların sesi olmaya ve hücreler yıkılana dek mücadele etmeye devam edeceğiz.

İHD İstanbul Şubesi

katliama ilişkin brifing verdi...

Katliamın bilançosu katliamı belgeliyor!

19 Aralık'ta "Ölüm oruçlarına müdahale" gerekçesiyle F tipine geçiş operasyonu ve katliamına ilişkin İHD İstanbul Şubesi Taksim Eresin Otel'de bir brifing düzenlemek istedi. Ancak brifingin Eresin otelde gerçekleşmesi polisler tarafından engellendi. Bunun üzerine brifing İHD İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirildi.

İHD Şube Başkanı Eren Keskin'in kısa bir konuşmasının ardından İstanbul Şube'nin hazırladığı sinevizyon gösterisi izletildi. İHD Cezaevi Masası üyesi Ümit Efe, bugüne kadar yaptıkları çalışmaları ve geline aşamayı özetledi. İHD yöneticisi Şaban Dayanan ise brifingin özünü oluşturan ve İstanbul Şube tarafından hazırlanan dosyayı tanıtırken, katliam sürecini anlattı.

Dayanan, "19 Aralık katliamıyla ilgili olarak hazırladığımız dosyaya isim bulmakta hiç zorlanmadık. Bu 'hayata dönüş' operasyonu değil, 'hayata kasıt' operasyonudur" dedi.

Hazırlanan dosyanın girişinde; "Operasyonun başlatıldığı 19 Aralık 2000 saat 04:30'da amacın ölüm orucundaki tutukluları hayata döndürme olmadığı, asıl amacının F tipi cezaevlerini açmak olduğu ve tutukluları canları pahasına da olsa buralara sevk etmek olduğu, İçişleri Bakanı Sadettin Tantan'ın yaptığı 'Biz bu operasyon için 1 yıldır hazırlanıyoruz. Bu iş için özel eğitilmiş askerlerimiz cezaevi maketleri üzerinde eğitim yaptılar' açıklaması, imha zihniyetini ortaya çıkartmıştır" denilerek operasyonun bilançosu çıkartıldı.

Buna göre:
Operasyon düzenlenen cezaevi sayısı: 20
Öldürülen tutuklu ve hükümlü sayısı: 30-32
Hastaneye kaldırılan yaralı tutuklu/hükümlü sayısı: 237
Yaşamını yitiren asker sayısı: 2
Yaralanan asker sayısı: 6
Edirne F Tipi Cezaevine sevk edilen tutuklu ve hükümlü sayısı: 348
Kocaeli F Tipi Cezaevine sevk edilen tutuklu ve hükümlü sayısı: 340
Sincan F Tipi Cezaevine sevk edilen tutuklu ve hükümlü sayısı: 341
Kartal F Tipi Cezaevine sevk edilen tutuklu ve hükümlü sayısı: 67
Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevine sevk edilenlerin sayısı: 45
Açlık grevi süren cezaevi sayısı: 41
Operasyon öncesi ölüm orucunda olanlar: 259
Operasyon sonrası ölüm orucunda olanlar: 357
Açlık grevini sürdürenler: 1656
Operasyonu protesto eyleminde gözaltına alınan kişi sayısı: 2145

Operasyonu protesto eyleminde tutuklanan kişi sayısı: 58
Coplu tecavüz iddiası: 8
Derneğimize başvuruda bulunanlar: 120

Operasyon sonrası basılan kültür merkezi, dernek, parti vb. sayısı: 18
Mühürlenilen dernek sayısı: 2
Ayrıca dosyada, operasyonun gerçekleştiği 20 cezaevine dair bilgiler, sivil toplum kuruluşlarına operasyon sonrası yapılan baskılar, işkence ve kötü muamele başvuruları, mağdur yakınlarının anlatımları, mağdurların anlatımları, avukat anlatımları, Kartal ve Bakırköy cezaevi raporları, tutsakların sağlık durumları, otopsi tutanakları ve suç dosyaları vb. ile katledilen tutsakların otopsi resimleri yer almaktadır.

Dosyanın tanıtılmasının ardından söz alan Av. Gülizar Tuncer Kandıra ve Edirne F tipi cezaevlerinde görüştüğü müvekkillerinin durumlarına ilişkin bilgi verdi. Kandıra F Tipi Cezaevi'ne sevk edilen müvekkili Nuri Akalın, diğer tutuklular gibi ring aracına bindirilirken ve ring aracında tekme ve copla dayak atıldığını, hakaretlere uğradığını, aracın ayrı bir bölmesinde sorguya alındığını, cezaevine getirildiğinde tek kişilik hücreye alındığını ve asker giysili, kepli, yüzü maskeli ve eldivenli şahıslarla sorgulandığını, benzer saldırılara burada da maruz kaldıktan sonra coplu tecavüze uğradığını, doktora dile getirmesine rağmen hiçbir şekilde ilgilenilmediğini belirtmiş bulunuyor.

Ayrıca Gülizar Tuncer, Edirne'deki ölüm orucundaki müvekkillerinin durumlarının ağır olduğunu, bir kısmının görüşe bile gelemediğini, kurşun yarası olan tutukluların tedavileri yapılmadan cezaevine sevk edildiklerini dile getirdi.

Av. Mihriban Kırdök de, görüştüğü müvekkillerinin benzer uygulamalara maruz kaldığını belirtti. Avukatların ardından söz alan katliamda şehit düşen Rıza Poyraz'ın annesi Elif Poyraz ise, Rıza'nın operasyonda katledildiğini, yaralı olmasına rağmen tedavisinin yapılmadığını ve ölüm sınırında iken günler boyunca hastanede kendisine gösterilmediğini söyledi.

Son olarak konuşan Ümraniye Cezaevi'ne yapılan operasyonda şehit düşen Alp Ata Akçayüz'ün kardeşi Bülent Akçayüz ise, bu operasyonun ölüm oruçlarına müdahaleyle ilgisi olmadığını, çünkü kardeşinin ÖO'na katılmadığını ve muhalefet ettiğini dile getirdi. Kardeşinin katiliyle aynı ismi taşımak istemediğini belirten Bülent Akçayüz, mahkemeye başvurarak adını değiştireceğini söyledi.

F Tiplerinde işkence sürüyor!..

24 saat işkence... Sayımda, görüşte, aramada, yemek saatlerinde işkence!

Dilekçe, mektup, telgraf, kalem, kağıt hiç bir hakları yok!

F Tiplerinde hiç bir hak yok! İşkencenin her türü var!

DENİZE DÜŞEN YILANA SARILIR!

TV'ler dün gün boyu, kim olduğu belirsiz birinin mektubunu okudular. Mektubu yazan, "güya" hapishanelerdeki 19-22 Aralık katliamında katledilen bir tutuklunun kardeşiymiş...

Mektubu ilk önce Ali Suat Ertoş, CNN-Türk'te okumuştur. Sonra "mektup" Adalet Bakanlığı tarafından tüm medyaya dağıtıldı. Diğer kanalların da hoşuna gitmiş olacak ki, hepsi birden yayınlamaya başladı. Mektubu yazan, kimdir, nerede yaşar, ne yapar... bilen yok, üstelik mektup sahibinin ifadesiyle "muteber biri değil"... Düzmece bir mektup mu, kim bilir ne karşılığında düşüncelerini, arkadaşlarını satmış bir itirafçının mı... belli değil. Ama tüm medya bunda "haber değeri" buluverdi. Çünkü hapishanedeki devrimcilere küfrediyordu bu mektup. Direnişe ilişkin karalamalar, iftiralar doluydu... Bu da onlar için yeterdi.

Denize düşen yılanı sarılır. Yalan bataklığında boğulanlar, yılan-çıyan ne bulurlarsa ona sarılırlar. Kendisinden ve medyadaki yalakalarından başka F Tiplerini savunacak kimse bulamayan Adalet Bakanlığı, bir mektuptan medet umacak kadar zavallı duruma düşmüştür. O da, kontra üslubundan belli ki, ya polis tarafından yazılmış, veya yazdırılmış bir mektup. Bıkmadınız hala "örgüt baskısı" demagojilerinden. Devam edin! Yalancılığınız daha açık görüldüğü her seferinde. Aynı TV'ler ve gazeteler; Bayrampaşa'da 6 bayanın diri diri yakıldığı katliamdan sağ kalan bayan tutsakların mektuplarını yayınlamadılar. Yayınlamadılar çünkü: Onlarda, "hayata dönüş operasyonu"nun nasıl bir katliamcılık olduğu anlatılıyordu... Onlar altı tutsağın yakılışının an an tanıklarıydılar. Katillerin yakarken nasıl kahkahalar attıklarını anlatıyorlardı. Onların anlatımlarında, bu devletin işkenceci, katliamcı yüzü vardı.

Aynı TV'ler ve gazeteler; F Tiplerine görüşe giden ailelerin tanıklıklarına bir kez olsun yer vermediler. Avukatların F tiplerine ilişkin anlattıklarını bir kez olsun yayınlamadılar. Çünkü onların tanıklıklarında işkenceler, işkenceler, işkenceler vardı. Aynı tv'ler ve gazeteler; Üç yüzü aşkın tutuklunun ölüm orucunda olduğunu görmezden geliyorlar. F Tiplerinde süren işkenceleri duymazdan geliyorlar. Onlarca tutuklunun ölümün eşiğinde olduğunu bildikleri halde, onları haber yapmıyor, o küfür mektubunu defalarca yayınlıyorlar. Medya ve iktidar, birlikte o kadar çok yalan söylediler ve direnişin sürmesi, onları öyle bir duruma soktu ki, şimdi direnişteki devrimci tutuklulara karşı saldırıyı sürdürecektir yeni "malzemelere" ihtiyaçları var. Devam edin! Direnişin sürdüğünü tüm dünya öğrendikten sonra, artık her yalan sadece kendinizi vurur... Anlatın anlatın... Örgüt liderleri militanları un çorbasına talim ettirip, kendileri tavuk butlarını yiyorlar gibi ancak geri zekalı bir kontranın kafasında çıkabilecek yalanlara devam edin... Militanı, sempatizanı, lideriyle, bini aşkın tutuklu ölüm orucu ve açlık grevindeyken, tavuk budu hikayelerine inanacak kendiniz gibi bir kaç geri zekalı bulabilirsiniz belki...

Mektubu yazdığı söylenen şu "meçhul şahısın" kimliğini de açıklayın! Mektubu yazanın "can güvenliği" nedeniyle açıklanmıyormuş. Koca devletsiniz, bir kişinin can güvenliğini mi sağlayamayacaksınız? Yazık! RTÜK, DGM sansürleri, ANDIÇ'lar, medyadaki faşist zihniyetliler... Hiç bir şey direnişi bitiremedi. BIRAKIN ARTIK YALANLARI; GERÇEĞİ TESLİM EDİN; Bu direniş, yalanlarla, katliamlarla kırılmayacak kadar güçlü, onurlu, inançlı bir direniştir. Hapishanelerde katletseniz, hücrelere atsanız da; Dışarıda yüzlercemizi gözaltına alıp, kurumlarımızı kapatsanız da; DİRENME HAKKIMIZI, ÖRGÜTLENME HAKKIMIZI SAVUNMAK İÇİN DAHA BÜYÜK BİR GÜÇLE DİRENMEYE DEVAM EDİYORUZ!

TAYAD'LI AİLELER

Kriz Merkezi hala iş başında!

İnsan hakları savunucuları tutuklandı!

"Hayata Kasıt Operasyonu"ndan sonra İnsan hakları savunucuları üzerindeki baskılar tutuklamalarla devam ediyor.

İnsan Hakları Savucularını bu katliam nedeniyle susturmak isteyen güçler, dernek basma, dernek mühürleme, keyfi engellemeler, gözaltılarla devam eden baskılarını tutuklamalara varırmışlardır.

Siyasi partiler, İnsan Hakları Derneği, Halkevleri, KESK, TMMOB'un da aralarında bulunduğu platformun , 7 Ocak 2001 tarihinde Mecidiyeköy'de bulunan Demokratik Sol Partisi İstanbul İl Örgütü'ne siyah çelenk bırakma etkinliğine de şiddet kullanılarak müdahale eden polislin döverek gözaltına aldığı 40 kişi, bugün Şişli Adliyesi'ne çıkarılmışlardır.

Bir gün Güvenlik Büroda gözaltında tutulan insan hakları savunucuları, savcıya ifade verdikten sonra mahkemeye çıkarılmışlardır.

9. Asliye Ceza Mahkemesi'ne çıkarılanlardan üyemiz ve eski şube başkanımız Nimet Tanrıku, Özgürlük ve Dayanışma Partisi üyeleri Sinan Tural, Erdal Kara ve Sabahattin Oğraş, 2911 sayılı "Toplantı ve gösteri Kanununa muhalefetten" tutuklanmışlardır.

Tutuklanan insan hakları savunucuları cezaevine konulmuşlardır.

Konuyu bilgilerinize sunarız.

Konu ile ilgili olarak 9 Ocak 2000 tarihinde saat 12.00'de derneğimizde, sivil toplum kuruluşları ve siyasi partilerin temsilcilerinin katılımıyla bir basın açıklaması yapılacağını açıklamışlardır.

Gereken ilgiyi ve tepkiyi göstermeniz dileğiyle...

**İnsan Hakları Derneği
İstanbul Şubesi
8 Ocak 2000**

Yeni vergi ve zamlar yürürlükte...

İMF programının faturasını kapitalistler ödesin!

Sermayenin yeni yıla dönük saldırı planları işlemeye başladı. Hükümet, yeni yıla girilmesiyle birlikte, İMF'ye verdiği sözleri tek tek yerine getirmeye girişti. İlk aşamada bir dizi yeni vergiyi yürürlüğe soktu. Birçok tüketim maddesine ise yüksek oranlı zamlar yapıldı.

Sermayenin vergi soygunu

Bu konuda neler yapılacağı hükümetin İMF'ye verdiği niyet

mektubunda açıkça belirtilmişti. Buna uygun olarak vergiler, işçi ve emekçilerin üzerine yağmur gibi yağmaya başladı.

Bu çerçevede;
* Geçen yıl deprem bahanesiyle alınmaya başlanan ve sadece bir yıllık olduğu söylenen özel iletişim ve özel işlem vergileri bu yıl da alınacak. Üstelik özel işlem vergisi öncekinin iki katına çıkartılacak.

* Telefon hizmetleri ve doğal gazdaki KDV oranları artırılacak.

* Motorlu taşıtlardan alınan vergilerin miktarı artırılacak. Vergiler sadece lüks araçlarla sınırlandırılmadığı için, taksi ve dolmuş işleten, aracıyla yük ve yolcu taşıyan herkes bundan nasibini alacak. LPG (tüpgaz) kullanan araçlar üzerindeki vergiler ayrıca artırılacak.

* Deprem bölgesindeki vergi erteleme kaldırılacak. Devlet depremden etkilenen işçi ve emekçilerin, yoksul halkın sorunlarına 1.5 yıldır doğru dürüst hiçbir çözüm üretmedi. Ama şimdi hiç utanıp sıkılmadan, "hadi bakalım, siz de vergilerinizi verin, yeter devlete yük olduğunuz" diyecek.

Zamlar yıl boyu sürecek

Vergi soygununa zamlar eşlik edecek. Hükümet öncelikle özelleştirme yağmasına açmayı planladığı kuruluşların ürün ve hizmetlerine zam yapıyor. Amaç hem halktan daha fazla kaynak toplayarak sermayeye aktarmak, hem de bu kuruluşları satın alacak kapitalistler için daha karlı ve cazip hale getirmek.

Dünya Bankası, elektriğe yılbaşında yüzde 20 zam yapılmasını istedi. Ama hükümet bunu göze alamadı. Aralık 2000'de ise yüzde 8'lik bir toplu artışla "yetinildi". Geri kalan zam, aylara bölünerek bütün bir yıla yayıldı. Yani elektrikte her ay yüzde 2.1'lik fiyat artışı otomatikçe bağlandı. Buna bağlı olarak Ocak ayı zammı geçen hafta açıklandı. Ayrıca elektrik fiyatları, 2001 Bütçe Yasası'na konulan "güç bedeli düzenlemesi"yle her bir konut için 1 milyon lira

düzeyinde artırıldı. Yanısıra 300 KW'ı aşan tüketimlere daha pahalı fiyat uygulamasına 2001 yılında da devam edilmesi karara bağlandı. Hükümet akaryakıt ürünlerine de zam yapmaya hazırlanıyor. Buna gerekçe olarak dünya piyasalarında petrol fiyatlarının yükselmesi gösteriliyor. Zaten geçen yılın son aylarında hükümet, akaryakıt ürünlerine uyguladığı sübvansiyonu önemli oranda kaldırmıştı. Bunun sonucunda mutfaklarda kullanılan 12'lik ev tüplerinin KDV dahil bayi fiyatı Ocak 2000'de 3 milyon 275 bin lirayken, Ocak 2001'de 5 milyon 145 bin liraya fırlamıştı. Yani bir yıl içerisinde tüpgaza yüzde 57 düzeyinde zam yapılmıştı. Sadece son 2.5 ayda yapılan zamlar yüzde 40 fiyat artışına yol açmıştı. 2001 yılında tüm akaryakıt ürünlerinde aylık otomatik artışlar yapılması, tüpgazda ise devlet sübvansiyonunun Ocak sonu itibarıyla kaldırılması planlanıyor.

Akaryakıt ürünlerine zam yapılması demek, işçi ve emekçilerin kullanmak, tüketmek zorunda olduğu hemen herşeye zam yapılması demektir. Çünkü akaryakıt hemen tüm sektörlerde temel üretim girdilerinden biridir. Nitekim şimdiden birçok kentte otobüs ve dolmuş ücretleri, ekmek başta olmak üzere temel gıda maddelerinin fiyatları ile otoyol ve köprü geçiş ücretleri arttırılmıştır. TEKEK ürünlerine de yeni yıl itibarıyla zam yapılması beklenmektedir. TEKEK geçen

yıl fiyatlara bir kez zam yaptı. Fakat bu yıl TEKEK özelleştirilecek kuruluşlar arasında. Dolayısıyla satın alacak şirketlere en karlı biçimde devredilmesi devlet için önemli. Bu da tüm TEKEK ürünlerine bu yıl içinde önemli oranda zam

yapılmasını kaçınılmaz kılıyor.

Yeni vergi ve zamlar yoksulluk ve sefaleti daha da büyütecek

İşçi ve emekçiler son yıllarda sermayenin saldırı politikaları nedeniyle giderek daha fazla yoksullaştılar. Açlık ve sefaletin pençesinde kıvranır duruma geldiler. Ücretler on yıl öncesine göre yarı yarıya düştü. Bir çok ekonomik ve sosyal hak, gerek hükümetin yaptığı yasa değişiklikleriyle, gerekse güçlü toplu sözleşmeler imzalanamadığı için parça parça kaybedildi.

Zamlar ve vergiler ise sermaye devleti tarafından ücretleri düşürmenin bir başka yolu olarak her zaman kullanıldı. İşbaşına gelen her hükümet, yeni bir "kemer sıkma" programıyla ortaya çıktı ve çalışanlardan daha fazla fedakarlık istedi.

Ecevit hükümeti tarafından bir kez daha yapılan işin özünde budur. Bir farkla ki, işçi ve emekçilerin sırtına tek seferde yüklenen yük, son yıllarda hiç bu kadar ağır olmamıştır. Bu seferki fatura, her zamankinden daha ağırdır. Dahası, vergi ve zamların faturasını sermaye sınıfı dışında toplumun tüm kesimleri ödemek zorundadır. Fedakarlıktan en fazla söz eden sermayenin kendisidir. Ama ne hikmetse holdinglerin, tekellerin kârları krizlere rağmen kesintisiz biçimde büyümektedir. Ülkede geniş yığınlar açlıkla savaşırken, küçük bir kesim, yani asalak burjuvazi giderek daha fazla şatafat ve lüks içinde yaşamaktadır.

İşçi ve emekçileri yoksulluğa, açlığa mahkum eden saldırılar yeni vergi ve zamlarla sınırlı da değildir. Her cepheden yoğun bir sermaye saldırısı söz konusudur. Vergi ve zamları özelleştirmeler, sosyal hakların daha fazla budanması, ücretlerin aşağı çekilmesi gibi saldırılar takip edecektir. Çünkü vergi ve zamlar, İMF tarafından işbaşındaki hükümete dayatılan, "niyet mektubu"nda da çerçevesi çizilen emperyalist saldırı programının ayrılmaz bir parçasıdır. Yeni vergilere ilişkin maddeler içeren 2001 Yılı Bütçesi de, işçi ve emekçilerin alanlarda doğru olarak haykırdıkları gibi, emekçilerin değil sermayenin, İMF'nin bütçesidir.

Bu nedenle dayanılmaz hale gelen vergi ve zamlara karşı yürütülecek mücadele, yoksulluk ve sefalet, özelleştirmelere, hak gasplarına, emperyalist vurgun ve soygun politikalarına karşı verilecek mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır.

Sermayenin saldırılarını püskürtmek için toplumun geniş kesimlerini hedefleyen bu tür politikalarla da kararlıca karşı durmak gerekir.

Sermayeye karşı en geniş mücadele birliğini yaratma zorunluluğu bu konuda da net bir tutum alınmasını gerektirmektedir. Parti'nin programında ifade edilen talepler üzerinden sermayenin vergi ve zam politikalarına karşı çıkmak, bu dönemin ihmal edilmemesi gereken görevlerinden biridir.

Kapitalizm ve vergi

Kapitalizmde işçi ve emekçilerden vergi alınması sermayeye devlet bütçesi üzerinden kaynak aktarmanın bir yoludur. Bu nedenle devlet, işçi ve emekçilerden bin bir isim altında ve gelirlerine göre epeyce yüksek oranlarda vergi almaktadır. Nitekim devlet bütçesinde toplanan paranın büyük bölümü çalışanların maaşlarından kesilen vergilerden oluşmaktadır.

Buna rağmen kapitalist sistemde devlet, hiçbir zaman sadece maaşlardan alınan vergilerle yetinmez. İşçi ve emekçilerin yaşamını sürdürmek için tüketmek zorunda olduğu her türlü mal ve hizmetten de ayrıca vergi alır. Yediğimiz ekmekten giydiğimiz elbiseye, bindiğimiz otobüsten konuştuğumuz telefona kadar. Yararlandığımız her ürün ve hizmet karşılığında ödediğimiz paranın önemli bir bölümü, vergilere gitmektedir.

Toplanan vergilerin önemli bir kısmı, işçi ve emekçilere söylendiği gibi toplumun ihtiyaçlarına harcanmaz. Yani sermaye devletin vergi dairelerinde her duvara yazılan "ödediğiniz her kuruş vergi, yol, su, elektrik vs. olarak size geri dönecektir" sözü içi boş bir yalandan ibarettir. Bunun böyle olduğunu görmek için devletin bütçe harcamalarına şöyle bir bakmak yeterlidir. Toplanan vergilerin sadece küçük bir kısmının eğitim, sağlık gibi hizmetlere, altyapı yatırımlarına ayrıldığı rahatlıkla görülecektir. Buna karşılık dış ve iç borç faiz ödemeleri, batırılan bankaların kurtarılması, kapitalistlere dağıtılan kredi ve teşvikler, ordu ve polis teşkilatının giderleri bütçenin neredeyse yüzde 80'ini yutmaktadır.

Kısacası, kapitalist sistemde vergiler, işçi ve emekçilerin sömürülmesinin, onların cebinden sermayeye kaynak aktarılmasının bir başka biçimidir. Onların sefaletle sürüklenmesinin, yıkıma uğratılmasının önemli bir nedenidir. Bu nedenle sermayenin vergi politikalarına karşı mücadele, işçi sınıfının ihmal edemeyeceği görevlerinden bir tanesidir.

TKİP Programı'ndan...

"Acil demokratik ve sosyal istemler" bölümü:

"Her türlü dolaylı verginin kaldırılması. Artan oranlı gelir ve servet vergisi."

"Emeğin korunması"

bölümü:

"3) İnsanca yaşamaya yeten, ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranter.org/giden muaf asgari ücret."

Sermaye yağmacı yüzünü gizleyemiyor

“Beyaz Enerji Operasyonu”nun gösterdikleri

Sermayenin 2001 yılı saldırı programının belkemiğini özelleştirmeler oluşturuyor. Enerji sektörü ise en kritik özelleştirmelerin yapılacağı alanlardan biri. Hükümet, enerji sektöründeki özelleştirmelerle ilgili olarak tüm gayretiyle uğraşır, emperyalistlere verdiği sözleri yerine getirmeye çalışırken, birdenbire gündemi, “Beyaz Enerji Operasyonu” tartışmaları kaplayıverdi.

Enerji Bakanlığı üst düzey bürokratlarından bazılarının ve enerji ihaleleriyle ilgili kimi sermayedarların jandarma tarafından gözaltına alınmasıyla başlayan gelişmeler, bir jandarma komutanının açıklamaları ve hükümet temsilcilerinin buna verdikleri yanıtlarla gündemin birinci sırasına taşınmış oldu. Enerji sektöründeki bir yolsuzlukla ilgili soruşturma, karşılıklı açıklamaların ardından,

“düğmeye kim bastı, bakan mı yoksa asker mi?” tartışmasına dönüştürüldü. Hükümet temsilcileri kimliği bilinmeyen askeri yetkiliye karşı ateşli çıkışlar yaptılar. Demokratik rejim savunucusu ya da yolsuzlukla mücadele kahramanı kesildiler.

Elbette ki, bu açıklamalar samimiyet ve inandırıcılıktan tümüyle yoksundur. Başbakan’ın ve iki başbakan yardımcısının özellikle yolsuzlukla mücadele hakkındaki söylediklerinin işçi

ve emekçiler için hiçbir değeri yoktur. Meclisteki tüm partiler, kapitalist yağma ve yolsuzluk ekonomisinin organik bir parçası, düzendeki kokuşma ve çürümenin en başta gelen sorumlularıdır. İşçi ve emekçiler bunun böyle olduğunu son 15 yıldır yaşayarak, görerek öğrenmişlerdir. En “dürüst” partinin bile seçimlerde %18 civarında oy alabilmesi, bunun en somut kanıtıdır.

O halde söyleyene değil, söyletene bakmak gerekmektedir. Onları kaygılandıran ve harekete geçiren asıl neden, enerji sektöründeki yağma ve yolsuzluklarla ilgili bir tartışmanın kamuoyu önüne taşınmış olmasıdır. Ve tüm dertleri enerji sektöründeki özelleştirmeleri, burada kurulan yağma ve talan tezgahını işçi ve emekçilerin ilgisinden uzak tutmaktır. Telaşları bundandır. Çünkü sektördeki yağma ve yolsuzlukların ortaya serilmesi, özelleştirmelerin bir kez daha kesintiye uğraması, hatta tümüyle başarısızlıkla sonuçlanması ihtimalini doğurmaktadır.

Bürokratlar özelleştirmenin selameti için feda edildi

Gözaltına alınan bürokratlar, hemen öncesinde bakan tarafından aniden görevlerinden alınmışlardı.

Bürokratların bakanın haberi olmadan yolsuzluklara bulaştıkları ve bunun için görevlerinden alındıkları sanılmasın. Çünkü bu üst düzey bürokratlar, yıllardan beri enerji sektörünü özelleştirmeye açmak için çalışan ekip içindedirler. Birçoğu ANAP’a yakındır, yani ANAP’lı Enerji Bakanı’yla içtikleri su ayrı gitmemektedir. Hepsisi de, her türlü pislğin içinde, Mesut Yılmaz ve Cumhur Ersümer’le kolkola yüzen kişilerdir.

O halde bakanın bu uşak takımını tek kalemde görevden almasının geçerli tek nedeni vardır. O da bir biçimde patlak

veren yolsuzluk soruşturmalarının sadece bu bürokratlarla sınırlı kalmasını sağlamak, Enerji Bakanlığı’nı ve özelleştirme saldırı programını yolsuzluk tartışmalarının dışında tutmaktır. Bürokratların feda edilmesiyle hem özelleştirmeler “temiz” kalacaktır, hem de bakan yolsuzluk yapanlara acımıyor gibi bir görüntü ortaya çıkacaktır. Yapılan hesap budur.

Boşa çıkan hesaplar

Hükümet ve ANAP cephesinden yapılan bu hesap, soruşturma ile ilgili bir askeri yetkilinin konuşmasıyla bir ölçüde boşa çıkmıştır. Bu askeri yetkili, kısaca, enerji sektöründeki yolsuzlukların çok kapsamlı olduğunu dile getirmiş, siyasilerin de bu işin içinde olduğunu

söylemiş ve eklemiştir:

“Devletin hayati stratejik kararları satılıyor. Böyle şey olmaz. Çocukların geleceği satılıyor. Ondan sonra yarın da çocuklar, enerji darboğazı... Bir sürü sıkıntı... İşin mali boyutu için, ben size 100 milyar dolar, 500 milyar dolar desem ne olur? Usulsüzlükler girmiş, çark öyle işliyor. Sistem oturmuş gidiyor.”

Hükümeti işte asıl bu rahatsız etmektedir. Özelleştirmelerle yolsuzlukların birlikte telaffuz edilmesi, hatta bunun iması bile hükümet üyelerini çıldırtmaya yetmektedir. Askerlerden emir ve talimat almaya alışkın hükümet, iş sermayenin çıkarlarının zedelenmesine, saldırı programının aksamasına gelince aslan kesilmektedir. Hem Başbakan’ın hem de Mesut Yılmaz’ın iç parçalayan açıklamalarını bu gözle değerlendirmek gerekmektedir.

Hükümet kendini değil sermayenin çıkarlarını düşünüyor

Kimler, neyi ve ne için yapıyor? <https://fontek.org>

burjuva siyasetçilerinin yolsuzluklarla bağlantılı gösterilmesinden kaynaklandığını söylüyor. Elbette bunun bir karşılığı var. Zira işçi ve emekçilerin burjuva siyaset kurumlarına güvenmemesi düzen için ciddi bir sıkıntı kaynağıdır.

Ama ateşli çıkışların asıl nedeni şu veya bu düzen partisinin yolsuzluklarla ilişkisinin ortaya çıkması değildir. Eğer böyle olsa, yağma ve yolsuzluk tezgahının kurulmasında bizzat burjuva politikacılar başrolü oynamaz, başbakan yardımcıları ve bakanlar sermaye gruplarının ihale takipçiliğine soyunmazdı. Kaldı ki ANAP’ın ya da diğer partilerin iktidardaki işlevinin ne olduğu bugün artık herkesçe biliniyor.

Onların asıl sorunları, emperyalist saldırı programının ve enerji özelleştirmelerinin bu vesileyle yolsuzluk tartışmalarının ve soruşturmalarının bir parçası olması ihtimalidir. Toplumda yolsuzluklara karşı oluşmuş duyarlılığın, özelleştirme ve IMF karşıtı muhalefetin kanallarına akması olasılığıdır. Gürültülerin ardına gizlenmek istenen temel gerçek budur.

Öte yandan ordu, bekçiliğini yaptığı düzenin bu tür pislıklarına karşı zaman zaman tavır geliştirerek, bununla prim yapma, politik sahnedeki etkisini daha da artırma amacıyla. Kirli düzene bekçilik yapan, IMF ve Dünya Bankası’nın reçetelerinin uygulanmasına, özelleştirmelere hiçbir itirazı olmayan bu aynı ordu, bu tür operasyonlarla, parlamento ve siyasi partiler üzerindeki denetimini pekiştirmeye, onları daha uysal eklentileri haline getirmeye çalışıyor.

Yeni yıl sermayenin özelleştirme saldırısına karşı işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesini yükseltmeye yarayacak çeşitli olanaklar da sunmaktadır. Düzen cephesinde ortaya dökülen yolsuzluklara ve yolsuzluklarla ilgili tartışmalara da bu çerçeveden bakmak gerekir. Şu anda yaşanan türden tartışmalar bu yıl

içinde sıklıkla tekrarlanacaktır. Bundan kuşku duymamak gerekir. Toplumda yolsuzluklara, çürüme ve kokuşmaya karşı oluşan tepkiyi sermayeye karşı mücadelenin bir parçası haline getirmek bugün her zamankinden daha fazla olanaklıdır.

Kuşku yok ki, mücadele olanaklarının büyümesi, sınıf devrimcilerinin, öncü, ilerici işçi ve emekçilerin sorumluluklarının da o derece artması anlamına gelmektedir.

Gözaltına alınan enerji bürokratları
Eski Devlet Bakanı ve TEAŞ Yönetim Kurulu Üyesi **Birsel Sönmez**
Enerji Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı **Mustafa Mendilcioğlu**
Enerji İşleri Genel Müdür Vekili **Osman İlhan**
TEAŞ Genel Müdürü **Muzaffer Selvi**
Genel Müdür Yardımcısı **Ünal Peker**
TEAŞ Yük Tevzii Başkanı **Mustafa Arslan**
Eski TEAŞ Yönetim Kurulu Üyesi **Hanifi Baş**
Angora Evleri’nin Müteahhidi **Hüseyin Arabul**
Karadeniz Enerji Şirketi’nin sahibi **Doğan Karadeniz**

Arsızlıkta ve küstahlıkta sınır tanımıyorlar...**Sermaye patronları Türkiye'yi açık köle pazarına çevirmek istiyorlar**

İMF-TÜSİAD yıkım saldırısının emekçilere faturası her geçen gün artarken, emperyalistlere uşaklıkta sınır tanımayan Ecevit hükümeti, efendilerine verdiği yeni niyet mektuplarıyla işçi sınıfı ve emekçilerin kazanımlarını sıfırlamak amacındadır.

19 Aralık cezaevleri katliamıyla emperyalist ağababalarına güvence veren sermaye düzeni ödülünü hemen aldı. Emekçilerin yağmalanan emekleriyle geriye katlanarak ödenecek olan milyarlarca dolar, leş kargalarının kasalarına aktı. Devrimci tutsaklara dönük vahşetle aynı günde başlayan dışarıyı terörize etme saldırıları, İMF reçetelerini sorunsuz olarak yaşama geçirme planının bir parçası olarak gündeme geldi. Ancak, devrimci tutsakların kahramanca direniş çizgisi emekçiler tarafından da kuşanılsa, gerici faşist hükümetin alçakça planı ters tepecektir.

Faşizmin kanlı ve karanlık yüzü işçi ve emekçilere gösterilmişken, hücre karşıtı eylemler ile işçi ve emekçilerin hak alma eylemleri devlet terörüne maruz kalmışken, sermaye kodamanları ortaya çıkarak yeni isteklerini gündeme getirdiler. TİSK üzerinden gündeme getirilen yeni istekler, uluslararası rekabet için gerekiymiş. Sermaye dünya pazarına açılıp yağmadan aldığı payı daha da büyütme peşinde. Bu hedefe ulaşmak için de işçi sınıfını uysal köleler, sadece patronların kârını büyütme için yaşayan yaratıklar haline getirmek istiyorlar.

Karşılarında güçlü bir direniş görmeyince azıttıyorlar

Son iki yılda sermaye düzeninin saldırılarının nasıl acımasızlıkla hayata geçirildiği, medyanın aşağılık katkıları ve devletin kolluk güçlerinin terörü eşliğinde işçi sınıfının birçok hak ve kazanımının nasıl gaspedildiği bilinmektedir. Gelir dağılımındaki uçurum derinleştiği, toplumsal patlama tehlikesinin gitgide büyüdüğü burjuva kesimlerce bile dile getirilmektedir. İşçi sınıfı mücadele isteğine ve bu potansiyele fazlasıyla sahip olmasına rağmen, saldırılar püskürtülememiş, sermayenin korkusu olan toplumsal patlamanın fitili henüz ateşlenmemiştir. Bunda işçi sınıfının henüz öncü partisiyle buluşamamasının, taban örgütlülüğünden yoksun olmasının ve sendika bürokrasisinin ihanetinin büyük etkisi olmuştur. Ancak sistem toplumsal patlama dinamiklerini gittikçe biriktiriyor . Fitilin ne zaman ateşleneceği hiç belli olmaz.

Bu gerçeğin farkında olan kapitalistler, verili durumdan elden geldiğince yararlanıp, ülkeyi açık köle pazarına dönüştürmek istiyorlar. Bu istekleri kendi sonlarını getirecek olsa bile. Zira sermaye, daha çok sömürü için kendi sonunu hazırlamaya mahkumdur.

TİSK'in açıklamasına göre, sermaye patronlarının talepleri şöyle sıralanıyor:

1. Ücretler düşürülsün
 2. Hafta sonu tatili kaldırılınsın
 3. Çalışma saatleri arttırılınsın
- (Cumhuriyet , 1 Ocak 2001)

Bu istekler patronlar arasında yapılan bir araştırmada dile getirilmiş. Ücretlerin düşürülmesi talebi birinci sırada yer aldığına göre, demek ki patronlar çok yüksek ücret ödemektedirler (!) Rakamların diliyle; dört kişilik bir ailenin aylık gideri 600 milyon TL Dört kişilik bir ailenin açlık sınırı ise 200 milyon TL Asgari ücrete gelince sadece 102 milyon TL Beş milyon çalışan asgari ücret alıyor. Bu tablo yorum gerektirmiyor.

İkinci talep, hafta sonu tatilinin kaldırılması... Hafta sonu tatili işçilerin neyine? Öyle ya, işçiler sadece kapitalistlerin kârları artsın diye yaşamalıdır. Bunun için dinlenmeye, eğlenmeye, gezmeye, kültürel ve sanatsal etkinliklere katılmaya, siyasal faaliyetlerde bulunmaya vs. ne gerek var? Ertesi gün çalışabilmek için ayakta kalacak kadar midelerine bir şeyler doldurmalrı yeterlidir. Ancak o zaman "uygar" kapitalistlerin gönlü hoş olur. Daha çok güçlenir, daha çok sefahat içinde yaşarlar. Sermayelerine yeni trilyonlar ekleyip, uluslararası rekabet güçlerini artırır. Kaldı ki, işsizliğin çığ gibi büyümesi, işçi sınıfının örgütsüzlüğü ve bunun sonucu ücretlerin düşük olması, zaten işçilerin hafta sonları ve geceleri de çalışmasını zorunlu hale getirmiştir. Dolayısıyla ne dinlenmeye, ne eğlenmeye, kültürel-sosyal faaliyetlere katılmaya zamanları ve ne de paraları yetmektedir. Ama yasada hafta sonunun tatil olması "vatanperver patronları" çok rahatsız etmektedir. Zira işçiler yılda 52 gün oturmakta, bu nedenle "ulusal" ekonomi büyük zarara uğramaktadır (!)

Üçüncü talebe gelince, çalışma saatlerinin artırılması isteniyor. Nasıl olsa bir işçinin günde 12-13 saat çalıştığı için öldüğü görülmemiştir. O halde 8 saatlik işgünü de ne oluyor? Patronlar milyonlarca işçinin fiili olarak 12-14 saat, hatta bazen 16 saat çalıştığını, sefalet ücretlerinden dolayı çok sayıda işçinin çoğu zaman gönüllü mesailer yaptığını elbette bilirler de. Onları asıl rahatsız eden, ek mesai yapan işçilerin ücretlerinin 140-150 milyon TL civarında olmasıdır. Bu da ancak günde 12-13 saat çalışarak elde edilebiliyor. İşte kapitalistlerin isyanı buradan kaynaklanıyor. Mesela işçiler neden günde 12 saat çalışıp 102 milyon TL aylık almasınlar? 102 milyon TL ücret nelerine yetmiyor?

Gelinen nokta, burjuvazinin arsızlıkta ve küstahlıkta sınır tanımadığının çarpıcı bir örneğidir. Bu talepler işçi sınıfıyla, emekçilerle alay edildiğinin açık bir göstergesidir. İşçi sınıfı bu asalaklara haddini bildirmediği sürece de icraatlarından vazgeçmeyecekleri aşikardır.

Devleti kontrolaşmış, siyasetçisi, bürokrati çürümüş, rüşvet ve kara parayla beslenen, hukuku küpeli katillerin elinde, sermayesi rantçı, vahşi sömürüyü dayatan, medyasının kalemlerinden kan ve irin damlayanların sultasında olan bir düzenin, emekçilere kölelikten başka bir şey dayatması beklenemez.

İşçi sınıfı ve emekçilerin bu çürümüş düzeni yıkıp özgürleşmekten başka bir yolu kalmamıştır.

Beyaz uyutma operasyonu**Umur Talu/Milliyet/10 Ocak '01**

Bu kadar çok yalanın, ikiyüzlülüğün, gönülden ya da zoraki, ama bu denli pespayece sahnelendiği bir memlekette **"gerçeğin peşine düşmek"** mümkün müdür?

Toplumsal sahnenin neredeyse tüm önde gelen aktörleri, yalan söylüyor, rol yapıyor, oyundan oyuna geçip bir önceki pozisyonuna dahi sadık kalmıyor.

Hiçbir **"gerçeğin"** peşine düşmemiş, düşememiş bir başbakanın önceki günkü celallenışı **"gerçek"** adına herhangi bir umut verebilir mi?

Susurluk neydi, cezaevlerinde ne oldu, bankalar işinin aslı astarı nedir, Beyaz Enerji operasyonunu kim düğmeledi gibi **"karmaşık"** ve gölgeli meselelerden söz etmeyeceğim.

Çok basit bir örnek!

Herhangi bir yorum, fikir, saf, ideoloji, cephe, gizli bilgi ya da belge filan da gerektirmiyor.

Bizzat devletin kendi hesaplamasının, bizzat devletin kendi yönteminin, bizzat devletin kendi rakamının, üstelik açık ve seçik de olduğu halde, bu ülkede nasıl perdelendiğine dair bir örnek.

Sanki öyle bir yalan ve dolan ittifakı var ki, herkesin ruhuna işlemiş.

Pazar günü de **"tekrar"** yazmıştım; şimdi de **"tekrar"** yazıyorum: **"Açıklanan ve 40'ın altına düştüğü için bayram yapılan enflasyon oranı gerçek enflasyon oranı değildir."**

Hiçbir iktisatçı, hiçbir istatistikçi ve bunları haber yapan, yorumlayan hiç kimse, eğer kafayı yememişse ve kafayı yedirmek üzere yemin etmemişse, ona **"gerçek enflasyon oranı"** demez.

"Yüzde 39'a indi" denilen **"Devlet İstatistik Enstitüsü Tüketici Fiyatları Endeksi Değişimi"**, sadece aralık aylarının karşılaştırmasıdır.

Eğer sadece aralık aylarında yaşıyorsanız, sadece aralık aylarında alışveriş yapıyor, yiyor, içiyor, giyiniyor, barınıyor, yola çıkıyor, işe gidiyorsanız mesele yok!

Ama bir yılın bütününde yaşıyorsanız, her gün insansanız, her gün tüketiciyseniz, her gün ihtiyaçlarınızı gidermeye, geçinmeye çalışıyorsanız, o **"enflasyon"** koca bir yalandır.

Devletin aynı enstitüsü aynı endeksi bir de 12 aylık ortalamalara göre enflasyon hesabı çıkarır.

"Gerçek enflasyon" işte odur.

Aralık hesabı sadece fiyatlar genel seviyesinin iki yılın son ayları itibarıyla nereden nereye geldiğine bakar.

12 aylık ortalama ise, yıl boyu sizin nasıl bir fiyatlar seviyesiyle yaşadığınıza yahut yaşamaya çalıştığınıza.

"Aralık yalanı"na göre enflasyonun yüzde 68.8'den 39'a düştüğü söylendi ve kabullenildi.

Oysa, **"gerçek enflasyon"** yüzde 64.9'dan sadece yüzde 54.9'a düştü.

39 sadece bir önceki aralık ile son aralık ayı arasındaki farktır.

Oysa, 54.9, bir önceki yıl her gün, her an yaşadığınız fiyat seviyesi ile 2000'de her gün, her an yüz yüze geldiğiniz fiyatların farkıdır.

Nerede 39, nerede 54.9!

Bu iki hesaplama bazen yakın sonuçlar verir, bazen biri yüksek olur, bazen diğeri.

Nitekim son altı yılda üç kez **"gerçek enflasyon"** aralık karşılaştırmasının üstünde yer almış, iki kez tersi olmuş, bir kez de hemen hemen başa baş çıkmıştı.

Ama aralarındaki sapma ilk kez bu kadar yüksek oldu; 16 puanlık ya da yüzde 11.4'lük bir fark oluştu.

Ne balina, ne beyaz enerji, ne fırtına, ne başkası...

Bu aslında en büyük soygun!

Geliri **"yüzde 39 yalanı"**na ve onun devamına göre belirlenenlerden, yıl içinde fiyatlarını ve gelirlerini yüzde 55'e uyumlu artıranlara (buna devlet de dahil) müthiş bir kaynak aktarımıdır bu.

Şimdi oturup kendi durumunuzu gözden geçirebilirsiniz.

Bu saptırmacaya **"gizleme"**, hatta **"yalan"** demek dahi zor. Çünkü rakamlar, çünkü tanımlar, çünkü mantık ortada.

Büyük bir kandırmaca var ve en akli başında gözükkenler dahi sessiz.

Sessizlik de **"beyaz uyutma operasyonu"**na **"yardım ve yataklık"!**

Cengiz Tekstil’den bir işçiyle konuştuk:**“Bütün işçilerin örgütlenmesi gerekir...”**

- Siz uzun bir süreden beri ücretlerinizi alamıyorsunuz. Buna karşı hergün işyeri önünde toplanıyorsunuz. Maddi yardım topluyorsunuz. Bu noktada sendikanın tutumu nasıl?

Ayhan: Sendikanın bize karşı tutumunu anlayamıyorum. Biz patrona karşı mücadele veriyoruz. DİSK her zaman yanımızda mı? En son patronu mahkemeye vermek için kişi başına 20 milyon gerekiyordu. Sendika bize bu yardımı da yapmadı. Sendikacılar geçen gün bize fabrika kapandıysa sizin yüzünüzden kapandı. Siz bildiri dağıtırken, eylem yaparken bize mi sordunuz, diyor. Bu ne demek? Biz bunları keyfimizden mi yaptık? İki tane arkadaşımız işten çıkartılmış, hiçbir şey demeyecek miyiz? Yarın öbür gün bizi de çıkartacak ve sendika diye bir şey kalmayacak. Zaten öyle de oldu. Biz sendikal örgütlülüğümüzü korumak için yaptık bunları, DİSK yöneticileri bizi suçluyor!

- Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Ayhan: Biz şimdi mahkeme sürecini başlatmaya çalışıyoruz. Bunun için maddi yardım topluyoruz. Ayın 22’sinde bir gecemiz olacak, dayanışma gecesi. Bunun hazırlıklarını yapıyoruz. İşyeri önünde nöbet tutuyoruz. Belediye başkanından belli taleplerimiz vardı (erzak, araç, çadır) bunlarda büyük ihtimal karşılanacak.

- Peki siz bunları yapmakta biraz gecikmediniz mi? Çünkü uzun zamandan beri ücretlerinizi alamıyordunuz, arkadaşlarınız işten atılıyordu...

Ayhan: Aslında biz gecikmedik, engellendik. Bu geç kalınlık sendika ve patronun iş birliğinden kaynaklı oldu. Biz iş yavaşlatalım diyoruz. Yapmayın arkadaşlar iyi olmaz deniyor bize. Arkadaşlarımız işten çıkartılıyor, eylem yapalım diyoruz, “onlar çıkartılmış mahkeme yoluyla halledeceğiz” deniyor bize. Ona göz yumduk, buna göz yumduk, bu duruma geldik. O halde sendika olmasın daha iyi! Hep önümüze set çekildi, ama her halükarda hakkımızı alacağız. Türkiye koşullarında iki ay ücretini alamayan işçi haklıdır. Biz de haklıyız. Bunun için de kazanacağız.

- Bu yaşananlardan sonra işçilerin sendikaya bakışı nasıl? Siz nasıl bakıyorsunuz?

Ayhan: Biz önce patrona karşı mücadele ediyorduk, şimdi sendikaya karşı mücadele ediyoruz. İnsanlar sendikaya hiç de olumlu bakmıyor ama bu sendikanın yöneticilerinden kaynaklı. Bu onların ayıbı. Bu yöneticiler buralardan kovulmadığı sürece sendikanın işçilere bir yararı olmaz. Ben başka bir fabrikada sendikal çalışmayla karşılaşırsam bütün bunları tek tek anlatırım.

- Şu an varolan sendika yöneticilerinin sınıfın çıkarlarını savunmadığını söylüyorsunuz. Bu sendikaları nasıl sınıf sendikaları durumuna getirebiliriz sizce?

Ayhan: Bunun için bütün işçilerin örgütlenmesi gerekir ve bunlara karşı mücadele edilmesi gerekir. Ama aslında bizler de ilk defa sendikayla karşılaşıyoruz. Onun içinde bu konuda acemilik de çekiyoruz. Ama bu konular üzerinde konuşacağız. Bunları onların yanına bırakmayacağız.

En azından DİSK ‘90 öncesi konumuna gelmeli. Ama bu yöneticilerin değişmesi gerekir.

Esenyurt’ta bulunan Cengiz Tekstil işçileri 11 Ocak Perşembe günü fabrikanın önünden belediyeye kadar yürüdüler. Daha önce de belediyeye kadar yürüyüp belediye başkanına taleplerini iletmışlerdi. İşçilerin talepleri araç-bir aylık süreyle minibüslere parasız binme, erzak yardımı ve çadırdı. Bunlar kabul edildi.

Sabah işyeri önünde toplanan işçiler saat 12:00’de “Yaşasın işçilerin birliği!” pankartını açıp yürüyüşe geçtiler. İşçiler “İşçiler burada Bayram Cengiz nerede?”, “Yaşasın işçilerin birliği!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Susma sustukça sıra sana gelecek!” sloganlarıyla belediyeye kadar yürüdü. Burada bir konuşma yapan sendikacı Muharrem Kılıç, sorunların örgütlenerek aşılabileceğini, sermayenin güçlü olmasının nedeninin örgütlülüğünden

kaynaklandığını, sermayenin dünya çapında örgütlendiğini, buna karşı işçilerin de enternasyonel örgütlenmeye ihtiyacı olduğunu vurguladı.

Belediye binasında yapılan erzak dağıtımından sonra işçiler tekrar sloganlarla Köyiçi CHP binasına kadar yürüdüler.

Kızıl Bayrak/Esenyurt

Seyhan Belediyesi’nde işçi kıyımı...**Saldırı eylemlerle yanıtlanıyor!**

Seyhan Belediyesi’nde işten atılan 64 belediye işçisi, yaptıkları basın açıklamasından sonra, sendikanın aldığı karar doğrultusunda, işe geri dönme talebiyle belediye başkanıyla görüşmeye gittiler. Başkanla görüşemeyen işçiler, bir süre bekledikten sonra, binadan ayrılıp işleri geri verilene kadar eylemlerini sürdüreceklerini ifade ettiler. Belediye binasında oturmalarına izin verilmediği için, yanındaki Seyhan Kültür Merkezi önünde oturma eylemlerini sürdürme kararı aldılar.

8 Ocak’ta Seyhan Kültür Merkezi önünde toplanan 64 işçi ve ailesi oturma eylemi başlattılar. İlk gün Exsa işçileri, HADEP il başkanı ve yöneticileri, EMEP, DİSK’e bağlı sendikalar ve yöneticileri destek ziyaretinde bulundular. İşçiler 10 dakikada bir alkışlarla slogan atıp, işlerine geri dönene kadar kararlı bir şekilde eylemlerine devam edeceklerini belirtiyorlardı. “Vur vur inlesin, Arıkan dinlesin!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Yılgınlık yok direniş var!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganları sıklıkla atıldı.

Aynı akşam yerel televizyonda yapılması tasarlanan Belediye Başkanı ile sendika şube başkanı ve yönetim arasındaki görüşme, işçilerin televizyon binası önüne gelip toplanmaları gerekçe gösterilerek iptal edildi. İşçiler bir süre slogan attıktan sonra dağıldılar.

Eylemin 2. gününde TÜMTİS, Halkevleri, Emekli-Sen işçileri destek ziyaretine geldiler. 3. gün ise belediyede çalışan işçilerinde katıldığı bir basın açıklaması gerçekleşti. Şube başkanı, belediye başkanının işçilerin çıkışını ekonomik olarak gerekçelendirdiğini, ancak toplanan çöp vergisiyle dahi işçilerin maaşlarını ödeyebileceğini belirtti.

Exsa ve belediye işçileri; Exsa grevi süresince ziyaretlerde bulunarak Emevî İşçileri Derneği’ne destek veriyor.

söyleyen belediye başkanının Sabancı’dan hiçbir farkı bulunmadığını bu süreçte gördüklerini vurguladılar.

Belediye işçilerine dağıtılan bildiriden...**İşçi kıyımına son!**

(...) İMF’nin uysal memuru sermaye devletinin yeni yıl paketinden Seyhan Belediye işçilerinin payına da işten çıkartmalar düşmüştür. Cezaevlerine azgınca saldırarak onlarca tutsağı katleden sermaye devleti, devrimci tutsaklar şahsında tüm işçi-emekçiler üzerinde terör estirerek sindirmeyi amaçlamaktadır. Devletin yarattığı açık faşist terör işverenlerin, işçilerin haklarını daha kolay gaspedebileceği, keyfi uygulamalarını hayata geçirebileceği, daha rahat bir ortam yaratmak içindir. Bunu fırsat bilen Belediye Başkanı da komik gerekçelerle 64 işçiyi işten çıkartarak taşeronlaştırma saldırısını başlatmıştır. Yüzlerce işçinin de çıkışını vermenin hazırlığını yapmaktadır. İşveren sizleri açlığa, sefalete, işsizliğe iterken taşeronlaştırmayı hayata geçirmek istemektedir.

Bugün 64 işçi arkadaşımızın başına gelen yarın sizin de başınıza gelecektir. Bu saldırıya karşı sessiz kalmamalısınız. Üretimden gelen gücünüzü kullanarak, iş bırakarak, arkadaşlarınıza sahip çıkmalısınız.

Taşeronlaştırma işveren için işçiyi sendikasız çalıştırabileceği, istediği zaman kapının önüne koyabileceği koşullar; ucuz işgücü anlamına gelmektedir. Taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma saldırısına karşı duramazsanız, milyonlarca işsiz ordusuna yeni bölükler halinde katılacaksınız. İşverenlerin kendi keyfine göre işçileri sokağa atamayacağını dosta-düşmana göstermelisiniz. Arkadaşlarımızın işi geri verilene kadar işyerini terketmemelisiniz. (...)

Bir fabrikadaki işçilerin katliama tepkileri...

19 Aralık'ta devletin cezaevlerine yönelik katliamı Hitler faşizmine rahmet okutacak düzeyde vahşiydi. Bir fabrikadan, tam da katliam gününde, işçilerin tepkileri ve önyargıları üzerinden bazı izlenimleri aktaracağım.

Katliamcı sermaye devletinın Ulucanlar katliamında gerçek yüzü içte ve dışta iyice teşhir olmuştu. SAG ve ÖO eylemlerinin başladığı günden itibaren değişik cezaevlerinde provokasyon yaratarak direnişin etkisini kırmak ve boğmak için yapmadığı pislik kalmadı. En sonunda saldırarak katliamcı yüzünü bir kez daha tescil etti. Otuzu aşkın devrimci tutsak yakılarak, bombalarla ve kurşunlanarak katledildi. Yüzlercesi ağır yaralı olarak F tipi hücrelere konuldu. NATO'nun ikinci büyük ordusu olmakla övünen bu sermaye ordusu, "büyüklüğünü" ve uşaklık yaptığı emperyalistlere köpekçe sadakatini devrimcilerin kanını dökerek gösterdi. O hafta gece vardiyasında çalışıyorduk. Henüz katliam hakkında fazla bilgimiz yoktu. Ceyhan cezaevine yıkarak girmişlerdi. Ölümle kaçınılmaz diye düşünüyordum.

İşbaşı ziliyle makinelerin başına geçtik. Bir işçi yanındaki diğer işçiyle konuşuyor: *"Haberleri izledin mi? Cezaevlerinde yine olay var. Bu F tipi cezaevlerini iyi gösteriyorlar. Gösterdikleri gibi değil diyorum. Tek ve üç kişilik hücreler. Daha önce Arjantin ve başka ülkelerde de uygulanmış. Binlerce insan öldürülmüş..."* Henüz yeni bir işçi...

Başka bir işçi ona cep telefonu üzerinden F tipi cezaevleri ile ilgili bir mesaj geldiğini söylüyor: *"Hücreler tabuttur, içerideki tutsaklara destek vermek amaçlı ve bilgilendirmek için 5 kişiye mesaj yolla, onlar da başkasına yollasınlar."* Bunun üzerine F tipi cezaevleri ve saldırı üzerine konuşuyoruz. Anlattıklarımı az çok anlıyor. Ulucanlar'ı örnek veriyorum.

Bir süre sonra atölye şefi 18 kişinin öldüğü haberini veriyor. Yanımdaki işçi *"daha çok ölen olur"* diyor, *"Çünkü girmek istemiyorlar. Devlet inançlarından soyundurmak isteyecek onları. Kafayı yedirecek. İşte bunun için açlık grevi ve ölüm orucuna gidiyorlar."* Öfkeyle karışık *"Bayram mayram dinlemiyorlar, Allah belalarını versin. Onlar için en başta çıkarları gelir, insanlar önemli değil."* diyor.

Başka işçilerle konuşuyoruz. Bir işçi, *"Kendilerini niye yakıyorlar ki? Devlet bu, zaten anlamaz"* diyor. Ben de devletin bu saldırılarını protesto ettiklerini, ama yine de daha pek bir şeyin belli olmadığını söylüyorum. Onun yanındaki yurtsever işçi ise; *"İnsanlar işte bu pislige karşı kendilerini böyle yakıyor. Biz sustuğumuz için, onlar orada ölüyor"* diye konuşuyor.

İki işçinin yanına gidiyorum. Duyarlı işçiler. Katliam üzerine konuşuyoruz. 18

İzmir Menemen'de polis terörü...

19 Aralık 2000 tarihinde faşist sermaye devletinın yaptığı katliamı lanetlemek ve devrimci tutsakların ölümüne direnişini sahiplenmek için 7 Ocak Pazar günü saat 17:30'da Menemen Aşarlık Pazar yerinde meşaleli eylem kararı alındı. Eylem öncesinde TAYAD ve TUYAB'lı ailelerin imzalı çağrı metinleri hazırlanarak bölgede dağıtımı organize edildi. Dağıtım sırasında 3 kişi gözaltına alındı. Eylemin önünün alınabilmesi için akşamdan ev baskını ve gözaltılar yaşandı.

Eylemin yapılacağı gün Menemen'de ciddi bir abluka ve terör ortamı yaratıldı. Menemen'e gelenlerin çantaları arandı. Pazar içerisinde eyleme gelmiş insanlar sivil ve resmi polislerce dağıtıldı ve gözaltına alındı. Tüm bunlara rağmen bir araya gelebilen yaklaşık 25 kişi alkış ve sloganlarla eylemi başlattılar. "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!", "İçerde, dışarda hücreleri parçala!" sloganları atılmaya başlandığında sivil polisler de azgınca saldırmaya başladılar. Kısa süren bir arbededen sonra kitle ikiye bölündü. Az ileride yaklaşık 15 kişi tekrar birleşerek eylemi devam ettirmek istedi. Polisin saldırmasıyla tekrar çatışma yaşandı. Sivil polisler tekme ve yumruklarla karşılaşınca şaşkınlıkla birlikte iyice azgınlashılar. Kamyonlardaki içi meyve dolu kasaları eylemcilere atmaya başladılar. Burada eylemcilerle birlikte 2 sivil polis yaralandı.

Bu arbededen çıkabilen bir grup dakikalarca süren süre avından sonra sivil ve resmi polislerce boş bir alanda sıkıştırıldı. Ateş açarak gelen polisler grubun tamamına yakınına gözaltına aldı. Eylem öncesinde gözaltına alınanlar bırakılırken, eylem sırasında gözaltına alınanlardan ve bildiri dağıtımında alınan 2 kişiyle birlikte toplam 10 kişi tutuklandı. Bayanlar Buca'ya götürülürken erkekler de Menemen Cezaevi'ne konuldu.

Kızıl Bayrak/İzmir

Siyasi iktidar, medyanın da işbirliğiyle "şefkat operasyonu" adını vererek, cezaevlerinde F (hücre) tiplerinin kapatılması talebiyle eylemlerde olan tutuklulara yancı, yakıcı ve gaz bombalarıyla saldırmış, 32 kişinin ölümüne, yüzlercesinin yaralanmasına sebep olmuştur. Baskılar sevk sırasında da devam etmiş, tutuklular öldüresiye dövülmüşlerdir. Tüm dünya biliminin de söylediği gibi F (hücre) tipi cezaevleri yalıtım ve tecritin insan hayatını tehdit ettiği yerler olmaktan öteye, operasyonla birlikte birer işkencehaneye dönüştürülmüşlerdir. F (hücre) tiplerine sevklerde uygulanan baskı, dayak ve zor hala devam etmekte, ölüm oruçları ve açlık grevleri yaygınlaşarak sürmektedir. Tutukluların yakınları ve avukatlarıyla görüşmeleri, yakınlarının tutuklu ve yaralılarından haber alması çeşitli şekillerde engellenmektedir.

Siyasi iktidar operasyonu 1 yıldır hazırladığını ancak operasyon sırasında açıklamakta, Adalet Bakanı'nın sevkleri durdurdukları, toplumsal mutabakat sağlandıktan sonra açılacağı sözünün bir oyalama ve aldatmacadan ibaret olduğunu operasyonlar ve sonuçları ispatlamaktadır. Siyasi iktidar bu süreçte her zaman olduğu gibi defalarca yalan söylemiştir.

Geçtiğimiz süreçlerde de gördüğümüz gibi cezaevlerine yapılan saldırılar yalnızca devrimci tutsaklara yapılan lokal bir saldırı değildir. Siyasi

kişinin katledildiğini ve daha çok kişinin öleceğini konuşuyoruz. Önce şoka giriyorlar. Sabahtan beri çalışıyorlar, durumdan habersizler. Onlar daha çok öfkeleniyor. Etraftaki işçilerle konuşmaya başlıyorlar.

Haberleri dinlemeye çalışıyoruz. Radyo bozuk, ne söylendiği tam anlaşılmıyor. Başka bölümden bir işçiyle konuşuyoruz. Cezaevlerine yapılan saldırıyı ve 18 kişinin katledildiğini... Önce umursamaz bir tavır takınıyor: *"Benim derdim bana yeter, sen nereden biliyorsun?"* *"Haberlerde söylediler, doğruyu artık kör gözler bile görebiliyor. Ceyhan cezaevine yıkarak girmişler"* diyorum. Bu işçiyle belirli şeyleri konuştuğumuz için, konuyu anlayacağı bir şekilde anlatmaya çalışıyorum: *"Tuzla işçileri, insanca yaşam koşulları ve sendika için gözaltına alınıp Kartal F tipine atıldılar. F tipleri sadece siyasiler için değil, senin için, benim için. Hakkını arayan herkes için. Yarın öbür gün bizlerin F tipi hücrelere atılmayacağımızın bir garantisi var mı? Diğer taraftan, devlet hücrelere trilyonlar harcarken, depremzedeler karda kışta neden çadırlara mahkum ediliyor?"* Tavrı biraz değişiyor, "kaç kişi öldü?" diye soruyor.

Yemekhanede de işçiler bu konuda konuşuyorlar kendi aralarında. Ben de masadaki arkadaşlarla konuşuyorum. Sonra serviste yanımdaki arkadaşla konuşuyorum biraz. Hepsı durumu anlatınca daha bir öfkeleniyorlar.

Ertesi gün işçilerden ikisi TV kanallarına çok sinirlendiklerini, devamlı cezaevlerinin gösterildiğini söylüyor. *"Ölüm oruçları yalanmış. Haberlerde çıktı. Yiyecekleri depolamışlar."* diyor bir tanesi. Biz de (ben ve yurtsever işçi) televizyonların gerçekleri çarpıttığını, geçen yıl Ulucanlar'da 10 devrimciyi katlettiklerini, şimdi ise hayat kurtarma adına cezaevlerine yıkarak girdiklerini anlatıyoruz.

Yurtsever işçi daha önce insanlarla konuşmanın yararı olmadığını, çünkü anlamadıklarını söylemişti. Bu konuşmalarda ise insanlara daha bilinçli bir tarzda müdahale etmeye çalışıyor. Bu atmosferde, işçilerin tutumlarını, kimin ne düşündüğü ve nasıl tepki gösterdiğini daha rahat görebiliyoruz.

Biz işçi ve emekçiler sermaye devletinın hedefinin uzun vadeli olduğunu bir an bile unutmamalıyız. Sermaye devletinın hedefi bu toplumun öncülerini teslim almaya çalışmak, sınıfı ve emekçileri öncüsüz bırakmak, böylece, sınıfı ve toplumu paramparça olmuş örgütsüz bireyler haline getirmektir.

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

İçerde dışarıda hücreleri parçala!

Kızıl Bayrak okuru bir metal işçisi

İstanbul Emek Platformu'ndan açıklama:

"Pürüzsüz bir sömürü yaratmak amaçlı pek çok saldırının bir parçasıdır cezaevi saldırıları"

İktidar aynı süreçte emekçiler aleyhine bir dizi yasayı ve kararı da meclisten çıkarıp, tüm emekten yana düşünce ve hareketlere olan saldırılarını da yoğunlaştırmıştır. Toplumu sessizleştirmek, yalnızlaştırmak bu yolla pürüzsüz bir sömürü yaratmak amaçlı pek çok saldırının bir parçasıdır cezaevi saldırıları.

Birbuçuk yıldır faaliyet yürüten, KESK, Türk-İş ve DISK'e bağlı sendikaların İstanbul Şubeleri, Halkevler, İHD, TMMOB(İKK), ÇHD, TTB ve emek yanlısı güçlerden oluşan İstanbul Emek Platformu bu süreçte olduğu gibi emeğe yönelen her türlü ekonomik, siyasi saldırılarda emekten yana tavrını koymuştur.

6 Ocak 2001 Cumartesi günü siyasi iktadının kolluk güçleri tarafından İstanbul Emek Platformu'nun cezaevleri saldırıları ve süreçte ilişkin görevlerimiz gündemiyle yapacağı toplantı engellenmiştir. Emek güçlerine yapılan bu saldırıyı protesto ediyor ve bu saldırıların bizi yolumuzdan alıkoyamayacağını tüm duyarlı kamuoyuna ilan ediyoruz.

Baskılar bizi yıldıramaz!

Zafer direnen emekçinin olacak!

İstanbul Emek Platformu Geçici Yürütme Kurulu

Türk ordusu Güney Kürdistan'a girdi...

Güney Kürdistan'da işgale son!

Türk ordu güçleri bir kez daha Güney Kürdistan'a girdi. 20 Aralık günü Habur'dan yapılan sevkıyla, 10 bin kişilik özel eğitilmiş asker ve zırhlı araçlardan oluşan askeri güç Süleymaniye bölgesinde konumlandırıldı. Önümüzdeki günlerde hareketin fiili olarak başlaması bekleniyor.

Türk Genelkurmayı bu askeri sevkıyatı önce yalanladı. Ecevit ise, bölgede bulunan askeri güçler teknik destek amacıyla bulunan güçlerdir biçiminde bir açıklamayla dolaylı da olsa kabul etti. Talabani'nin Ankara ziyareti ile beraber operasyon, yapılan açıklamalarla resmi olarak kabul edildi. Operasyon, burjuva medya tarafından "Sandöviç operasyonu" olarak adlandırılıyor. PKK'nin teslimiyet süreciyle beraber bölgeye çekilen güçlerini ezmek ve imha etmek amaçlı olduğu söyleniyor.

Operasyonun temel hedefinin PKK olduğu açık. Ama bununla beraber, Türk sermaye devletinin hesapları salt PKK'nin silahlı güçlerini bitirmekle sınırlı değil. Hesaplar, boyutları çok yönlü iktisadi ve jeo-politik bir içeriğe sahiptir. Son dönem bölgede emperyalistler ve bölge ülkeleri arasındaki karşılıklı hamleler ve değişen dengeler üzerinden girilen yeni ilişkiler bunu doğruluyor.

Harekat PKK'nın askeri güçlerini imha amaçlıdır!

Türk sermaye devletinin Kürt politikası, inkar ve imha üzerine kuruludur. Bu politika, teslimiyetçilerin tüm yaranma çabalarına, yaşadıkları tasfiye sürecine karşın değişmemiştir. Teslimiyet bu politikaya sadece geniş bir uygulama zemini yaratmıştır. Sermaye devleti, bu uygun zeminden yararlanarak Kürt halkının büyük bedeller uğruna yarattığı mevzi ve değerlerin gaspına girişmiştir. Bir dönem "Kürt realitesi" üzerine nutuklar çekilirken, şimdi eski inkarcı tezler piyasaya sürülmüştür. Tüm ödün ve teslimiyete karşın imha operasyonu bitmemiş, yoğunlaşarak sürmüştür. Tüm bunlara rağmen, teslimiyet platformu Kürt halkına ısrarla dipsiz bir bataklık olan düzen ve devletle bütünleşmeyi göstermiştir.

PKK gerillalarının kayıtsız ve şartsız Türkiye topraklarını terkederek Güney Kürdistan'a geçmesi, Türk devletine verilmiş büyük bir ödündü. Bu Türk ordu güçlerinin Kuzey Kürdistan'da tam kontrolü sağlamasına hizmet etti. PKK yetkilileri bu dönem yaptıkları açıklamalarda, yönelimlerinin tüm silahlı güçleri tasfiye amaçlı olduğunu, ama bunun için Türk devletinin uygun bir zemin yaratması gerektiğini söylüyorlardı. Bu, somutta PKK gerillalarını da kapsayacak bir genel aftı.

Geri çekilen ama korunan askeri güçler PKK'nin pazarlık gücünü korumanın bir aracı olarak görülüyordu. Ancak Türk sermaye devletinin PKK için öngördüğü tam anlamıyla bir bataklık, kayıtsız şartsız teslimiyetti. Silahlı güçler tasfiye edilerek, Türk devletine teslim olma. Devlet ve ordu sözcüleri bu gerçeği birçok veseliyle açığa vurdular, PKK'ye silahlı güçlerini teslim etmeye dönük mesajlar verdiler.

PKK bu mesajları yanıtlarken, askeri gücünü teslim etmeyi herhangi bir siyasal kazanıma bağlamıyor, sadece hukuki bir takım düzenlemelerle cezaevine kapatılma olasılığının ortadan kaldırılmasını şart koşuyordu. Nitekim son operasyon hazırlığıyla beraber PKK adına açıklamalarda bulunan Osman

Öcalan bu gerçeği bir kez daha ifade etti: "Ecevit bizi teslim olmaya çağırıyor. Ancak dağda özgürlüğü yaşayan gerilla, zindanlarda işkence ve ölümü kabul eder mi? Çözüm için hiçbir adım atmadılar. Silah bırakmamızı istiyorlarsa bir heyetlerini göndersinler, tartışalım. Biz iki yıldır bekliyoruz. Çözüm için diyaloga hazırız. Yarım yamalak bir af çıkardılar. Bunun içinde bile PKK yok. Bu nedenle bize yönelik silah bırakma çağrıları anlamsızdır."

Görülmektedir ki, son askeri operasyonla, teslimiyet sürecinin askeri güçlerin tasfiyesiyle noktalanması, PKK'nin tam anlamıyla ezilmesi amaçlanıyor. Teslimiyet süreci ile devlet; Kürt halkının tüm düzen dışı dinamik ve örgütlülüklerini ezmeyi, ama bununla beraber liberalleştirilen güçlere düzen içerisinde bir alan açmayı hedeflemektedir. Bu hesabın içinde PKK'nın tam ezilmesi ve tasfiyesi olduğu için, ortaya onlar payına öldürücü bir açmaz da çıkmaktadır. İmralı çizgisi ideolojik ve politik tam teslimiyet temeli üzerinde siyasallaşmayı, demek oluyor ki, düzene siyasal olarak eklenmeyi umuyordu. "Demokratik Cumhuriyet" stratejisinin özü-özeti buydu. Ama gerek son olarak 7 Aralık'taki Genelkurmay açıklamasından yansıyan devletin resmi tutumu, gerekse bununla uyumlu olarak PKK'yi tasfiye etmek üzere Güney'e yapılan operasyonlar, PKK'nin tüm yönelimlerini altüst etmiş bulunuyor. PKK ya ezilip tümünden tasfiye edilmeye katlanacak, ya da batağa götürmesi kaçınılmaz olan İmralı çizgisini sorgulayıp reddederek kendine yeniden bir devrimci çıkış yolu arayacaktır. Öldürücü açmaz dediğimiz budur ve PKK'nin uzun süre bu gerçekliği görmekten kaçarak işleri götürebilmesi olanaklı değildir.

Emperyalistler ve işbirlikçi-gerici bölge devletleri arasında kızışan rekabet

Operasyonun nedenleri ve hedefleri salt sermaye devleti ile PKK arasındaki ilişki ve hesaplarla sınırlı değildir. Bölge üzerinde yaşanan gelişmeler, emperyalist ve gericici-işbirlikçi bölge devletlerinin ilişkiler ve hesaplar tablosuna da bakmak gerekmektedir.

Bilindiği gibi sermaye devletinin Güney Kürdistan'a ilgisi sadece PKK'den dolayı değildir. Bu ilgi ABD'nin bölgeye dönük hesapları temelinde şekillenmektedir. Kerkük ve Musul üzerinden petrol kaynaklarının kontrolü, yanısıra bölgede kurulacak denetimle İran, Irak ve Rusya'nın buradaki etkinliklerinin sınırlandırılması, ABD'nin bölgeye ilişkin hesaplarının öne çıkan başlıklarıdır.

Güney Kürdistan meselesine bakışta ABD emperyalizminin stratejik hesaplarıyla stratejik kaygıları arasında bir mesafe bulunduğu, bunun bazı sorunlara yolaçtığı bilinmektedir. ABD emperyalizmi Ortadoğu'daki ihtiyaçları üzerinden bakmakta ve gerektiğinde Güney Kürdistan'ı bağımsız bir kukla devlet olarak kendine bir üs haline getirmek istemektedir. Fakat Türk burjuvazisi böyle bir adım Türkiye'deki Kürtlerin ulusal özlemlerini kamçılayacağından duyduğu derin kaygıyla, ısrarla Irak'ın toprak bütünlüğünü savunmakta, fakat buna paralel olarak da ABD güdümündeki işbirlikçi Kürt örgütlerinden kendisi

de mümkün merteye yararlanmaktadır. Onları kendince kendi denetimine almaya çalışmakla kalmamakta, Türkmenler içindeki ajanlarını da kullanarak burada kendisine bir etki sahası yaratmaya çalışmaktadır. Türk devleti bunu yaparken, ABD emperyalizmi ile fazla karşı karşıya gelmemeye, tersine hesaplarını onunla uyumlulaştırmaya çalışmakta, karşılık olarak da ABD emperyalizmi Türkiye'nin kendisi için özel öneminden dolayı şimdilik kaydıyla Türk burjuvazisinin kaygılarını görünürde gözetken bir tutumla hareket etmektedir.

Zira son dönemde, Rusya ve İran'ın Ortadoğu ve Kafkaslar'da ABD karşısında bir bloklaşma içerisine girdiği görülmektedir. Rusya'nın Kafkaslar'da ABD'yi sınırlama yönünde attığı adımlarla beraber, İran da Ortadoğu'ya yönelik bir çaba içerisinde. Bu çabaların temel yönelim alanlarından biri de Güney Kürdistan'dır. İran bu bölgedeki ABD ve onun taşeronu Türkiye'nin etkinliğini azaltmak için elindeki Kürt kartını oynamaya soyunmuştur. Son dönemde İran'da Kürtlere anadilde TV, radyo yayını yapma, yanısıra bir takım kültürel haklar tanınmıştır. İran böylelikle Güney Kürdistan üzerindeki etkinliğini artırmıştır. Operasyon bu etkinliği boşa çıkarma amaçlıdır. Türk sermaye devleti, Güney Kürdistan'ı fiilen işgal ederek, ABD'nin efendiliğinde bölgeyi denetimi altına almıştır.

Güney Kürdistan'da işgale son!

Sermaye devleti, 10 bine yakın asker ve zırhlı araçlarla işgal ettiği Güney Kürdistan'da tam bir terör estirmektedir. Bu imha operasyonu ile Türkiye'deki Kürt mücadele dinamikleri tümüyle kırılmak istenmektedir. Yanısıra bu işgalci güç, emperyalistlerin ve Türk sermaye devletinin gericici çıkarları için bölgede bulunmaktadır. Türk ordusu Güney Kürdistan'ı derhal terketmelidir.

Diğer yandan, teslimiyet platformunun peşinden sürüklenen tüm Kürt mücadele dinamikleri bu platformu sorgulamalıdır. İmralı platformu, Kürt halkının yarattığı tüm değer ve mevzilerin sermaye devletine teslimidir. Ulusal hak ve özgürlükleri kazanmanın devrimci mücadeleyi yükseltmekten başka bir yolu yoktur. Böylesi bir devrimci mücadele ise, ancak sınıfsal bir çizgiye sahip olabildiği takdirde başarıya ulaşabilecektir. Çünkü böyle bir çizgi, dostu ve düşmanı hiçbir yanılgıya düşmeden belirleyecek, iplerini emperyalistlere, sömürgecilere, işbirlikçi-feodal beylere asla bırakmayacaktır.

Sendromlar zincirine yeni bir halka:

“Balkan sendromu”

ABD emperyalizminin Vietnam’da yaşadığı utanç verici yenilginin ardından, Vietnam halkına karşı yürütülen kirli savaşta kullanılan Amerikan askerlerinin yaşadığı psikolojik hastalıklar “Vietnam Sendromu” olarak tanımlandı. Daha sonra değişik tarihlerde başka sendromlar da yaşandı. Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşta kullanılan askerlerin yaşadıkları “Kürdistan Sendromu” bunun bizim coğrafyamızda yaşanan örneği. Bu sendromların en dikkat çekici yanı, emperyalist işgallere ve kirli savaşa katılan ordu mensuplarında, daha çok da rütbesiz askerler arasında ortaya çıkmasıdır.

Son olarak Balkanlar’a emperyalist müdahalede yaşanan “Balkan Sendromu” ise daha değişik ve son derece iğrenç bir örnek durumunda. Seyreltilmiş uranyum kaplı katliam silahları sadece saldırılan ülkenin halklarını değil, kullanan askerleri de etkilediği için, savaşa katılan askerler kansere yakalanarak ardarda ölmeye başladılar.

Saldırganlar bir piyon gibi kullandıkları askerlerin yaşamını da hiçe sayıyorlar

Emperyalist haydutluk Sovyetler’deki çöküşün ardından, “yeni dünya düzeni” adı altında, kendisini dünyanın tek hakimi ilan etti. Başını ABD emperyalizminin çektiği NATO ülkeleri, kendi sömürgeci çıkarlarına ters düşen devletlere tahammül edememekte, kimi zaman BM’yi de kullanarak en ileri teknoloji ürünü silahlarla halkları vahşi bir şekilde katletmektedirler. Üstelik, bu iğrenç katliamlarını “demokrasiye dönüş”, “barış”, “istikrarı sağlama” vb. adı altında yapmaktadırlar. Bu sayede “uygar ve demokratik” ülkelerin gençleri profesyonel katillerden oluşan NATO generallerinin emri altında birer kiralık katil haline getiriliyorlar. Ve bu yıkım saldırıları birer övünç kaynağı olarak dünya kamuoyuna yutturulmaya çalışılıyor.

Saldırıya uğrayan ülkeleri (Vietnam, Irak, Yugoslavya vb.) yakıp yıkmak, kimyasal silahlarla halkları ve doğayı zehirllemek için bir yanı. Bu

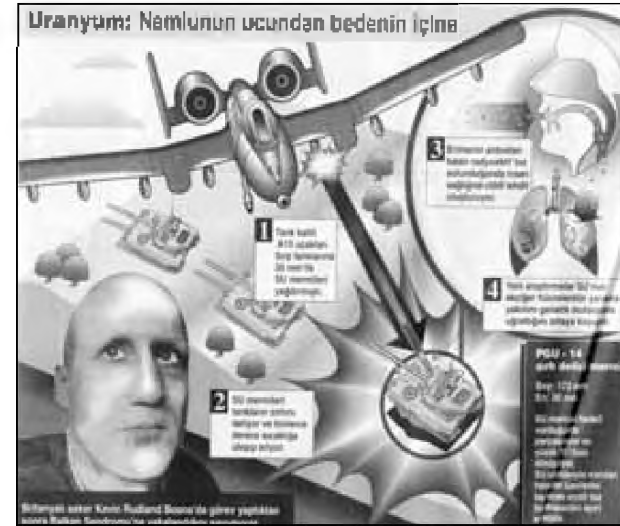
vahşetleri uygulayan askerlerin bir süre sonra hastalanmaları ya da ölmeleri ise işin diğer yanını oluşturuyor. Savaş sürdüğünde sesini çıkarmayan (ilerici sol kesimler dışında), emperyalist saldırganlığı alkışlayan bu ülke kamuoyları, işin ucu kendilerine dokununca feryadı basıyorlar. Kuşkusuz bu tepki, nasıl gündeme geldiğinden bağımsız olarak, NATO’nun katliamcı yüzünü teşhir etmesi açısından yine de olumludur.

Son günlerde medyada “Balkan Sendromu” sıkça gündeme geliyor. İtalya’da 6, Belçika’da 5, Hollanda’da 2, Portekiz ve Çek Cumhuriyeti’nde ise 1’er askerin kan ve cilt kanserinden ölmesi ve bu sayının her geçen gün artması, emperyalistlerin Yugoslavya saldırısını yeniden gündeme getirdi. Askerlerin ölümünü örtbas etmeye çalışan emperyalistler, tepkilerin artması karşısında gerçeğin araştırılacağını açıklamak zorunda kaldılar. En çok askerin öldüğü İtalya’da oğlu ölen bir babanın sözleri, NATO ülkelerinin ikiyüzlülüklerini somut olarak ortaya koyuyor: “Ordu tedavi masraflarından kurtulmak için askeriyele uzaklaştırdı. Sanki hiçbir şeyden haberdar değilmiş gibi bir tutum sergiledi.” Ayrıca oğullarının ölümünü kamuoyundan gizlenmesi için ana-babaya baskı yapıyorlar. (Evrensel, 5 Ocak ‘01)

Bu gelişmeler dünya kamuoyu tarafından ve basında tartışılırken ve olay koca bir skandala dönüşmüşken, ABD’den gelen açıklama, kansere neden olan inceltilmiş uranyumu kullanmaya devam edecekleri yönündeydi. Elbette bu açıklama şaşırtıcı değildi. Dünya üzerindeki egemenliği, yakıp yıkmalar ve katliamlar üzerine kurulu bir emperyalist haydutun insan yaşamına önem vermesi şaşırtıcı olurdu.

Sermaye medyası emperyalist saldırganlığın hizmetinde

ABD ve NATO haydutları ne zaman bir yıkım saldırısı gerçekleştirseler, tekeli medya kurumları en az generaller kadar aktif bir çaba içerisine giriyorlar.

Atılan füzelerin, bombaların altında can veren onbinlerce insan onları ilgilendirmiyor. Onları ilgilendiren tek şey, emperyalist efendilerine hizmet etmek, silah tekellerinin yeni füzelerinin reklamlarını yapmaktır. Dahası, bu barbarlığı desteklerken, insanlıkla alay edercesine, demokrasi, insan hakları, uluslararası hukuk kuralları gibi demagogilerle kendi aşağılık rollerini gizlemeye çalışıyorlar.

Irak ve Yugoslav halkları üzerine inceltilmiş uranyum kaplı bombalar atılırken, bu kirli medya, bu silahların patladıktan sonra toprakta ve suda kalıcı kirlenme yarattığını ve yaptığı tahribat dışında yıllarca sürececek bir ölümcül etki bırakacağını gizlediler. Bu silahları kullanan askerler kanserden öldüğüne göre, saldırıya maruz kalanlar ne durumdalar acaba? Şimdi bile kirli medya sorunun bu yönüyle ilgilenmemektedir. Onbinlerce Iraklı, Bosna-Hersekli ya da Yugoslav ölebilir. Bu haber değeri bile taşımaz. Sadece Yugoslavya’ya atılan bomba sayısının resmi açıklamalara göre 31 bin olduğu göz önüne alınırsa, olayın yıkıcı boyutu tahmin edilebilir.

İşçi sınıfı ve emekçi halklar, emperyalizm ve işbirlikçileriyle hesaplaşırken, yaşanan vahşetlerin hesabını sorarken, eli kanlı medyayı da unutmayacaktır elbette.

Katil devlet ve suç ortağı kontra medya yurtdışında protesto edildi...

Frankfurt’ta coşkulu miting

Sermayenin faşist diktatörlüğünün 19 Aralık’ta hapishanelerde gerçekleştirdiği katliam, Türkiye’de olduğu gibi yurtdışında da yoğun protestolara yolaçtı. Bir öfke patlaması biçiminde ortaya konulan bu protestoların yöneldiği hedeflerden biri de, faşist devletin bu kanlı operasyonunu alkışlayan, dahası bir psikolojik savaş gibi sunan Hürriyet, Milliyet, Sabah, Türkiye vb. sermaye uşağı basın organları oldu.

Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi (DETUDAK) olarak, yurtdışındaki işçi ve emekçilerin, ilerici, demokrat ve anti-faşistlerin katliama ve katliamın dolaysız suç ortağı Türk burjuva basını ve medyasına dönük öfke ve hoşnutsuzluğunu eylemli bir tepki halinde ortaya koyma kararı aldık. Bu çerçevede 6 Ocak tarihinde Almanya’nın Frankfurt kentine bağlı Neu-Isenburg/Zepelinheim’deki Hürriyet ve Milliyet matbaasının önünde bir protesto mitingi gerçekleştirdik. Almanya’nın hemen tüm bölgelerinden bir katılımın sağlandığı bu protesto mitingine 3 bin civarında bir kitle katıldı.

Hürriyet ve Milliyet’in ve onların şahsında sermaye basınının teşhir ve protesto edildiği bu miting, hapishanelerdeki katliamı protesto amacıyla yurtdışında örgütlediğimiz en coşkulu miting oldu. Mitinge başından sonuna dek militan bir ruh hakimdi. Mitinge katılan kitlenin öfkesi doruktaydı. Tütünün yüzü Hürriyet ve Milliyet matbaasına dönüktü ve hep bir ağızdan “Katil medya!” diye haykırdılar. Her defasında havaya kaldırılan binlerce sıkı yumruk sınırsız bir öfke yumağına dönüşüyor ve katliamın suç ortağı kirli Türk basınının suratına iniyordu. Bu durum mitingin bitimine dek sürdü.

Mitingde DETUDAK adına anlamlı bir konuşma yapıldı. 19 Aralık katliamının teşhir ve protesto edildiği, devrimci tutsakların hayranlık uyandıran direnişlerinin selamlandığı ve bu direnişle dayanışmanın daha da yükseltilmesi çağrısının yapıldığı bu konuşma, kitle tarafından büyük bir heyecanla karşılandı. Mitingde ayrıca katliam sırasında Türkiye’de bulunmuş ve ardından devrimci tutsakların konuldukları hücre tipi hapishaneleri ziyaret eden iki kişi daha konuştu. Bu konuşmacılar kısaca F tipi hapishanelerdeki son durumu ve izlenimlerini anlattılar, ziyaret ettikleri devrimci tutsakların mesajlarını aktardılar. Bu konuşmalar “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Yaşasın zindan direnişimiz!” sloganlarıyla karşılandı.

Mitingin sonuna doğru DETUDAK’ın Türk burjuva basının yalanlarını ve katliamın suç ortaklığını dile getiren açıklaması okundu ve bir haftalık boykot kararı açıklandı. Ayrıca bu tepkinin bir ifadesi olarak miting alanına getirilen çok sayıda Hürriyet gazetesi yakıldı.

Devrim ve sosyalizm davasında şehit düşen devrimciler için bir dakikalık saygı duruşunun da yapıldığı protesto mitingi, öfkeli sloganlar eşliğinde gerçekleştirilen yürüyüşle sona erdi.

Gençlik hareketinde yükselme eğilimi, görevler ve sorumluluklar

(Bu metin **Ekim Gençliği**'nin Ocak '01 tarihli 43. sayısının orta sayfa yazısıdır.)

İçersinden geçtiğimiz dönem, önemli bir toplumsal gelişim ve değişime tanıklık ediyor. Sermayenin toplumun önemli bir bölümünü kapsayan iktisadi-sosyal yıkım saldırıları toplumsal mücadele dinamiklerini mayalıyor. Toplumun değişik kesimleri, temel hak ve sorunları temelinde mücadeleye atılıyor, değişik biçimler altında öfkesini ifade ediyor. Bu toplumsal hareketliliğin temel önemde bir yanı da, uzun süredir toplumsal bir yalıtılmaya tabi tutulan devrimci hareketin yeniden toplum çapında etkin olma yönünde güçlü olanaklara sahip olmasıdır.

Ölüm Orucu Direnişi, sermaye devletinin devrimci hareketi hedef alan, yalıtma ve teslim alma biçiminde özetlenebilecek saldırısını göğüsleyecek bir karşı saldırı olma özelliği taşıyordu. Ki direniş süreci bu gerçeği doğrulamıştır. Devrimci tutsakları desteklemek amacıyla düzenlenen eylemlere binler katılmış, devrimci tutsaklar şahsında devrimi ve gelecek özelemlerini sahiplenmişlerdir. Bu etki, giderek toplum çapında yayılan ve değişik kesimleri arkasından sürükleyen, tavır koymak zorunda bırakan bir düzeye sahipti. Devrimci hareket cephesinden; devletin yıllardır yürüttüğü devrimci hareketi etkisizleştirme, yalnızlaştırma ve bitirme hedefli stratejik planı böylelikle bozulmaya başlıyordu.

Sermaye devletinin buna yanıtı, katliam oldu. Onlarca tutsağın vahşice katledilmesi, yanısıra toplum çapında estirilen faşist terör, yeniden ipleri eline geçirmeye, açılan gedikleri onarmaya ve toplumsal mücadele dinamiklerinin önünü almaya dönük kapsamlı bir operasyondur. Operasyon öncesindeki ÖO eksenli muhalefet dinamikleri bugün önemli ölçüde hareketsizleştirilmiş görünüyor. Ancak bu sadece bir görünümüdür. Tam bir terör dalgasına karşın ilerici kurum, kişi ve dinamiklerin bugün sokaklara çıkma kararlılığını sürdürmesi dahi, bu görüntünün geçici olduğunun, yanısıra toplumsal mücadele dinamiklerinin ileriye dönük gelişme güç ve imkanlarının ifadesidir. Ki bugün devrimci tutsakların can pahasına sürdürdükleri destansı direnişleri geleceğin gur kitle hareketliliğinin güvencesidir. Yol düzleyicisidir.

Devrimci ve komünist hareket, ÖO Direnişi vesilesiyle toplum planında yaratmış oldukları etki ile, toplumsal mücadele dinamikleriyle uzun zamandır olmadığı kadarıyla yakınlaşma ve birleşme olanaklarına sahiptir. Toplumsal muhalefet dinamiklerine paralel bir biçimde büyüyen bu devrimci etki, henüz somut ve kalıcı kazanımlar olarak sonuçlarına varmış değildir. Ancak, toplumsal çapta yaşanan bu gelişim ve değişimler bütünü, ileri kazanımların yolunu açacak bir nesnellığe sahiptir.

Genel olarak ifade ettiğimiz bu toplumsal ortam, gençlik hareketi cephesinden de kendi özgünlüklerini içerisinde taşıyarak boy vermektedir. Gençlik hareketi toplumsal dinamiklerin en güçlü ve etkiye en açık kesimlerinden biri olarak bu sürecin aktif ve etkin bir parçasıdır. Kendi özgün sorunları temelinde gerçekleştirdiği kitlesel eylemlilikler yanında, gençlik kitlelerinin ileri kesimlerini emekçi eylemlerinde, Ölüm Orucu Direnişi ile dayanışma eylemlerinde ve katliamı protesto gösterilerinde kitlesel bir biçimde görmek mümkündür. Hatta bu son üçü için denilebilir ki, bu eylemliliklerde sorunun doğrudan muhatabı olanlar dışında, bağımsız bir tavır ve eylem

gerçekleştiren tek toplumsal kategoridir.

Gençlik hareketinin sınıflar mücadelesi içerisinde tuttuğu yer ve sınıfsal ilişkiler içerisinde bulunduğu konuma bağlı olarak taşıdığı zayıflık ve sınırlılıkları biliyoruz. Ancak bu hiç de, gençlik hareketinin küçümsenmesi ya da ilgi sahamızın dışında görülmesi anlamına gelmez. Tam tersine, devrimci mücadelenin toplumsal dayanağı olarak gereken önem verilmek zorundadır. Bugün sorunumuz bu temel gerçekleri yinelemek değil. Sorunumuz, gençlik hareketinin sunduğu son işaret ve verileri anlamak; hareketin somut bir biçimde ifade ettiği imkan ve olanakları üzerinden ona yanıtlar vermek ve bu doğrultuda siyasal bir faaliyeti örgütlemektir. Ama öncelikle hareketin bugünkü verili durumunu sağlıklı bir biçimde değerlendirebilmek zorunludur.

Toplumsal hareketliliğin etkileri

Gençlik hareketi, belki de dış etkenlere en açık olan toplumsal kesimdir. Bu, hem ailelerinin sosyal-sınıfsal duyarlılıklarının doğrudan kendilerini etkiliyor olmasından, hem de kendisine has dinamizm-enerji ve bunlarla beraber sahip olduğu yarı aydın kimlikten dolayıdır. Bu iki etken aynı zamanda birbirini beslemekte, hareketin gelişimine doğrudan etkilerde bulunabilmektedir. Gençlik hareketi kendi özgül sorunları temelinde harekete geçtiği dönemlerde, toplumsal sorunlara yönelik duyarlılığı da artmakta ve diğer toplumsal kesimlerden farklı olarak özel bir çaba olmaksızın birleşme yönünde somut adımlar atabilmektedir. Diğer yandan, yarı aydın kimliğinden dolayı toplumsal planda tavır koyabildiği durumlarda, kendi özgül sorunları üzerinden de belli bir güçlenme yaşamaktadır. Burada ifade etmeye çalıştığımız şey, gençlik hareketinin diğer toplumsal kesimlerden bir ayrımı değil, ama daha sancısız ve daha hızlı bir biçimde etkilenmesi ve harekete geçmesi gerçeğidir.

Bu gerçek gençlik hareketinin bugün içersinden geçtiği dönemde kendisini belirgin bir yalnızlıkla ortaya koymaktadır. Gençlik hareketi, düzenin kendisine yönelik saldırılarına karşı anlamlı bir tepkiyi biriktirdiği bir evrede kitlesel bir biçimde sokağa çıkmaktadır. Örneğin YÖK protestoları vesilesiyle kendisini gösteren kitlesellik ve kararlılık tam da böylesi bir birikimin dışavurumudur. Formasyon hakları ellerinden alınan eğitim fakültesi eylemliliklerini de bu kapsamda anlamak gereklidir. Elbette ortaya çıkan bu hareketliliğin bir diğer kaynağı da toplumsal planda yaşanan öfke yoğunluğudur. Gençlik hareketi buradan aldığı meşruluk ve güç ile de sokakları doldurmuştur.

YÖK protestoları sonrasında gençlik kitlelerinin aynı düzeyde katıldığı bir başka eylem, emekçilerin 1 Aralık görkemli iş bırakma eylemidir. Bu eyleme, birçok metropol kentinde gözlemlendiği üzere, gençlik kitleleri önemli bir kitlesellikle katılmışlardır. Bu katılım YÖK protestolarını da aşan bir niceliğe sahiptir. Çünkü, emekçilerin ortaya koyduğu hareket, doğrudan gençlik kitlelerini etkisine almış, yanısıra gençlik kitlelerinin özgüvenini artırmış, daha geri güçlere kendisini ifade edeceği bir kanal açmıştır.

Diğer yandan, aynı eylem üzerinden hareket edersek, alana taşan gençlik kitlelerinin önemli bir bölümü de süren ÖO Direnişi'ne destek gündemli olarak eyleme katılmıştır. Yani geniş gençlik kitleleri ÖO'na destek verirken, aynı eyleme katılan bir kısım

dolayısıyla tavır belirleyebilmektedirler. Sadece 1 Aralık eylemi değil, ÖO Direnişi ve faşist katliam dolayısıyla üniversitelerde ve bunun dışındaki alanlarda yapılan eylemlerde öğrenci gençlik kitlelerini önemli güçler halinde görmek mümkündür. Gençlik kitlelerinin bu hareketi, onun yarı aydın kimliğinin dolaysız sonucudur. Ama sadece bu değil. Aynı zamanda bu kimlikle beraber yoğunlaşan sosyal sorunlar ve toplum çapında yaşanan diğer hareketlilikler de burada hareketi besleyen en önemli etkenlerdir.

ÖO Direnişi'ne ve faşist katliama yönelik, aydın ve sanatçılardan, ilerici DKÖ'lerden yükselen tepkiler gençlik hareketinin tutumunu besleyen faktörlerdir. Tüm bunlarla beraber emperyalizmin sınırsız hakimiyetine yönelik dünya çapında yükselen görkemli anti-kapitalist eylemler de gençlik kitleleri üzerinde sarsıcı etkiler yaratabilmektedir.

Devrimci gençlik örgütlülüklerine güvensizlik kırılıyor

Gençlik hareketinde yaşanan tüm bu gelişme tablosu üzerinden denilebilir ki, yıllardır hareketin taşıdığı en temel sorunlardan biri olan devrimci gençlik örgütlülüklerine yönelik güvensizlikte belli kırılmalar yaşanıyor. Ancak, bu devrimci gençlik örgütlülüklerinin gençlik kitlelerine güven veren pratik-politik çizgisinden değil, toplumsal planda devrimci, komünist hareketin elde ettiği toplam birikim üzerindendir. Ulucanlar Direnişi ile başlayan, ÖO Direnişi ile toplum çapında genelleşen bu devrimci etki, sermaye devleti tarafından 19 Aralık katliamıyla boşa çıkarılmaya çalışılmıştır. Ancak, devletin bu planı büyük oranda boşa düşmüş, katliamcı devlet geniş kitleler şahsında teşhir olmuş, devrimci tutsakların görkemli direnişi toplumun ileri güçleri içerisinde ilgi ve sempati uyandırmıştır. Elbette ki şimdilik sadece somut veriler üzerinden konuşuyoruz. İleri güçler üzerinden gözlemlenen ilgi ve sempatinin geniş kitleler içerisinde ne ölçüde bir karşılığı olduğu, önümüzdeki süreçte çok daha açık bir biçimde görülecektir. Böyle bir gelişim seyri, yine devrimci ve komünist hareketin siyasal tutum ve reflekslerine bağlı olacaktır. Geleceğe ilişkin tüm bu söylenenler devrimci bir iyimserlikten kaynaklı değildir. Gençlik hareketi içerisinde son bir-iki aylık gözlemlenen somut olgular, politik yanıtlarına ulaştığı taktirde, geleceğin kitlesel mücadele günlerinin bugünden habercileri olmaktan başka bir anlama gelmezler.

Başta da söylediğimiz gibi, gençlik kitleleri toplumsal planda etkilenmeye en açık kesimi oluşturmaktadır. Bu, somut görünümelerini sık sık gözlemlediğimiz ve eylemlilikler şahsında kendisini ifade eden bir gerçekliktir. Gençlik kitleleri, henüz devrimciler ve komünistler tarafından kazanılamamış olsalar da, genel olarak devrimci politikaya belli bir sempati ve ilgi göstermektedirler. Örneğin daha önce devrimci grupların düzenlediği etkinliklere uzak duran önemli bir gençlik kitlesi bugün düzenlenen bu etkinliklere katılabilmekte ve inisiyatif geliştirebilmektedirler. Elbetteki bu henüz gençlik kitlelerinin ileri kesimlerini kapsamaktadır. Doğru bir devrimci önderlik pratiği, politik etkiyi yayan ve derinleştiren bütünlüklü bir çalışma tarzı, sözkonusu ileri tutumları aşağıya doğru yaygınlaştırabilir ve ileri

güçleri örgütlü hale getirebilir.

Devrimci etkiyi artırma ve derinleştirme sorunu

Varolan devrimci etkiyi artırma ve kalıcı kazanımlara dönüştürmek bugün temel önemde bir görev alanıdır. Peki bu nasıl olacaktır? Öncelikle hareketin taşıdığı nesnelliği berrak bir biçimde görebilmek ve politik-pratik çizgimizi bu nesnellik üzerinden kurmakla başlanmalıdır.

İleri gençlik kitlelerindeki politik ilgiyi süreklileştirmek ve bu ilgede ifadesini bulan dinamiğe kanallar açmak durumundayız. Bu ise öncelikle, ciddi ve tutarlı bir devrimci faaliyetle mümkündür. Bahsedilen ileri gençlik güçlerinin bugünkü ilgisi, devrimci ve komünist hareketin düzen karşısında sarsılmaz ve başeğmez tutumu, beraberinde devrimci siyasal faaliyetteki ısrarının dolaysız etkisindendir. Bir yandan tasfiyeci-teslimiyetçi rüzgarların estirildiği, diğer yanda ise düzenin kapsamlı iktisadi, sosyal saldırısının sürdüğü bir siyasal-toplumsal ortamda, tüm olumsuzluklara karşın sınırlı da olsa ciddi bir devrimci siyasal duruş, gençlik kitlelerinin ilgisini kazanmaktadır. Bu, gençlik hareketi içerisinde tutarlı, ciddi bir devrimci siyasal faaliyetin önemini göstermektedir.

Tutarlı ve ciddi bir devrimci siyasal faaliyetin bir yanı, düzenin çok yönlü saldırısına karşı göğüs germekse, diğer yanı da hareketin kendisini ifade edebileceği kanalları açabilmektir. Bunun için öncelikle siyasal gelişmeler ve sorunlar karşısında anında tutum alabilen ve politik yanıtlar üretebilen bir politik-pratik refleksi göstermektir. Sadece, siyasal süreçlerin önümüze çıkardığı sorunlar için değil, bizzat gündem yaratabilen, beraberinde henüz ortada somut ifadesi görülmeyen duyarlılık noktalarını politik çalışmanın konusu haline getirebilmeliyiz.

Örneğin, bu dönem başında formasyon haklarının gaspı üzerine belli bir hareketlilik yaşanmıştır. Ancak, formasyon hakkının gaspı yeni ortaya çıkmış bir sorun değildir. Bu saldırı geçen dönemin ortalarında yürürlüğe sokulmuştur. Saldırının kendisi öğrenci gençlik kitlesinin önemli bir bölümünü doğrudan etkilemektedir. Sorun yaşamsal bir önemdedir. Ama biz bu sorun üzerinden politik çalışma yapmaya ancak hareketliliğin ortaya çıkmasıyla, yani sorunun kapımıza gençlik kitlesi tarafından sokulmasıyla başlayabiliyorsak, bu devrimci bir önderlik pratiği değil, çok çok kendiliğinden hareket peşinden sürüklenmektir. Hareketlilik başladıktan sonra yapılan müdahalenin kendisi de elbette anlamlıdır. Ama tutarlı ve ciddi bir devrimci faaliyet örgütlenecekse, bu böylesi bir faaliyet için bir sorun alanını işaret eder. Eğer, biz sorunun ortaya çıktığı anda belli bir politik faaliyet yürütürsek, bu faaliyet yapıldığı anda bir kitle hareketine dönüşemese dahi, hareketin birçok etkenin de yardımıyla eylemli bir sürece geçtiği dönemde, bu çabalarımızın meyvesini alabiliriz. Gençlik kitleleri sürekli ve tutarlı faaliyetimizi görmüş olurlar. Beraberinde ön faaliyetin yarattığı birikim, hareketlilik üzerinden ileriye taşınmanın zeminine de kavuşmuş olur.

Sürekli ve ısrarlı bir politik faaliyetle, gençliğin kendisine özgü sorunlarıyla toplumsal planda yaşanan sorunları başarılı bir biçimde birleştirmeliyiz. Eğer burada bir öncelik belirlenecekse, bu ancak hareketin ilgisi ve ihtiyaçları üzerinden yapılabilir. Bugün yukarıda da altını çizdiğimiz gibi, gençlik kitlelerinin salt kendi özgül sorunları üzerinden değil, toplumsal-politik sorunlar çerçevesinde de belli bir ilgi ve mücadele eğilimi vardır. Hatta son örnekler üzerinden, ikincisinin daha ön planda olduğu dahi söylenebilir. Bazı üniversiteler için bu durum, somut gözlemler üzerinden kesin bir doğruluğa sahiptir. Örneğin ODTÜ öğrencilerinin paralı eğitim vb. sorunlar çerçevesinde ortaya koydukları eylemliliklerle politik sorunlar çerçevesinde yaptıkları eylemlilikler arasında nitel ve

de nicel anlamda belirgin farklılıklar görülmektedir. Hatta bir dönem boyunca ODTÜ'de öğrenci gençlik, kendi özgül sorunları temelinde tek bir eylem gerçekleştirmemiştir. ODTÜ'deki bir yıllık tablo salt bir politik eylem ve etkinlikler tablosudur. Filistin protestoları, ÖO'na destek eylemleri bunun somut örnekleridir. Verilen bu örnekler, mekanik bir çalışma tarzı kurgusundan öteye, kitle hareketinin verili ilgi ve eğilimlerini gözetken, politik çalışmanın eksenini bu düzlemde kuran bir tarzın yaratılmasına dönüktür. Halihazırda gençlik hareketinin toplam tablosu bu sorunun önemini yeterli açıklıkla göstermektedir.

Bu söylediklerimiz, çalışma tarzı ve faaliyetimizde gözüteceğimiz temel ilgi alanlarına işaret etmek içindi. Böylesi bir faaliyet tarzı ve yönelim, elbetteki gençlik kitlelerini kuşatıcı ve yaratıcı bir faaliyet düzeyi ile birleştirilmek zorundadır. Bu sorun daha önce de üzerinde durduğumuz ve ayrıca durulması gereken temel önemde bir sorundur. Biz burada sadece yukarıda vurgu yaptığımız eğilim ve ilgi alanları üzerinden somutta yapılabilecekler üzerinde duracağız.

Burada dikkat çekeceğimiz çalışma biçimlerinden birini, eğitim grupları oluşturmaktadır. Gençliğin toplumsal-siyasal duyarlılığına yanıt vermenin araçlarından biri olarak eğitim grupları belli bir işleve sahiptir. Halihazırda güncel deneyimlerimiz, oluşturulan eğitim gruplarına önemli gençlik güçlerini katabildiğimizi ve bu güçleri bilimsel sosyalizm ve program temelinde bir eğitim grubu biçiminde biraraya getirebileceğimizi göstermektedir. Bu eğitim grupları içerisinde biraraya gelen genç kitlesi, toplumsal hareketlilik dönemlerinde birer çalışma grubu olarak faaliyeti omuzlayabilmektedirler.

Bir başka dikkat çekmek istediğimiz konu ise, popüler bir kapitalizm eleştirisi ile sosyalizmin canlı bir propagandasını faaliyetimizin temel gündemlerinden biri haline getirebilmektir. Bu, her zaman çalışmamızın temel gündemlerinden biri olmuştur. Ama bugün daha güçlü ve sistemli yapabilmek durumundayız. Çünkü, yukarıda da bahsettiğimiz gibi, gençlik kitleleri, gerek ülkedeki kapitalizmden kaynaklı katmerlenen sorunlar, gerekse emperyalist-kapitalist düzenin yarattığı yıkıma karşı dünya çapında esen mücadele rüzgarlarına hayli açıktır. Gençlik kitlelerinin emperyalist-kapitalist düzenden herhangi bir beklentisi yoktur. Yanısıra dünya çapında yükselen görkemli eylemliliklerin yarattığı moral değerler gençliği beslemektedir. Gençlik kitleleri arasında özellikle bu eylemliliklere dönük önemli bir ilgi sözkonusudur. Bu ilgiyi değerlendirmek kapitalizmin bilimsel ama popüler eleştirisini yapmak, devrim ve sosyalizmin tek alternatif olduğunu gençliğin gündemine taşımak, bugün temel önemde bir görev alanıdır. Programımız bize bu doğrultuda gereken açıklığı ve gücü vermektedir.

**Yaşamın her alanında devrim,
her alanını değiştirme
çabasında bir devrimci faaliyet**

Yeni bir yükselişin ilk işaretlerini yaşadığımız bir evrede, devrimci faaliyetimizi çok yönlü ve giderek yoğunlaşan bir düzeye çıkarmalıyız. Bu ise, düzenin tüm tortularını üzerimizden atma, devrim ve sosyalizm davasıyla tam bütünleşme doğrultusunda hızlı adımlar atmaya gerektirir. Zindanlardaki yoldaşlarımızın tüm işkence ve katliama karşın başeğmeyen tutumları rehberimiz olmalıdır. Onların bedenlerini ortaya koyarak yarattıkları direniş ruhu ve atmosferini bir rüzgara çevirmeliyiz. Düzenin bizi yalıtma ve teslim alma saldırısını, gençlik kitlelerini sistemli bir tarz ve enerjik bir devrimci çabayla düzen karşısına çıkararak boşa düşürebiliriz. Bu ise ancak, yaşamın her alanına yedirilmiş bir devrimci ruh, azim ve çabayla mümkündür. Şiarımız bu yüzden, yaşamın her alanında devrim, her alanını değiştirme çabası içerisinde bir devrimci faaliyettir.

Ekim Gençliği

Ekim '00 tarihli 41. sayısı çıktı!...

Faşist devlet direniş duvarına çarptı

Zulmün egemenliğine son verelim

İşte F tipi

Gençliği asla

kazanamayacaksınız!

Katliam, direniş ve görevler

Bir aydının günlüğünden

Gençlik hareketinde yükselme

eğilimi, görevler ve

sorumluluklar... (orta sayfa)

Faşist devlete kararlılığımızla

diz çöktüreceğiz!

Direnişin sesini çoğaltmalıyız!

Maraş katliamı 22. yılında

“Polis polise güvenmiyor”!

Filistin'de yeni intifada dönemi

Formasyon saldırısı

Artan görevler, çözülmesi

ertelenemez sorunlar

Reformizm düzene kan taşıyor

okur mektupları

Katliam ve

Bir ilk bölüm olarak, bir bakıma giriş olarak, genel bir tarihsel çerçeve üzerinden katliam ve direniş üzerinde, devletin katliam, devrimcilerin direniş geleneği üzerinde durdum. Son katliama rağmen devrimci direniş çizgisinin moral ve politik açıdan kesin olarak başarı sağladığını, bu çerçevede yenilgiye uğrayanların katliamcılar olduğunu ortaya koymaya çalıştım. Bu ikinci bölümde sorunun toplumsal-politik arka planına geçmek istiyorum. Bu, tarihsel ve güncel olmak üzere iki türlü yapılabilir; ikisini birbirinden ayırmak çok mümkün olmamakla birlikte ben ilkinden başlayacağım.

Yanıtı birbirini tamamlayan iki soru

Soru şudur: Neden devlet 20 yıldır büyük bir acımasızlıkla devrimci hareketi ve onun zindanlara konulmuş kolunu ezmek için bu kadar özel bir ısrar ve çaba gösteriyor? Devletin bu şiddetinin, bu bitmeyen kininin, bu ardı arkası kesilmeyen acımasız saldırısının gerisinde ne var?

Bunun öteki yüzü gene bir sorudur: 20 yıllık kesintisiz baskıya, teröre, işkenceye ve sık sık gündeme getirilen kanlı katliamlara rağmen, karşı-devrimin bütün bu çok yönlü saldırısına rağmen, neden devrimci direniş ezilemiyor, neden devrimciler teslim alnamıyor? Bu ülkede neden, tekrar tekrar yüzlerce ve binlerce devrimci çıkıyor ölümüne direnebilen?

Bu iki soru ve dolayısıyla yanıtları birbirini tamamlıyor gerçekte. Bu iki sorunun yanıtı aynı temel gerçeklere çıkıyor ve dolayısıyla bunlar üzerinden içiçe verilebilir.

Bu şiddetli çatışma, devlet ve devrimciler yönünden karşılıklı bir kör inatlaşma olabilir mi? Elbette değil. Şu sıralar devlet ve “terör örgütleri” üzerinden sorunu koyan sol olmak iddiasındaki bir kısım şarlatanların iddiasının aksine sorun hiç de bu değil, böyle değil. Arada bir de olsa, radikal sol örgütler toplumda artan sosyal sorunların oluşturduğu zemin üzerinde güçleniyorlar; keskinleşen sosyal çelişkilerden, bunun doğurduğu gerilim ve arayışlardan besleniyorlar diyen bir kısım sermaye yazarı bile, böylelerine göre gerçeğe daha yakın bir yerde duruyorlar.

Zindanlarda uç biçimlerde yaşanan çatışma, temelde ve son tahlilde, toplumsal koşullarımızdan kaynaklanan genel sınıflar çatışmasının ileri düzeydeki politik bir tezahüründen başka bir şey değildir. Bir yanda devlet öte yanda devrimci akımlar olmak üzere örgütlü politik güçler şahsında kendini ortaya koyan, toplum düzeyinde karşı karşıya bulunan sınıfların iradesi ve eğilimleridir. Bu çatışmanın iki askeri darbeye ve son yirmi yıldır kesintisiz olarak süren acımasız karşı-devrim saldırısına rağmen bir türlü bitmemesinin gerisinde de bu var. Ezilen sınıflardan beslenmeyen, onların özlem ve istemlerinin şu veya bu düzeyde ve biçimde taşıyıcısı olamayan hiçbir devrimci politik akımın bu saldırılara rağmen birkaç on yıl ayakta kalması, mücadele edecek güç ve iradeyi gösterebilmesi olanaksızdır.

Yine de şunun altını çizmek durumundayım; bu çatışmada bir çarpıklık da var ve bu geleneksel devrimci hareketin yapısal zaaflarının bir ürünüdür. Devlet, tüm öteki tamamlayıcı ideolojik, siyasal ve kültürel kurumlarıyla, bir egemen sınıf örgütüdür. Devlet devrimci hareketten farklı olarak, kendi sınıfına net bir biçimde dayanıyor. Egemen durumundaki tekелci burjuvazinin devleti o, egemen ve dolayısıyla bilinçli bir sınıf bu, devlet onun hizmetinde ve bu nedenle de tam

desteğine sahip.

Devrim cephesi bu açıdan büyük bir zaafiyet içerisindedir. Devrimci partiler ve örgütler çıkar, özlem ve istemlerini savundukları sınıf ya da tabakalara az-çok dayanmayı başarabilmiş değiller ve bazıları için bunun önünde kalıcı yapısal engeller vardır. Genel olarak alındığında ise, bir bütün olarak devrimci hareket bugün henüz geniş emekçi kitlelerin desteğini alamıyor. Nedenlerine burada giremeyeceğimiz bu temel zaafiyet, devrimcilerin döne döne devlet tarafından kolayca kırılmalarının gerisindeki en temel etken durumundadır.

Devrimci direnme geleneğinin tüm gericiileri kahreden gücü

Ama kendi sınıfına, bir baskı ve egemenlik aygıtı olarak hizmet ettiği sınıfa dayanan, o sınıfın en tam desteğini alan, her türlü olanaklarını kullanan ve bu olanaklar sayesinde normalde devrimi desteklemesi gereken emekçiler kitlelerinin de önemli bir bölümünü de kendi etki ve denetimi altında tutan bu devlet, buna rağmen, bu ülkede devrimci iradeyi ve devrimci gelenekleri ezemiyor. Bu çok ilginç, o ölçüde şaşırtıcı bir olgu olarak duruyor orta yerde. Böyle genel planda ifade edildiğinde, gerçekten biraz şaşırtıcı bir durum olarak görünüyor. Katliamın koşullarını hazırlayanlar ve katliama alkış tutanlar, katliamı mazur göstermek için en aşağılık bir kampanya yürütenler, tam da şu günlerde bu şaşırtıcı duruma ilişkin soruları ortaya koymaktan kendilerini alamıyorlar.

Hürriyet gazetesinin genel yayın yönetmeni Ertuğrul Özkök’ün kontr-gerillanın basındaki uzantısı olduğu artık herkesin malumu. Patronunun aynı zamanda ortağı da olan ve bu kapitalist konumuyla Gazeteciler Cemiyeti yerine TÜSİAD üyesi olmayı seçen bu adamın kontr-gerilla bağlantısı, Andıç skandalıyla da somut olarak ortaya çıkmış bulunuyor. İşte bu kontr-gerilla ajanı, bu TÜSİAD soytarısı, katliamın hemen ardından, “bu sorunu herkes çözdü de biz niye çözemedik?” diye yakınlardan soruyor. Herkesten diğer ülkeleri ve sorundan da devrimci örgütlü mücadeleyi kastediyor.

Kuşkusuz bu soytarı gericinin iddiasını ciddiye almak için bir neden yok. Dünyanın hiçbir yerinde “sorun” çözülmüş değil ve çözülemez de. Tersine, dünyanın her yerinde toplumsal sorunlar, uzlaşmaz sınıfsal çelişkiler ve bundan kaynaklanan çatışma varlığını üstelik keskinleşerek sürdürüyor; dolayısıyla da, bu çatışmanın kaçınılmaz olarak beslediği devrimci mücadele, bu mücadelenin taşıyıcısı olan devrimci akımlar, ‘89 yıkılışının geçici olması kaçınılmaz geriletici etkisinden kurtularak yeniden güçleniyor, güç kazanıyorlar. Dünyanın her yerinde devrimciler, devrimci parti ve örgütler şu veya bu biçimde kurulu düzene karşı devrimci siyasal mücadele yürütüyorlar. Kolombiya’ya, Meksika’ya, Arjantin’e, Hindistan’a, Doğu Avrupa’nın yıkılmış rejimlerine, Sovyetler Birliği’nden geriye kalan ülkelere bakın. Dünyanın her yerinde sınıf mücadeleleri sürüyor ve bu mücadeleler zemininde devrimci akımlar yeniden toparlanıp güç kazanıyor. Devrimci akımlar yıkılışın sarsıntısını çoktan atlattılar. Her yerde bir biçimde bir direniş var, mücadele var, devrimci örgüt ve partiler var. Yani hiçbir ülkede kimse bir şey çözmüş değil. “Toplumsal sorun” bütün haşmetiyle orta yerde durduğu için, ondan kaynaklanan siyasal “sorun” da, siz bunu devrimci siyasal mücadele olarak anlayacaksınız, yerli yerinde duruyor. Onun için, herkes çözdü biz niye

çözemedik sorusu, bir aldatmacadan, devrimci siyasal mücadelenin dünyada modası geçti bir bizde sürüyor aldatmacasından başka birşey değil. Buna da bu ülkede yalnızca dünyadan gerçekten tümüyle bihaber olan budalalar inanabilir ki, böylelerinin sayısı da çok değildir.

Ama gene de bu sözün dile getirdiği bir gerçek var. Kitle hareketinin uzun yıllardır kırılamayan geri düzeyi ve devrimci akımların kitlelerle bağının cılızlığı da düşünüldüğünde, Türkiye’deki devrimci direnç kapasitesi gerçekten de çok çarpıcı ve o ölçüde şaşırtıcıdır. Yığınların devrimci politik mücadele içerisinde kendilerini ifade edebildikleri bir toplumsal ortamda devrimcilik kuşkusuz kolaydır. Kolay olmaktan da öte, bu durum, olağan bir toplumsal-siyasal davranış biçimi haline gelir. Böylesi bir tarihi siyasal ortamda sayısız devrimci militan kitle hareketi bünyesinden adeta fışkırır ve devrimci partiler bu verimli toprakta kolayca boy verir, güçlenirler. Devrimci fedakarlık da kolaydır böylesi toplumsal koşullarda. Devrimci kararlılık ve fedakarlık böyle dönemlerde bir bakıma kitleseldir ve olağandır, şaşırtıcı ya da anlaşılması güç bir yanı olmaz bunun.

Ama bakıyoruz; Türkiye’deki devrimci yükselişin kırılma noktası 20 yıl öncesine aittir; aradan 20 yıl geçmiştir, henüz anlamlı bir yeni devrimci yükseliş ortaya çıkamamıştır. Buna rağmen, bu ülkenin devrimcileri büyük bir direnç, büyük bir irade gösterebiliyorlar. İşte bu gerici burjuva kampını hem kahrediyor, hem şaşırtıcı ve anlaşılmaz bulunuyor ve hem de bu onları büyük bir kaygının içine itiyor. Kitleler politik olarak kendilerini bulamadan biz bu ülkede devrimci akımları, onların güç ve ilham aldığı gelenekleri ezebilmeliyiz diye uğraşıyorlar, ama bunu bir türlü başaramıyorlar. Korkuları ve kaygıları bundandır. Bu direnç, bu inanç, bu fedakarlık, 19 Aralık katliamı vesilesiyle de görüldüğü gibi bu kahramanlık ezilmeden dayanırsa ve bir noktada kitlelerin devrimci sosyal hareketliliğiyle de birleşmeyi başarır, iş o zaman çığrından çıkar diye korkuyorlar, bunun derin kaygısı içindeler. Bunun içindir ki, biz niye çözemedik diye kaygıyla soruyorlar.

Bu topraklardaki sağlam devrimci damar

Neden bu ülkedeki devrimci örgütlerin neredeyse tümü hala orak-çekiç kullanıyorlar, diyor aynı kontr-gerilla uzantısı. Bu bir olgudur ve bu ülkenin tüm gericilerini kahrediyor. Bu, bu toprağın sağlıklı devrimci damarıdır. Bu toprakta, bu toplumun derinliklerinde bu inancı besleyen kökler olmasa bu inanç ve direnç gösterilemez. Gencecik insanların hayatlarını ortaya koyması o kadar kolay bir şey değildir. Bu bir oyun değil, bu bir heves hiç olamaz; faturası döne döne o kadar ağır biçimde ödetilen bir pratiktir ki, hiç kimse moda olsun, gençlik hevesi olsun diye böyle şeylere kapılmaz. Kaldı ki devrimcilik bir moda ve heves olmaktan çoktan çıktı. Son 20 yıldır dünya çapında büyük bir gericiilik dalgası var ve bu tarihi koşullarda devrimcilik ancak gerçekten sağlam bir bilinç ve inançla sürdürülebilir bir siyasal eylem alanıdır.

Televizyonlarda her gün izliyorsunuz. Meydanlara çıkan insanlar, kafalarına döne döne jop ineceğini bile bile o meydanlara çıkıyorlar. Bunun hevesle, modayla, devrimciliğe kapılmakla bir ilgisi olabilir mi? O heves bin kere kırılırdı, mesele basit bir hevesten ibaret olsaydı. Ama buna rağmen insanların, genç devrimcilerin bu

e direniş/2

H. Fırat

(25 Aralık '00 tarihinde verilmiş bir konferansın kayıtlarıdır...)

inatçılığı nereden geliyor? Demek ki, bu ülke topraklarında bir maya var. Demirel'in sözlerini yeniden hatırlayalım; biz otuz yıldır, Deniz Gezmiş'ten beri, bu izi silemedik, bu meseleyi çözemedik, diye yakınıyordu bu kanlı katil. Nasıl çözeceksiniz ki? Siz durmadan yeni mayalar çalışırsunuz bu aynı toprağa, katliam ekıyor fırtına biçiyorsunuz. Türkiye devrimci hareketi 19 Aralık katliamından sonra, katliama karşı gösterdiği o müthiş direnişten sonra öylesine büyük bir prestij, öylesine büyük bir moral güç kazanmıştır ki, sizin bir parça sarsacağınız vardıysa bile o şansı böylece kaybettiniz. Akan kan unutulur mu? Kendini çiğnetmeden, cesedini çiğnetmeden hücreye girmeyi reddeden devrimcinin bu muazzam direnci ve özverisi unutulur mu?

Milliyet gazetesinde yazan bir faşist eskisi ise bir başka soru soruyor. Bugünkü CNN Türk'ün genel yayın yönetmeni, faşist MHP'nin '80 öncesi günlük gazetesi Hergün'ün başyazarı Taha Akyol'dan söz ediyorum. Şimdilerde sosyolog yazar olmak havasındaki bu Aydın Doğan memuru, katliam sonrasındaki ilk yazısında, "neden bu kadar çoklar?" diye soruyor: Tamam fanatikler, bağnazlar, tamam hak ettiler ezilip katlediler, ama yine de dönüp kendimize sormamız lazım, niye bu kadar çoklar? Binlercesi içerde, binlercesi hergün Taksim'e, Kızılay'a çıkıyor, binlercesi yurtdışından destekliyor, bunlara bir de Kürtleri ekleyin, gerçekten şaşırtıcı sayılarla karşılaşırsınız!.. Bunlar neden bu kadar çoklar? Gelecek konusunda rahat olmak istiyorsak, dönüp bu meseleyi sosyolojik olarak incelememiz, temeldeki nedenleri bulup görmemiz gerekir vb., vb... Sosyolog özentili bu faşist eskisi, medya tröstü Doğan Holding'in bu dolgun maaşlı kiralık memuru da derin kaygılar içinde bunları sorup söylüyor.

Sistematik baskıyla, ağırlaşan sömürüyle, çözümsüz sorunlarınızla bu ülkede döne döne devrimi, devrimci akımları besleyen o toprağı siz kendiniz hazırlıyorsunuz. Bu durumda olup bitenin neyine şaşıırıyorsunuz, neyini derinlemesine araştırıp ortaya çıkaracaksınız?

Toplumsal muhalefeti dizginlemek devrimci öncüyü ezmekten geçer

Devrimci akımlar her zaman toplumsal gelişmenin ve çatışmanın politik ürünleridir. '60'lı yıllarda bu ülkede önce sol akımlar ortaya çıkmadı. Önce modern biçimler içinde sınıflar mücadelesi uç vermeye başladı. Büyük işçi hareketlenmeleri oldu, grev ve toplu sözleşme hakkı için. Kavel türünden toplumda yankı yaratan grevler yaşandı, bunu izleyen başka eylemler ve direnişler gerçekleşti. 1965'de Zonguldak'ta, hava kuvvetleri de seferber edilerek bastırılan ve iki işçinin hayatına, onlarcasının yaralanmasına, yüzlercesinin tutuklanmasına neden olan işçi direnişleri oldu. Köylü hareketleri, toprak işgalleri ve üretici mitingleri oldu.

Genel olarak sol hareketlenme, çeşitli biçimleriyle sol akımlar bu toplumsal atmosferde boy vermeye başladılar. Bu genel sol hareketlenme ve güçlenme içinden, toplumsal çatışmanın giderek radikalleşen zemininden beslenerek adım adım devrimci akımlar şekillenmeye başladılar. Ne zaman ki sosyal hareketlilik kendini gösterdi, ne zaman ki kapitalist gelişmenin ortaya çıkardığı modern sınıflara dayalı bir sosyal çatışma kendini göstermeye başladı, bakıyoruz, tam da bunun ardından, bu topraklardan modern devrimci akımlar çıkmaya başlıyorlar.

12 Mart faşist darbesini önceleyen evrede, dönemin

Genelkurmay Başkanı, "sosyal gelişme iktisadi gelişmeyi aşmıştır" diyor ve buna müdahale edilmesi gerektiğini söylüyordu. Sosyal gelişme modern halk hareketleri anlamına geliyordu. Sosyal gelişme iktisadi gelişmeyi aşmıştır, bunun önüne geçilmelidir diyen Amerikancı uşak takımı, CIA desteğinde darbe yaptı ve 12 Mart faşist saldırısıyla sosyal gelişmeyi dizginledi. Kırılan sosyal dalgaydı, sol ve devrimci akımlar acımasızca ezilerek yapıldı bu.

Dikkat edin, 12 Mart'la 15-16 Haziran direnişi arasında sadece altı ay vardır. 15-16 Haziran işçi ayaklanmasının ardından çok geçmeden 12 Mart geliyor. 15-16 Haziran görkemli bir sosyal patlamadır, '60'lardaki genel yükselişin tepe noktasıdır ve 12 Mart bunu ezmek için gelmiştir. Ama bütün bir tarihe bakın, sosyal hareketlerin ezilmesi, kitle hareketlerinin ezilmesi her zaman devrimci öncünün ya da o kitle hareketine öncülük eden siyasal akım her ne ise onun ezilmesiyle birlikte gider. Karşı-devrimin en büyük şiddeti öncüye yönelir. Çünkü hareketi başsız bırakırsanız, kolay ezer ve dizginlersiniz. 12 Mart faşist karşı-devrim saldırısı da bu kurala göre hareket etmiştir.

Devrimci örgütler yeni şekillenmişlerdi, kitlelerle ciddi bağları yoktu, kolay ezilip dağıtıldılar. Ölümünden kurtulmuş devrimci militanları zindanlara tıktılar. Ama bu ezme ve yoketme hareketine karşı gösterilen direniş, sergilenen yiğitlikler, sehpaye tereddütsüzce yürüyüş, ölümüne direniş, işkencede ser verip sır vermeme tutumu, bu ülkede devrimci direniş geleneğini de mayalamış oldu.

12 Mart ortalığı düzlemişti görünürde. Ortada ayakta ve faaliyette olan tek bir devrimci parti ya da örgüt yoktu. Ama '73 yılından itibaren, daha ortada devrimci örgütler yokken ve arta kalan devrimci kadrolar zindandayken, bu ülkede yeni büyük bir sosyal dalga kendisini göstermeye başladı. Ama işçi grevleri üzerinden, ama öğrenci hareketleri üzerinden, ama faşist saldırı ve cinayetlere karşı adeta bir patlama halinde kendini gösteren genel anti-faşist kitle hareketleri üzerinden... Devrimci örgütler işte bu topraktan yeniden beslenerek, oluşup şekillenerek, '80'lere varıldığında ulaştıkları o büyük güce ulaştılar. Bu toprak, toplumsal çatışma ve hareketlenmenin o verimli toprağı, devrimci örgütlerin yeniden toparlanıp şekillenmesini alabildiğine kolaylaştırdı, neredeyse kendiliğinden bir iş haline getirdi. O dönem devrimci militanlar ve kitleler örgütlere adeta kendiliğinden akıyordu. Toparlanan devrimci akımlar da doğal olarak gelişen toplumsal dalgayı, kitlelerin devrimci mücadelesini güçlendirdiler, demek oluyor ki, kendilerini besleyen toprağı gerisin geri beslediler. 12 Eylül faşist darbesi bunu dizginleyip ezmek için gerçekleştirildi. Bir kez daha doğrudan CIA planlaması ve yönlendirmesi altında.

12 Eylül darbesiyle ezilen halk hareketidir. Ezilen, 12 Eylül olduğunda grevdeki 85 bin işçinin direnişidir. Ezilen, binlerce, onbinlerce kişiyle yapılan militan politik kitle gösterileri, anti-faşist kitle eylemliliklerdir. Ama her zaman olduğu gibi, burjuva gericiliğinin şiddeti öncelikle devrimci halk hareketinin örgütlü öncü kesimine yönelmiştir. Öncelikle onu ezmıştır, onu ezmeyi başardığı ölçüde de böylece emekçi hareketini de dizginlemiş, yatırtmış, kontrol altına almıştır.

Ama bakıyoruz, bu darbe toplumsal muhalefeti ve onun örgütlü öncü kesimini ezmekle kalmıyor, 24 Ocak Kararları olarak tanımlanan acımasız bir iktisadi-sosyal programı da hayata geçiriyor. Bu, işçi sınıfının ve

emekçilerin sosyal ve iktisadi açıdan yıkımı anlamına geliyor. Bu büyük bir yoksullaştırma hareketidir. Toplumsal muhalefetin ezilmesi, aynı zamanda bunun için gerekli olmuştur.

'74'ten itibaren kendini gösteren dalga zaten büyümüş ve ülke çapına yayılmış. Burjuva karşı-devrim bunun yarattığı ağır sorunlar altında bunalmakla kalmıyor, daha bir de ağır iktisadi bunalımın faturasını işçi sınıfına ve emekçilere ödetmek anlamına gelen kapsamlı bir iktisadi-sosyal saldırıyı gündeme getiriyor. Darbeden 8 ay önce gündeme getirilen ve 24 Ocak Kararları adı verilen İMF reçetesi, bunun ifadesi. Mevcut halk hareketiyle başa çıkamayanlar daha bir de mücadele içindeki bu halk kitlelerini daha da yoksullaştırmak istiyorlar. Bunu ancak acımasız bir karşı-devrim saldırısına geçerek yapabilirlerdi. Ortalığı düzlemeli, kendi deyimleriyle düzen ve huzuru sağlamalıydı ki, bu yeni sosyal yıkım programını hayata geçirebilsinler. Artı, emperyalizme kölece bağlı bir rejim olarak emperyalizmin bölgesel ihtiyaçlarını karşılayabilsinler. 12 Eylül faşist saldırısı işte bunun için gündeme geldi.

Toplumsal sorunu çözmedikçe devrim sorununa bir çözüm bulamazsınız!

Konuyu ayrıntılandırmadan, en özet biçimde geçmeye çalışıyorum. 12 Eylül askeri faşist rejimi toplumsal muhalefeti dizginledi ve devrimci hareketi ezdi. Solun büyük bir kesiminde umutsuzluk ve yılgınlık yarattı. Tasfiyecilik devrimci hareketi büyük ölçüde tahrip etti, içinden yıktı. Bunun etkileri daha geçmemişken, bu kez üzerine bir de Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki yıkılış bindi. Bu yıkılışın karşı-devrimci etkisiyle sol akımlar daha da tahrip oldular, tasfiyeci dalgalar birbirini izledi.

Ama kendi payına tüm bu elverişli koşullara rağmen, düzen temel iktisadi ve sosyal sorunlarının hiçbirini çözemedi. Türkiye kapitalizmi kırk yıldır döne döne aynı yapısal çözümsüz sorunlarla boğuşmaktadır diyoruz sık sık. Durumun tam da bu olduğu, son 40 yıl üzerinden bakıldığında apaçık duruyor orta yerde. Türkiye kapitalizminin çözmekte aciz olduğu yapısal sorunlar döne döne kendini yeniden üretiyor. Ekonominin bir türlü kriz batağından çıkamaması, döne döne işsizlik üretiyor, yoksulluk üretiyor, konutsuzluk üretiyor, eğitimsizlik ve daha da kötüleşen sağlık sorunları üretiyor, en temel demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluk süreklilik kazanıyor, sosyal hakların gaspı süreklilik kazanıyor. Özetle düzen düze çıkamıyor ki, devrimci hareketin beslendiği toprağı kurutabilsin. Devrimci bilinci ve inancı yaratan zemini ortadan kaldırabilsin. Dolayısıyla Andıç skandalının basındaki uzantısının sözünü ettiği "sorunu" çözebilsin. Aydın Doğan'ın CNN Türk yönetici memurunun kaygı duyduğu sayıları yatıştırıcı düzeylere düşürebilsin.

24 Ocak Kararları acımasızlıkla uygulandı, ama bu bir şey mi çözdü? Gene işsizlik, gene enflasyon, gene bütçe ve dış ticaret açıkları. Üstelik daha da büyümüş olarak... Ekonominin rantıye bir ekonomiye dönüşmesi, sosyal sorunların ağırlaşması, gelir uçurumunun derinleşmesi, sosyal hakların budanması, temel hak ve özgürlüklerin tanınmamasının süreklilik kazanması, demek oluyor ki sistematik baskı ve terörün kurumlaşması ve olağanlaşması vb., vb... Tüm bu sorunlar sürekliliğini koruyor. Toplumda sosyal çatışma, dolayısıyla siyasal çatışma üreten zemin olduğu yerde

duruyor. Bu böyle ise eğer, bizdeki “sorun”un çözülmemiş olmasının neyine şaşılyor? Faşist devlet terörünün tüm yıldırıcı sonuçlarına rağmen militan devrimcilerin binleri, onbinleri bulmasının neyine akıl erdirilemiyor? Tam tersi bir soru daha anlamlı olmaz mı? Niye bu kadar azlar, nasıl oluyor da Türkiye’nin bu ağır toplumsal ortamında sayıları yüzbinleri, milyonları bulmuyor diye sorup şaşmaları gerekmez mi? Ama belli ki, bunca baskıya, teröre, katliama, işkence ve zindana rağmen bugün binler ve onbinler halinde dayanmayı başaranlar, bu gidişle gelecekte yüzbinleri, milyonları da bulacaklardır diye düşünülüyor. Asıl kaygı yaratan da bu oluyor...

Düşününüz, kaç yıldır, 28 Şubat’ın da düzlediği uygun ortamda, irtica ve laiklik adı altında toplumsal muhalefetin önemli bir kısmı orduya yedeklendi. Bu ortamda serbestçe uygulanan programlara, gündeme getirilen saldırılara, son bir yıldır acımasızca uygulanan IMF reçetelerine rağmen, ülke ekonomisi bir anda batma noktasına geliyor. Borsa bir anda çöküyor, büyük bir panik başlıyor. TÜSİAD katliamdan üç gün önce Ankara’da yaptığı toplantıda, ülke uçurumun eşiğindedir, diyor ve hükümeti en ağır biçimde suçluyor ve uyarıyor. Katliamdan sadece iki gün önce, İstanbul Ticaret Odası Başkanı, MGK duruma el koymalıdır ve bir teknokratlar hükümeti kurulmalıdır, diyor. Yani ara rejim, yani örtülü askeri darbe, yani 12 Mart türü bir faşist saldırı rejimi istiyor. Bunu ardından İstanbul Sanayi Odası destekliyor. Zaten 28 Şubat’tan beri fiili bir darbe durumu var, ama daha ileri bir şey öneriyor asalaklar takımı. Parlamento tümüyle devreden çıkarılsın, atanmış teknokratlardan bir ara rejim hükümeti kurulsun diyorlar.

Bunlar hep bu rejimin, Türkiye’nin kapitalist düzeninin bizim o çözümsüz sorunlar olarak nitelediğimiz sorunlar yumağıyla nasıl da tıknefes olduğunun birer göstergesi. Henüz çok güçsüz, örgütsüz ve dağınık olan devrimci akımların büyük bir acımasızlıkla ezilmesi işte tam da bunun için gerekli. Çünkü bu toprak, bu çözümsüz sorunlar, kaçınılmaz olarak sınıf mücadelesini ve sosyal muhalefeti üretecek. Sosyal muhalefet devrimci siyasal öncüyle birleşemediği sürece bir biçimde aldatılır, kontrol altına alınır. Patlarsa da dağınık bir patlama olur bu, kolayca ezilir ve uzun bir zaman için geride kalır. Yeni bir patlama için yeni bir on yıl gerekir. Ama gelişen sosyal hareketlilik devrimci öncüyle buluşursa, işte bu çok tehlikeli olur asalaklar düzeni için. Bundan çok korkuyorlar ve böyle bir şeyi düşünmek bile istemiyorlar. F Tipi bunun için dayatılıyor, oluk oluk devrimci kanı bunun için akıtılıyor. Kanlı bir katliamı hep birlikte kendilerinden geçmiş halde bunun için alkışlıyorlar ve katliama rağmen kırlamayan devrimci direnişi/iradeyi görüp bunun için kahroluyorlar.

Katliamı borsa krizi ve IMF’ye sunulan “Ek Niyet Mektubu” önceliyor!

Mevcut tabloya dikkatle bakın. Son bir yıldır en düşük ücret politikaları uygulanıyor, hedeflenen enflasyon adı altında en düşük maaşlar ve taban fiyatları dayatılıyor. Sosyal haklar peşpeşe gaspediliyor. Özelleştirme büyük bir yaygınlıkla ve hızla uygulanıyor. Bir sürü başka saldırı yaşanıyor. Bütün bunlara rağmen, aradan bir yıl geçiyor, borsa çöküyor, bankalar batıyor. TÜSİAD, uçurumun eşiğindeyiz, son bir şansımız var, ya kullanınız ya da uçurumdan aşağı düşeriz, diyor. İTO, 12 Mart türü bir ara rejim istiyor. İşte devrimcilere ve onların bir kolu olarak devrimci tutsaklara yönelen acımasızlığın gerisinde bu iktisadi-sosyal gerçeklik var.

Dikkat ediniz; borsa batıyor, IMF başkanı Türk hükümetine bir mektup gönderiyor, katliamı hemen önceleyen günlerde oluyor bu; derhal THY’yi, Telekom’u özelleştireceksiniz diyor, demekten öte buyuruyor bu mektupta, IMF başkanı. Bunlar çok kritik, milliyetçi duyarlılıklardan dolayı özelleştirilmesi çok kolay olmayan alanlar. Bunları özelleştireceksiniz, yönetimde ağırlık yabancı şirketlere verilecek, ek vergi koyacaksınız, memurlara “0” zam vereceksiniz, Merkez Bankası’nı devlet denetiminden çıkaracaksınız, kamu bankalarını özelleştireceksiniz, bütün bunları derhal yapacaksınız, diyor. Bütün bunlar derhal yapılacaktır diye mektup yazılıyor ve borsadaki çöküntü ancak bu

sayede engellenebiliyor. Ve katliam böyle bir ortamda ve IMF’ye gönderilen “Ek Niyet Mektubu”dan yalnızca bir gün sonra gerçekleştiriliyor. Bunlar birbirinden kopuk değil, tam tersine, birbirinin organik uzantıları.

Rejimin egemenleri, onların emperyalist akıl hocaları, siz bu sorunlarla yıllarca boğuşabilir, ama gene de ayakta kalabilirsiniz, yeter ki örgütlü toplumsal muhalefete şans tanımayın, diyorlar. Ve bugün yapılmak istenen şey bu, bu ülkede devrimin kökü kurutulmak isteniyor. Binlerce devrimciyi alıyorlar, işkenceden geçiriyorlar, en sıradan sebeplerden dolayı on küsur yıl ceza veriyorlar. Ama yetmiyor, inançları kırlamadığı için mücadelenin kökü kazınmıyor. O kök kazınmadığı için ve kazanabilsin diye de bu kadar korkunç bir acımasızlık gösteriyorlar.

Devletin F tipindeki ısrarı, bu ülkedeki devrimci damarı kurutmak konusundaki “kararlılığının” bir ifadesi. Ama bu gözü dönmüş kararlılığın gerisinde bir zayıflık var. 800 bin kişilik ordusu, 250 bin kişilik polis ordusu, onbinlerce kişilik özel kuvvetleri, örgütlü bir medyası, koca bir devlet aygıtı ve bürokrasisi olan 65 milyonluk bir ülkede, birkaç bin insan devrimcilik yapsa ne olur ki? Güçlü olan, eğer gerçekten güçlüyse, buna katlanır, bu sayıyı uğraşmaya değmez bulur geçer. Ama demek ki tüm hamasi nutuklara rağmen gerçekte bu devlet hiç de güçlü değil, tam tersine, temeli fazlasıyla çürük bir zemin üzerine oturuyor.

Örneğin Alman tekelci burjuvazisi bugün için katlanıyor. Neden? Çünkü bugün için gerçekten güçlü, Türkiye’de 15 yıl hapse mal olan bir politik eylem Almanya’da serbest. Çünkü Alman kapitalizmi bugün için güçlü, ama bugün için. Bu aynı ülkenin geçmişinde toplumsal muhalefetin ezilmesi için faşizm vardır, biz bunu da biliyoruz. Toplumsal muhalefeti insanlık tarihinin gördüğü en kudurmuş bir faşist saldırganlıkla ezebildi Alman tekelci burjuvazisi zamanında. Günümüzde gelecek buna yine başvuracak. Bugün için güçlü ve katlanıyor, ama bu yanıltıcı olmamalı, tarih ortada.

Ama Türkiye’deki katlanamıyor. Çünkü Türkiye’deki temel çok çürük, Türkiye’nin kapitalist düzeni çok güçsüz ve soluksuz. İşçi sınıfını açlığa ve işsizliğe, memurları işsizliğe ve düşük maaşlara, gecekonduarda yaşayan yarı-proleter yoksul yığınları sahipsizliğe ve sefalete, tüm çalışan kesimleri en temel demokratik ve sosyal haklardan yoksunluğa, mezarda emekliliğe mahkum eden irade neyse, devrimcilerin üzerine acımasızlıkla yürüyen de aynı iradedir. İlki iktisadi ve sosyal alandır, sınıflar ilişkisi alanıdır; ikincisi ise, son tahlilde bu sınıf ilişkileri ve çatışmasının yansıdığı, örgütlü siyasal güçler alanıdır.

Devrimcilerin, açlığa, yoksulluğa, işsizliğe, sefalete mahkum edilen kitlelerle buluşma yeteneği henüz çok zayıf. İşte bu zayıflık aşılmadan hareketi ezmek ve kökünü kurutmak istiyor düzen ve devlet cephesi. Ama kurutamıyor, her saldırı, her katliam bir biçimde ters tepiyor.

Ne yapıyorlarsa ters tepiyor

Devlet cephesinde şimdi açıkça anlaşılıyor ki, bir katliamı göze alırsak, 20-30 tane ceset çiğnersek bu işi böylece çözeriz, siyasal bedeline de katlanırsınız, olur biter hesabı yapıldı. Bu hesap yanlış bir hesaptı, bu nedenle Bağdat’dan dönmüştür. Katliam ters tepmiştir. Katliam devrimci harekete büyük bir politik ve moral güç sağlamıştır. Aynı şekilde gerici cepheye de büyük bir moral ve manevi yenilgi tattırmıştır. Bunca katliama rağmen, bunca vahşete rağmen kırlamayan irade gerici düzen cephesini kahretmiştir. O manşetlerdeki, televizyon programlarındaki kudurmuşluğun gerisinde tam da bu kahrolmuşluk var, bundan gelen zayıflık var. Koca bir devlet aygıtına, muazzam bir propaganda aygıtına, onca imkana sahip bir sınıf, bu sınıfın temsilcisi olan bir devlet, 65 milyonluk bir toplumda kalkıp birkaç bin devrimci tutukluyla böylesine uğraşır mı? Bu kadar kin kusulur mu, bir parça gücü olan bunu yapar mı? Ama yapıyorlar işte!

Ama ne yapıyorlarsa ters tepiyor. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan’ı asarak, bu işin önünü almak istemişlerdi. Ama İHD’nin katliamı sırasında F Tipine götürülenlerle ilgili sunduğu bin ikiyüz küsur

kişilik isim listesine bakın. Bunlar içinde 10-15 tane İnan ismi var.

Yine kaç tane Özgür, kaç tane Devrim, kaç tane Barış ismi var. Deniz Gezmişler’i toprağı kurutmak için asmışlardı. Ama onların gösterdiği yiğitlik bu ülkenin topraklarını sadece suladı. Biz bu tarihsel topraktan besleniyoruz. Halkımız, işçi sınıfımız henüz büyük devrimci kahramanlıklar göstermiş değil. 15-16 Haziran ile, tek tek bazı işçi direnişleriyle övünebiliyoruz henüz. Kuşkusuz bu direnişlerden, emekçilerin onlarca yıllık mücadelesinde aldığımız çok şey var. Ama devrimcilerin düşmanı kahreden o iradesini, büyük bir şaşkınlıkla karşılanan o direnme kapasitesini yaratan, tam da devrimcilerin kendi öz emeğidir henüz. Deniz Gezmişler’le başlayan devrimci direniş çizgisidir bu. İşte bu geleneği ezemiyorlar, bu damarı kurutamıyorlar. Kurutmak bir yana, yeni katliamlarla sadece besliyorlar.

Ulucanlar katliamına yılgınlık ve teslimiyet eşlik etseydi, bu bizim için büyük bir politik ve moral darbe olurdu. Katliam vardır, yener, yıldırır ve gerçekten çok şey kaybettirir. Siz fizik olarak kaybetmekle kalmazsınız, politik ve moral olarak da kaybedersiniz. Asıl büyük kayıp da politik ve moral alanda yaşanır zaten. Yenilgi vardır, fizik olarak ezilirsiniz, ama buna karşı öylesine büyük bir direnç gösterirsiniz ki, bu sizi kuşaklar boyu yaşatır. Paris Komünü’nün bugün bütün bir ilerici insanlık için, dünyanın her yerindeki devrimci işçi-emekçi hareketleri için tükenmeyen bir ilham kaynağı olması gibi.

Henüz bir şey çözümüş değiller!

Ve biz bu çatışmada henüz yenilmiş de değiliz. Neydi sorun, hücrelere girmemek, hücrelere girmeyi kabul etmemek. “Ölürüz ama teslim olmayız!”, “cesetlerimizi çiğnemedi bizi hücrelere sokamazsınız!” diyorduk, değil mi?. Öldük ama teslim olmadık, halihazırdaki tablo bu değil mi? Cesetlerimizi çiğnemedi, 30 küsur devrimci insanımızı öldürmeden bizi o hücrelere sokamadılar, mevcut durum bu değil mi? Söktular da ne oldu, direnişimizi buna rağmen kıramadılar, değil mi?. Katliamın hemen öncesinde 280 Ölüm Orucu direnişçisi vardı, şimdi bu sayının her geçen gün arttığını kendileri açıklıyorlar. Düşmanın bizi yenebilmiş olması için direnişimizi kırması lazımdı. Direniş kırlmadı, direniş sürüyor, gitgide büyüyerek üstelik.

Ne oldu? Devlet katliamcı hunharlığını kitleler ve bütün bir insanlık önünde ortaya koydu, katliamcı kimlik üzerinden kaybetti. Artı, devrimcilerin gösterdiği korkunç direniş, buradaki politik ve moral irade üzerinden kaybetti. Artı, yalanları çöktü oradan kaybetti. Bunlar örgüt baskısıyla bu işi yapıyorlar, koğuş sistemine son verin bu iş biter, dedi. İnsanları tek tek denetime almışlar, hücrelere kapatmışlar, sabah akşam işkence yapıyorlar, ama tüm bunlara rağmen bitiremiyorlar. Şurada bitti, insanlar tedaviyi kabul etti diyemiyorlar...

Sahte Ölüm Oruçları diyorlardı, Tabipler Birliği bu yalanı suratlarına vurdu, raporlar elimizdedir, isteniyorsa hepsini tek tek açıklayalım denildi. Ama yakında insanlar peşpeşe öldüklerinde, bu onların suratına yeni bir kamçı olarak inecek, bir yenilgi de oradan alacaklar. ‘96’da Şevket Kazan da bunlar gizli gizli yiyorlar dedi. Demesine kalmadı, insanlar ölünce yerin dibine girdi. Şimdi aynı adam bugünkü Adalet Bakanı’nın gaflarıyla alay ediyor, aczini tartışıyor.

Bir şey çözümüş değiller! Teslim alamadıktan sonra, devrimcileri koğuşlardan çıkarıp zorla hücrelere sokmuş olmaları bir şeyi değiştirmiyor. İradesini kıırarak insanları oraya sokmak başkadır, iradesini alevlendirerek sokmak başka. İradesini kırdı mı, arkası da beynini ve yüreğini teslim almaktır artık. Ama insanlar daha büyük bir kararlılıkla direniyorlar. Şimdi ne yapacak rejim, “gebersinler!” mi diyecek? Göreceğiz! Devlet olabilmek için bir parça da meşruiyet gereklidir. Öyle sınırsızca katliam yapamazlar, bu mümkün değil. 25-30 kişiyle bu işi çözeriz, bunun da yükünü üstleniriz diye hesaplıyorlardı. Direnişi kırmış olsalardı, 25-30 kişinin katili olma pahasına sorunu çözmüş olurlardı. Ama henüz bir şey çözümüş değiller...

(Devam edecek...)

Katliam ve direniş...

Devlet solundan katliama onay

H. Fırat

(25 Aralık '00 tarihinde verilmiş bir konferansın kayıtlarıdır..)

28 Şubat'ın bu çizme valavıcılarının bazıları katliama doğrudan alkış tuttular. bazıları daha dolaylı söylemlerle aynı sonuca çıktılar.

Herkesin alkışı elbette kendine göredir.

Hürriyet'in. Milliyet'in. Sabah'ın. yani

teknelci burjuvazinin doğrudan satın

aldığı kalemlerin dili baskadır. solcu

ilerici geçinenlerin dili baskadır. başka

olacaktır. Herkes alkışını kendi

konumunun gerektirdiği dile göre. bunun

gerektirdiği argümanlara dayalı bir

söylemle tutacaktır. Ama sonuç aynıdır:

sonuc. Cumhuriyet tarihinin en vahşi

katliamlarından birinin mazur gösterilip

desteklenmesidir. Cumhuriyet'in

kemalist yazarları bu acıdan katliamcı

düzen cephesi içinde saf tutmakta kusur

etmemişlerdir.

Bir Ölüm Orucu direnişçisi yoldaş katliamın hemen öncesinde gönderdiği mektupta, direnişin arındıran, saflaştıran, temizleyen ve güçlendiren bir karakteri var diyordu. Toplum düzeyinde baktığımızda da gördüğümüz budur; katliam ve direniş arındırıyor ve saflaştırıyor; kişilikleri, karakterleri, tutumları, eğilimleri, kişiler düzeyinde, çevreler düzeyinde, partiler düzeyinde, sınıflar düzeyinde netleştirip açığa çıkarıyor. Gerçek dostları ve düşmanları yerli yerine oturtuyor, arada kalan kaypak ve karaktersiz unsurların maskesini düşürüp gözler önüne seriyor. Bu nedenle şu günlerde tüm tutum ve davranışları dikkatle izlemek ve politik hafızamıza kazımak durumundayız. Kimin gerçekte ne olduğunu en iyi biçimde görüp anlayabileceğimiz çok özel bir evredir içinden geçmekte olduğumuz şu günler.

Perinçek'ten İlhan Selçuk'a 28 Şubat'ın tüm çizme yalayıcıları katliamı destekliyor

En tiksindirici örneği 28 Şubat'ın çizme yalayıcı takımı verdi. Bunlar açıkça ya da geveleyerek sonuçta katliamı mazur gösterip desteklediler. İP-Perinçek takımından *Cumhuriyet*'in sözde solcu kemalist yazarlarına kadar bu böyle oldu. Perinçek ve avanesi yıllardır ordu kaynaklı her türlü kanlı girişime alkış tutmaktadır. Ulucanlar katliamını olduğu gibi son katliamı da işin özünde desteklediler ve bunu bir kez daha devrimcileri rezilce karalamanın bir vesilesi haline getirdiler. Perinçek konuya ilişkin başyazısında katliama karşı tek kelime etmemeye özel bir özen

gösterdi, uşakça tapındığı ordu tarafından uygulanan bir katliamın tüm sorumluluğunu her zamanki gibi "dış güçlere" havale etti. Bütün bir siyasal varlıklarını ve geleceklerini NATO'cu generallere ipotek eden bu soysuz takımından başka türlü bir davranış elbette beklenemezdi.

Cumhuriyet gazetesinin solcu geçinen kemalist yazarları bu tiksindirici tutumun bir başka örneği oldular. Bunların hemen hepsi katliamı açık ya da örtülü biçimde desteklediler, ortaya koyduklarıyla katliamı mazur gösterdiler. Devrimci tutsakların olup biteni fazlasıyla hakettiğini açıkça söyleyen ya da karaktersizce ima eden yazılar yazdılar, televizyon konuşmaları yaptılar. İlhan Selçuk'tan Ali Sirmen'e, Hikmet Çetinkaya'dan Hikmet Bila'ya, Mustafa Balbay'dan pek duygulu edebiyatçı-sanatçı geçinen Oktay Akbal'a, Işıl Özgentürk'e kadar bu böyle oldu. Bu gazetede baş köşeyi tutan Cüneyt Arcayürek türünden karanlık kimlikli gericilerin sözünü bile etmiyorum.

28 Şubat'ın bu çizme yalayıcılarının bazıları katliama doğrudan alkış tuttular, bazıları daha dolaylı söylemlerle aynı sonuca çıktılar. Herkesin alkışı elbette kendine göredir. *Hürriyet*'in, *Milliyet*'in, *Sabah*'ın, yani teknelci burjuvazinin doğrudan satın aldığı kalemlerin dili baskadır, solcu ilerici geçinenlerin dili baskadır, başka olacaktır. Herkes alkışını kendi konumunun gerektirdiği dile göre, bunun gerektirdiği argümanlara dayalı bir söylemle tutacaktır. Ama sonuç aynıdır; sonuç, *Cumhuriyet* tarihinin en vahşi katliamlarından birinin mazur gösterilip desteklenmesidir. *Cumhuriyet*'in kemalist yazarları bu açıdan katliamcı düzen cephesi içinde saf tutmakta kusur etmemişlerdir.

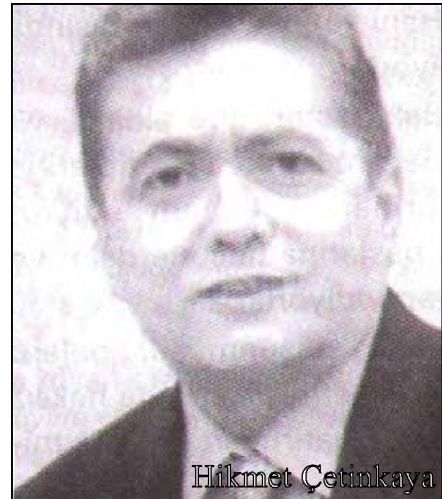
İlhan Selçuk ve Ali Sirmen, bu general yalakası takımının en rezilleri olarak duruyorlar orta yerde. İlhan Selçuk'un alkış tutmada kullandığı dil bir yerde Emin Çölaşan'ın kullandığı dilden daha tiksindiricidir. Çölaşan türünden kontr-gerilla elemanlarının tavrı anlaşılırdır; bunlar özel savaşın adamları, medyadaki kollarıdır. Bunların kimliği belli, karakteri belli, görevi ve misyonu belli. Bunların devrime ve devrimcilere sonsuz bir kını var, her türlü ilerici değere yabancı ve düşman unsurlar bunlar. Bunu açıkça formüle ediyor, dile getiriyorlar. Ama ilerici, ama solcu, hatta hatta sosyalist geçinenlerin alkış tutma tarzı insanı gerçekten tiksindiriyor.

Sol aydının çürümüş ve kokuşmuş kesimleri

Peki biz bunu unuttur muyuz? Biz bunu bugünün emekçilerine, yarının devrimci kuşaklarına unutturur muyuz? Bu karaktersizler alayı yarın

toplumsal muhalefet toparlandığında, kitle hareketi geliştiğinde, ülkede sol rüzgar estiğinde, başka bir dile ve söyleme hızla kayacaklardır, biz onların rüzgara uyum sağlama yeteneklerini iyi biliyoruz. Ama biz o günler geldiğinde bu reziller takımının bugünkü bu utanç verici tutumlarını kamçı gibi suratlarına vurmaz mıyız? Oktay Akbal, kırk yıldır solcu geçinen bu edebiyatçı yazar, direnişten önce "direnişteki gençlerimizi", onların haklı eylemini yüceltıyor, haklı istemlerine sahip çıkıyordu. Boşuna değil, çünkü o günlerde direnişin etkisiyle ülke çapında sol bir rüzgar esiyordu. Bu ikiyüzlüler takımı

kendince bu havada prim yapmaya çalışıyorlardı. Ama katliamdan sonra, bu kez tersinden esen rüzgara yaranmaya baktılar; meğer ki cezaevlerimiz ne hale gelmiş, devlet buna bugüne kadar nasıl katlanmış, olacak şey değil, devlet olmanın şanına yakışır mı bu diye en rezil türden yazılar yazdılar, hala da yazıyorlar. Bununla katliamcı odaklara

yaranmaya, çünkü havanın etkisinde yazdıklarını unutturmaya çalışıyorlar.

Bunlar karşı-devrimin son otuz yılda baskı ve terörle ezmeye, yıldırıma, teslim almaya ve bu temel üzerinde çürütüp kokuşturmaya çalıştığı kesimler. Burjuva karşı-devriminin bu konuda büyük başarı sağladığı, bu adamların büyük bölümünü posaya çevirdiği artık açıkça görülüyor. Sol aydının çürümüş ve kokuşmuş kesimleri bunlar. Bunlar artık başka bir kimlik edinemedikleri, kendilerini başka türlü pazarlayamadıkları için bugün hala solcu geçiniyorlar. Gerçekte ise hiçbir ilerici değerın temsilcisi değiller. En kritik siyasal ve toplumsal sorunlar üzerinden bunu döne döne görmekteyiz. Genelkurmay ve MGK yalakaları, NATO'cu generallerin onursuz izleyicileri bunlar. Kıbrıs'ta 120 bin kişilik Türk topluluğunun ulusal hakkını, hatta ayrı devlet olma hakkını savunuyorlar da, Türkiye'deki 15 milyon Kürt için en ufak bir hak kırıntısının bile sözünü etmiyorlar. Devletin insan olanı isyan ettiren hunhar bir katliamını, "meğer ki cezaevlerini terör örgütleri ele geçirmiş, devlet buna bugüne kadar nasıl katlanmış" diye alkışlayabiliyorlar. Varın siz bunların ilerici ve demokratik değerlerle herhangi bir ilişkileri kalıp kalmadığına karar verin...

Kölece tapındığınız devletinizin cezaevlerinde hakim olamadığı gerçekte ne?

Bu reziller alayına sormak gerekir, "terör örgütleri" cezaevlerinin neyini ele geçirmiş? O kölece tapındığınız devletinizin devrimcileri en olmadık gerekçelerle tutukluyor, sistematik işkenceden geçiriyor, DGM denilen özel savaş mahkemelerinde en keyfi biçimde yargılıyor, Terörle Mücadele

Yasası'nın özel infaz hükümlerine göre uygulanan onlarca yıl ceza vererek götürüp dört duvarın arasına kapatıyor. İnsanların yataklarının, dolaplarının, kitaplıklarının, mutfaklarının olduğu dört duvarın arasının neyi devletinizin hakimiyeti altında olmak zorunda? Devrimci tutukluların insani ve düşünsel/siyasi yaşamına ilişkin bir alanının neyine ve neden devletin hakim olmak durumunda?

Ama sorun kuşkusuz ki başka. Katliam sonrasında o kitapları ve dergileri, amblemleri ve pankartları niye sergiliyorlar? Çünkü bunlar oraya kapatılmış devrimcilerin düşünce ve inançlarının, bu kokuşmuş düzene karşı mücadele bilinç ve kararlılıklarının simgeleri de ondan. Biz bu düşünce ve inancı, bu bilinci ve kararlılığı ezip teslim alamadık hala diyorlar, bu da cezaevlerine hakim olamadığımızın göstergesi demek istiyorlar. En sağından en soluna kadar tüm resmi düzen çevrelerinin, tüm katliam destekçilerinin "cezaevlerinde denetimi sağlayamamak" dedikleri tam da bu işte. Sorun cezaevlerine değil, devrimcilerin beynine hakim olma sorunu onlar için ve solcu geçinen rezil yazar takımının bilerek ya da bilmeyerek destek verdikleri politika da bu. Ama bu beyhude bir çaba.

Siz elbette devrimcileri teslim alamazsınız. Buna gücünüz yetmez, son otuz yıl, baştan başa bir özel savaş dönemi olan son yirmi yıl, bunu size öğretmedi mi hala? Kaldı ki buna ne hakkınız var? Devrimciler sizin düzeninize ve devletinize karşı mücadele ediyorlar, bunu da tüm dünya önünde açıkça ilan ederek yapıyorlar. Siz ise bunu baskı ve terör, cinayet ve katliam, işkence ve tutuklama ile karşılıyorsunuz. Tutuklayıp işkenceden geçiriyorsunuz, en keyfi biçimlerde yargılayıp onlarca yıl ceza veriyor, götürüp zindanlara kapatıyorsunuz. Devlet olmak adına yaptığınız bu faşist icraata bir şey diyen var mı? Devrimciler tüm bunları mücadelenin bedeli sayıyor, büyük bir vakar ve yüreklilikle karşıyorlar. Bir buçuk senedir affı tartışıyorsunuz bu toplumda, devrimciler cephesinden bizi neden affetmiyorsunuz diyen var mı size? Bütün bunlar böyle olduğuna göre, siz tutsak devrimcilerin bilinçleriyle, devrimci düşünce ve inançlarıyla ne hakla uğraşıyorsunuz? Onlar zaten tam da bu düşünce ve inançları taşıdıkları için, bu temelde size karşı mücadele ettikleri için zindanlarınıza kapatılmış değiller mi?

Katliamcı düzen cephesinin üzerine fırtınalar kopardığı ve solcu geçinen aydın süprütülerinin de desteğini aldığı bütün bir "cezaevleri sorunu"nun özü işte bu. Katliamcı cephe ile yarıdaklarının dillerine doladıkları "cezaevleri sorunu", "devletin cezaevlerine egemen olamaması sorunu" işte bu. Sorun cezaevlerine kapatılan devrimcilerin kendi inançlarından vazgeçmemeleri, devrimci kişiliği, devrimci bilinci, devrimci onuru, devrimci mücadeleyi sürdürmeleri sorunundan başka bir şey değil. F tipiyle çözülmek istenen, çözüleceği sanılan sorun da işte bu.

Kontr-gerillanın özel savaş kuramcıları

Devletin cezaevlerine hakimiyeti adı altında özel savaşın teslim alma politikalarını savunur duruma düşenlerin gerçekte neyi savunduklarına bir özel savaş uzmanı üzerinden ara bir örnek vermek istiyorum.

Gündüz Aktan isimli faşist kafalı bir aşağılık eski diplomat var, *Radikal*'de yazıyor. Çok büyük bir ihtimalle kontr-gerillanın önemli düşünce

adamlarından biri. Bu emekli büyükelçi, özel savaş politikasını psikolojik inceliklerle ortaya koymaya çalışıyor yazılarında. Devrimciliği bir "hastalık" ve devrimcileri "hasta" sayarak ekliyor; kolektif olarak yaşadıkları, grup dayanışması içinde kaldıkları sürece "iyileşmiyorlar"!.. Yani inançlarından ve kimliklerinden vazgeçmiyorlar, demek istiyor. İyileşebilmeleri için "hastanın yalnızlaştırılması", yani tecrit ve izolasyona tabi tutulması lazım diyor açık açık.

Bunlar Nazi kafalı Alman ve Amerikan özel savaş uzmanlarının teorileri. Özel savaşın, izolasyon yoluyla kişiliksizleştirme ve teslim alma amacının emperyalist uzmanları da tam da bunu söylüyorlar. Onlar bu teorileri tam da bağımlı ülkelerdeki işbirlikçileri uygulasin diye geliştiriyorlar. Onlar bunu açık açık teslim alma, beyin yıkama, yeniden biçimlendirme vb. olarak adlandırıyorlar. Devrimci tutsak ne denli yalnızlaştırılırsa kendini o ölçüde güçsüz ve çaresiz hissetmeye başlar, yıkılır ve sonuçta teslim alınır, beyni silinir ve yeni bir tarzda kodlanır diyorlar. Rejim karşıtlarını zindanlara kapatmak yetmez, bunları teslim almalı, düzene yeniden eklemlemelisiniz diyorlar, emperyalist özel savaş uzmanları. Kolektif yaşayabildikleri sürece teslim alamazsınız; bunu başarmak için onları izole etmeli ve yalnız bırakmalı, bu ortamda sistematik fiziki ve psikolojik işkenceye tabi tutmalısınız, ancak böylece teslim alabilirsiniz diyorlar. Emperyalist gerici bu bir bilim ve uzmanlık alanı haline getirmiş. Bağımlı ülkelerdeki uşakları da varılan sonuçları tekrarlamakla kalmıyor, geliştirilen yöntemleri benimsiyor ve

uyguluyorlar. Gündüz Aktan türünden kontra elemanlarının söyleyip savundukları da tamı tamına bu anlama geliyor, bilinen CIA teorilerinin bir tekrarı oluyor. Katliamın hemen ardından, 23 Aralık tarihli bir yazıda söyleniyor bunlar.

Gündüz Aktan, kontr-gerillanın düşünce üreten ve kamuoyuna pompalayan elemanlarından biri olarak görünüyor. Yazılarının konuları, burada işlenen temalar, ortaya konulan katı ve acımasız mantık bunu gösteriyor. Aynı adam yılın başında yeni İMF reçetesi gündeme getirildiğinde de benzer bir tutum içindeydi. Eğer bu ülkede işçinin ücretinden, memurun maaşından, üreticinin ürün bedelinden kesmezseniz, tüm bu çalışan kesimleri beş-on yıl sürebilecek bir yoksulluk içinde yaşatmazsanız, bir düşük yaşam seviyesine mahkum etmezseniz ülke düze çıkmaz; bu nedenle gerçekçi olunmalı, İMF reçetesi tavizsiz bir biçimde uygulanmalıdır, diyordu. Sonuçta, yılın başında emekçiler için ortaya koydukları ile yılın sonunda devrimciler için ortaya koydukları birbirini mantıksal olarak tamamlıyor. Katı İMF reçetelerinin sözcülüğünü üstlenen ve bunun faturasının emekçilere acımasızca ödetilmesini savunan biri, elbetteki devrimci düşüncenin ve hareketin de acımasızlıkla ezilmesini isteyecektir. Gündüz Aktan türünden adamlar, işkencehanelerde en ağır işkenceleri yapan insanlardan daha aşağılıktırlar. Bu işin teorisini yapanlar, bu işin ideolojisini yapanlar, bu işi estetize edenler, o işi bizzat yapanlardan bin kez daha iğrençtirler.

Aynı şekilde, solcu görünüp de faşist bir katliama alkış tutanlar, faşist kimlikleriyle katliamı destekleyenlerden daha aşağılıktırlar. Bunu böyle görmeli ve kesinlikle unutmamalıyız. Bu, ölen onlarca ve hayatlarını ortaya koyarak bugün ölümüne direnen yüzlerce devrimciye karşı bir borçtur.

Bu katliamın ve direnişin sarsıcı etkisiyle oluşmuş bir açıklıktır. Katliam ve direniş ayırtmış,

saflaştırmış, herkesi yerli yerine oturtmuştur. Bunu önemli bir politik kazanım saymalıyız.

Reformizmin korkak ve kaypak tutumu

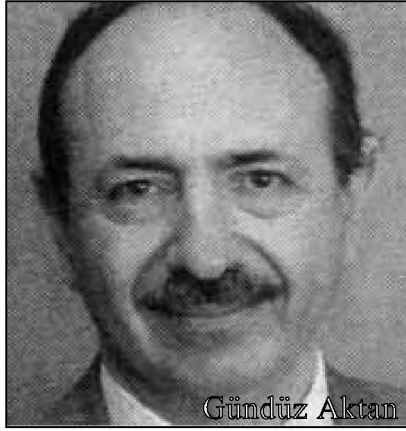
Reformist sol partiler bugün katliamı kınayan açıklamalar yapıyorlar. Ama katliamı önceleyen günlerde direnişi yalnız bırakmaları, eylemi sürdürmenin koşulları ortadan kalkmıştır şeklinde açıklamalar yapmaları onlar payına da utanç vericidir. Onlar düzenin karşı saldırısı altında yönedikleri bu korkak ve kaypak tutumlarıyla, nesnel olarak karşı-devrimi katliam doğrultusunda cesaretlendirmişlerdir. Bu olgu açıkça tespit edilmelidir.

Karşı-devrimin saldırıya geçtiği bir dönemde eğer ilerici devrimci cephe iç birliğini güçlendirerek direncini artırabilseydi, saldırı bu kadar kolay olmaz, katliamda bu denli pervasız davranılmazdı. Ama karşı saldırı ve buna eşlik eden devlet terörü bu ara güçlerin kaçışmasına yolaçınca, devletin işi kolaylaşmış, bundan cesaret alarak katliama daha rahat yürüyebilmiştir.

Bu tutumda başı beklenebileceği gibi ÖDP merkezi çekti. Karşı-devrimin harekete geçmesinin, şu dönem çok kullanılan ifadeyle "döğmeye basılması"nın (ki başlangıcı Ecevit'le Kıvrıkoğlu'nun buluşmasıdır) ardından, ÖDP Başkanlık Kurulu "acil" bir genelge yayınladı. Bütün ÖDP örgütleri derhal sokaktan çekilecek, bütün ÖDP binaları açlık grevi direnişlerine ve tutuklu yakınlarına kapatılacak, şurada ya da burada açlık grevinde olan bütün ÖDP'liler bu eyleme derhal son verecek, tüm bu kararlara mutlak biçimde uyulacak diyen utanç verici bir genelge bu. Bu, bu partinin tepesindeki adamların utanç siciline eklenmiş yeni bir sayfadır.

SİP'in tutumu ise daha sürecin başından itibaren zaten buydu. Bu açıdan ÖDP'den on kez berbat bir durumdaydılar. ÖDP hiç değilse çatışma sertleşene kadar sürecin bir biçimde içindeydi ve iyi-kötü tarafıydı. Bu tatlı su solcuları bu kadar bile olmadılar. Kendilerini iyi tanıyan Yalçın Küçük'ün ifadesiyle hayatlarında "karakol yüzü görmemiş" bu uysal küçük-burjuva aydın ve yarı-aydınlarının işkence, mahkeme ve zindanla bir sorunları olmadığı için, doğal olarak hücre saldırısıyla da bir sorunları olamazdı ve olmadı da. Başından itibaren özenle bu hassas konunun, bu sert çatışmanın dışında durmaya çalıştılar. Buna "siyaset" tarzı üzerine ince kılıflar giydirmekten de geri durmadılar elbette, bu her zamanki biricik marifetleri. Bu arada, hassas bir çatışmanın dışında kalmak yoluyla bir kez daha rejime mesaj verme, devletin siyaset belgesindeki "ılımlı sol"un en ılımlı kesimine dahil olduklarını gösterme fırsatı da bulmuş oldular. Bu utanç onlara tüm siyasal ömürlerince yeter de artar.

Tüm bunlar üzerinde bugünün toz dumanı kalktığında elbette ki ayrıca ve genişçe durulacaktır. Kanın ve ateşin içinde yaşanmış bu sınamanın tüm sonuçları ve dersleri özenle irdelenip değerlendirilecektir. Bu yapılırken, solun tutarsız ve kaypak kesimlerinin bu süreçteki utanç verici tavırları da gözler önüne serilecektir.

Gündüz Aktan

Tısl Özgentürk

HÖP: “Okuyun, görün, duyun, başkalarına okutun: Çürümüş-çürütülmüş, devrimcilerin cesetleri üzerinde parsel hesabı yapan ‘komünist’ emlakçıları”

Katliam, direniş ve soysuzluk...

(HÖP’e ait bu metnin başlığı tarafımızdan konulmuştur/Kızıl Bayrak)

Aşağıda, “sol” bir yayın organında, bir “legal parti” başkanının imzasıyla çıkan bir yazıyı, aynen aktarıyoruz; yazının ilk üç paragrafı “teferruat” bölümü olsa da, hiçbir çarpıtmaya yer bırakmamak için tümünü yayınlıyoruz:

“Bir kaç ay öncesine kadar ulusal sol adı verilen kesimler, solda sayılırdı. Bir kere, zaten kendileri altı ok altında yer belirlenseler de, solculuk iddiasını taşıyorlardı. Bu tartışma bitmiştir. Ulusal sol bir kez daha bizim cenahın dışına çıkmıştır. Herşeyden önce, yüreğini ezilenlerin, saldırıya uğrayanların ve başka devrimcilerin yanına koymayan bizden sayılamaz. Ama ek olarak, artık belli ki, solculuk iddiaları da kalmadı. Bu kesimler, sol görünmeyi kendileri için zararlı saymakta ve uzaklaşmaktadırlar.

Uzaklaşmanın motoru, genç kuşaklara yabancı gelebilir, ama tipik maoizm. Maoizmin güncellenmiş hali klasik versiyonuyla uyumludur ve burada, ne sınıflar ne halk, ama devlet ve ulus vardır. Bu nedenle uyduruyorlar! Sabah akşam emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin Türk devletine kurdukları komploları anlatıyorlar. Sınıf karakteri ve emperyalizme bağlılığı sabit düzen, bu yardakçı hezeyanlara bakıp sola kaymayacağına göre, maocu-ulusçuluk solu terk ediyor.

Liberal sol bizim cenahta anılmaya devam ediyor. Başka bir sürü neden var, ama, en günceli: Dozerler, iş makinaları, sis bombaları ve tonlarca mermi devrimci mahkumların üzerine yürürken, onlarca insanımız dört duvarın arasında katledilirken, “katliam değil operasyon diyelim”, “hükümete bu kadar sert çıkmayalım” diyebilenler de yüreklerini bizden uzağa koymuşlar demektir. Bunların kimi unsurları, Salı günkü saldırıyı duyduklarında, “operasyonun ölümleri engellemesini” dilemişlerdir. Mide bulandırıcı...

Devrimci demokrasiye gelince... Bu kesim uzun süredir siyasi varlığını esas olarak cezaevleri gündeminde sürdürüyordu ve bu anlamda ülke siyasetinden düşmüştü. Kürt devrimciliğinin burjuva demokratizmine doğru evrimi ile devrimci demokrat alan iyice daralmış ve geriye bir de, Türkiye solunda daha iri yapıların eleştirmenliğini iş edinen lüzumsuz gruplar kalmıştı.

Şimdi olan oldu. Devrimci demokrasinin artık siyaset dışına düştüğünü söylemek bile yersiz. Bu akım dönemselsel olarak büyük bir tasfiyeye uğramakta. Cezaevleri gündemi üzerinden faaliyet yürütülür,

ama siyasal canlanma sağlanamazdı. Bu yolda ısrar edenlerin tasfiyesi kaçınılmazdı. Elbette kanlı bir tasfiye ve elbette aynı zamanda siyasetsizliğin tasfiyesi...

Bu kesimlerin yaşadığı fiziki ve politik daralma ve alan değiştirmelerin nihai olduğunu kimse iddia edemez. Türkiye çok köklü görünen rotaların bile hızla geri döndürülebildiği bir ilginç dinamizm ülkesidir. Dahası bu kesimlerin dışında kalan solun, örneğin bizim, söz konusu alan daralmasından herhangi bir memnuniyet duymaları da doğru değildir. Alanın toptan daralma ihtimali azımsanmamalı.

Burjuvazi açısından devrimci demokrasi özel olarak uğraşılmalı hak eden bir güç odağı değildi; ulusalcı ve liberaller de gerilerinde sahipsiz bir devrimci etki alanı bırakmıyorlar. Devrimci demokrasinin tasfiyesi solcu olmayı değersizleştiriyor ve umutsuzluk aşıyor. Diğerlerinin alan boşaltması da, gerisinde dejenerasyon, inançsızlık ve yine değersizleşme bırakıyor.

Özetle bu tabloda, biz, daralma nesnellğine gözlerimizi kapatıp hayal kurmuyor, bu nesnellği dönüştürme imkanları üzerinde çalışıyoruz. Solda inat ve cesaret genellikle siyasal akıldan tecrit edilmiş olarak bulunuyor. Daralan ve yozlaşan toplam alanı genişletmek için inat ve cesareti akılla birleştirmek gerekiyor.”

Bu kadar.

Yazı bu.

Yazı, 22 Aralık tarihini taşıyan (yani daha katliam sürerken) bir dergide yayımlandı.

Derginin adı **Sosyalist İktidar**.

Yazarı **Aydemir Güler**.

Konumu; **SİP Genel Başkanı**.

Bu yazıyı ibret-i alem için yayınlıyoruz.

Bütün solun görüp duyması için yayınlıyoruz. Bu yazının ifade ettiği “sol kültür”ü herkesin görüp duyması, tartışıp sorgulaması için yayınlıyoruz.

Hemen belirtelim; “Devrimci demokrasi” derken kastettikleri, devrimcilerdir. 19-22 Aralık katliamında ölen, hapishanelerde ölüm yatağında direnişi sürdüren, dışarıda kendini feda eden devrimcilerdir; onların devrimci hareketidir.

Daha katliam sürerken, daha ölen kim, yenilen kim, yıkan kim yıkılan kim, görülmemişken... o, “devrimci demokrasi tasfiye oldu” diye tepinmeye başlıyor. Daha katliam sürerken, “devrimci demokrasiyenin boşalan alanlar”ı nasıl parsellerim diye hesaplar yapmaya başlıyor...

Görün; sol ne hale getirilmiş, kültürü, ahlakı, ideolojisi ne duruma düşürülmüş. Parça parça sol kültüre sokuşturulan burjuva kültürü, Avrupa hayalleriyle beslenen emperyalistlerin kültürü, onları bu hale getirmiştir. Katakülliler, gece rahat uyuma adına, barlara çıkabilme adına, dayak yememe adına üretilen teoriler, bu solu kişiliksiz, fırsatçı, siyasi ahlaktan, devrimci duygulardan yoksun politikaların sahibi yapmıştır.

Bu yazıyı yazarlar, o politikanın inceliğini de henüz öğrenmeye zaman bulamamışlar, herşeyi çok kaba yapıyorlar. O kadar kaba, basit ve çiğ ki, katliamın durmasını, cesetlerin kalkmasını bile bekleyemiyor... Anlaşılan eski TKP’den, ÖDP’den

öğrenecek daha çok şeyleri var. Birkaç cümlede tutsakları savunur görünmeleri, “yüreğin saldırıya uğrayanların yanında olması”ndan söz etmeleri, “devrimci demokrasinin kanlı tasfiyesi”ni anlatan satırlar üzerinde nasıl da sırtlıyor. Bu sahte sözler, bu oportünizm de, “boşalan alanı parsellemek” için!

Devrimci demokrasi tasfiye edildi... Arena onlara kaldı. Bu düşünceler, hesaplar, hayaller, sadece bunlara özgü de değildir. Bütün legal partiler, sivil toplumcular bu kafadadır. “Bırakın” diyenler bu anlayıştadır.

“Tahlilleri de kendileri kadar çürümüştür. Elini hiçbir taşın altına koymayan, kendini ateşe atmayan bu uslu-akıllı solculuk, sol adına herşeyi çürütmeye çalışmıştır.”

Sol bu hale getirilmiştir. Bu anlayışla savaşıcağız. İşte biz bu anlayışlara karşı da direniyoruz. Hiç kimsenin kuşkusu olmasın; Bu ülkede devrimciler varolacak. Devrimci kültür, devrimci ahlak, devrimci ideoloji, yeniden egemen olacaktır.

Solla, devrimcilikle, demokratlıkla, Türkiye’yle ilgili her arkadaş, her dost, bu yazıyı dağıtmalı. Bizim cesetlerimiz üzerine nasıl hesaplar yapıldığını herkesin görmesi için. Cesetlerimizdeki kanlar henüz kurumamışken, bittiğimiz, tasfiye olduğumuz üzerine nasıl tantamlar çaldıklarını herkesin görmesi için...

“Örgütü cezaevinden yönetiyorlar... cezaevi gündemiyle varolmaya çalışıyorlar” diyen kontra tahlillerinin solun beynine nasıl aynen girdiğini herkesin görmesi için...

Bunlar, ULUCANLAR SONRASI da aynısını yapmışlardı. “Ulucanlar devrimci demokrasinin de ölümüdür” diye yazdılar o zaman da. Hep böyledirler. Hep başkalarının gücüne göz dikip hayal kurarlar. Hep hayal kırıklığına uğrarlar. Ama yine de o fırsatçı, fesatçı bataktan çıkamazlar.

Biz Kızıldere’lerden geliyoruz.

12 Temmuzlarımız, 17 Nisanlarımız, ölüm oruçlarımız, Ulucanlarımız, 19 Aralıklarımız var... Kendilerinin yazdığı bir tarihi olmayanların, gururla, onurla ortaya koyabilecek hiçbir geleneği olmayanların, yalnız, olan bitenler hakkında böyle kaba, çiğ ve hep hayatın reddettiği “tahlilleri” vardır.

Tahlilleri de kendileri kadar çürümüştür. Elini hiçbir taşın altına koymayan, kendini ateşe atmayan bu uslu-akıllı solculuk, sol adına herşeyi çürütmeye çalışmıştır.

Bu kültürü yıkacağız. Neye malolursa olsun... Cesetlerimiz üzerinde hesap yapanlar... daha çok öleceğiz. Eğer hala bıkmamışsanız, hala hayattan bir şey öğrenemediyseniz, daha çok “devrimci demokrasinin nasıl tasfiye edildiğini” yazacaksınız. Zavallılar, biçareler... Tarih bilmez, direniş bilmez, bedel bilmezler; bildikleri, düzen içinde yaşayıp, kendilerini ve çevrelerini “sosyalistlikle”, “komünistlikle” aldatmaktır.

Okuyun, görün, duyun, başkalarına okutun; Çürümüş-çürütülmüş, devrimcilerin cesetleri üzerinde parsel hesabı yapan “komünist” emlakçıları.

HERKES TANISIN!

7 Ocak 2001

HÖP (Haklar ve Özgürlükler Platformu)

İstanbul Üniversitesi'nde katliamı protesto eylemi

“Katil devlet hesap verecek!”

Vezneciler:

Saat 12:45'te Vezneciler otobüs durağında toplanan 100 kadar öğrenci, kampüs içindeki öğrencilerle birleşmek için okula doğru yöneldi. Polis öğrencilerin okula girmesine izin vermedi. Bunun üzerine öğrenciler pankart açıp sloganlar atarak Saraçhane yönüne doğru ilerlemeye başladı. Bir süre yüründükten sonra polis vahşice saldırarak dağıtmak istedi. Öğrenciler ise taş ve slogan atarak karşılık verdi. Öğrenciler “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!” sloganlarıyla dağılırken iki öğrenci gözaltına alındı.

Merkez Kampüs:

Okul içerisinde toplanan öğrenciler “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” pankartı ve katliamda ölen devrimci tutsakların fotoğraflarını taşıyarak alkış ve sloganlarla Beyazıt Meydanı'na açılan ana kapıya yöneldiler. Öğrenciler “Katil devlet hesap verecek!”, “İnsanlık onuru hücreleri yıkacak!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!” sloganları atıldılar. Ana kapıda toplanan öğrenciler kapıyı zorla açtıktan sonra bir öğrenci basına yönelik açıklamada bulundu. Katliamı ve “Nazi kampları”nı teşhir ettikten sonra, katliamcı devletin buna bile katlanamayarak, yoğun güvenlik önlemleri ile okulda terör estirdiğini açıkladı. Ardından kitle forum alanına geri döndü. Alkış ve sloganlarını burada da sürdüren öğrenciler halay çekerek eylemlerini bitirdiler.

Ekim Gençliği/İstanbul

11 Ocak Perşembe günü, faşist devletin devrimci tutsaklara karşı gerçekleştirdiği katliam ve ardından tutsakların F tipi hücrelere götürülmesine karşı, İstanbul'daki tüm üniversitelerden öğrenciler Beyazıt'ta bir eylem gerçekleştirdi.

Eyleme reformist öğrenci grupları katılmadı. Öğrenciler eyleme hazırlık için ortak çıkarttıkları “Katliamcılar yargılsın!”, “İçerde, dışarda hücreleri parçalayalım!”, “F tipleri Nazi kamplarıdır” afişlerini bütün okullarda astılar ve bir gün öncesinde 11 Ocak eylemine çağrı yaptılar.

Eylem planı olarak diğer üniversite ve fakültelerden gelen öğrenciler Vezneciler'de toplanıp Merkez Kampüs'teki öğrencilerle buluşacaklardı. Vezneciler'deki öğrencilerin polis engeliyle karşılaşması sonucu iki ayrı eylem gerçekleşti.

Ekim Gençliği'nin 11 Ocak Beyazıt eylemine çağrısı:

Ölümü yenenleri kimse yenemez!

19 Aralıkta devlet 20 cezaevinde “hayata dönüş” operasyonu düzenledi. Amaç Ölüm Orucu'ndaki tutsakların ölümünü engellemek olarak açıklandı. Ama operasyonda gaz, yangın ve sis bombalarının kullanılması, operasyonda 5 bin katilin görev alması, bunun sonucunda 15'i Ölüm Orucu direnişçisi olmak üzere 30 tutsağın ölmesinin ardından F tipi cezaevlerinin açılması, operasyonun niye yapıldığını gösteriyor.

Adalet Bakanı örgüt baskısıyla ölüm orucu yapıldığını söylüyordu. Tutsaklar şimdi tek kişilik hücrelerde ve hastanelerde Ölüm Orucu'na devam ediyorlar. Talepleri kabul edilinceye kadar tedaviyi reddediyorlar. Ayrıca operasyondan sonra Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi yayılarak devam ediyor. Şu anda 396 tutsak Ölüm Orucu'nda, 1129 tutsak Süresiz Açlık Grevi'nde.

Satılık burjuva medyanın katliam şaşkınlığını doğal karşılamak lazım. Sermayenin kalemşörleri, direnişi karalamak ve katliamı haklı çıkarmak için neredeyse birbirleriyle yarıştılar. Ama gerçekler balçıkla sıvanamaz. 3 gün F tipi cezaevinde kalan sıradan bir insanın anlatımlarını dinleyelim.

“Sincan'a (F tipi) geldiğimizde bizi indirip çırılçıplak soydular. Elleriyile vücudumuzun her tarafına hatta makatımıza bile baktılar. Ağır dayaktan geçirdiler. Herkesin üzerinde sadece bir

don bıraktılar...İkinci gün artık yalnızlıktan çıldırmak üzereydim. Hastaneye götürürler insan yüzü görürüm diye pencere camıyla vücudumu kesmeyi düşündüm. Orada biraz daha kalsaydım kesin intihar ederdim.” (28 Aralık Radikal)

Devrimci tutsaklar F tipi cezaevlerinin tecrit amaçlı işkencehanelere dönüştürüleceğini bildikleri için kabul etmiyorlardı. 19 Aralık'taki “hayata dönüş” operasyonunda olduğu gibi silahlarla taranarak, yakılarak, gaz bombalarıyla boğularak öldürülenler, devletin F tiplerinde hiçbir can güvenliğini sağlamayacağını biliyorlardı. Ölüm Orucu Direnişi'ne bu yüzden başlamışlardı. Ve şimdi F tipi hapishaneler kapatılıncaya kadar direnişe devam edecekler.

Sen üniversite öğrencisi arkadaş, bu katliama ne kadar sessiz kalacaksın? Şimdiye kadar 30 tutsak öldü, yüzlercesi ölüm sınırında. Sessiz kalmak daha fazla ölümleri onaylamak demektir. Devrimci tutsakların sınıfsız, sömürsüz, özgür bir dünya için sürdürdükleri ölümüne direnişlerine sahip çıkalım. Hücreleri alanlarda parçalayalım!

Ölüm Orucu Direnişi talepleri kabul edilsin!

F Tipi cezaevleri kapatılsın!

Katliamın sorumluları yargılsın!

11 Ocak'ta Beyazıt'tayız!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - ***Ekim Gençliği***

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde faşist katliamı protesto

Katliamı protesto amaçlı yapılacak olan 11 Ocak eylemine hazırlık için, 10 Ocak günü Yıldız Teknik Üniversitesi'nde bir eylem yapıldı.

Katliamın ardından YTÜ'de her gün afiş ve duvar gazetesi çalışması yapıldı. Daha önce örgütsüz insanların da çalışmanın öznesi haline geldiği bir dizi etkinlik, bayram tatilinin araya girmesiyle kesintiye uğramıştı.

Tatil dönüşünün ikinci günü çalışmalara tekrar başlandı. Duvar gazeteleri, afişler hazırlandı ve 11 Ocak Beyazıt eylemi için yoğun afiş çalışması yapıldı. 10 Ocak Çarşamba günü de katliamda şehit düşen devrimcileri anmak ve Perşembe günü yapılacak olan eyleme çağrı niteliğinde bir eylem yapıldı.

Yemekhanede oturan öğrenciler alkışlarla eylemi başlattı. Yemekhanede okunan metinde; devrimcilerin direnişine kirli dillerini uzatanların, Ölüm Orucu'nu bırakın diyenlerin, devletin 30'un üzerinde devrimci tutsağı katlederek verdiği cevapla ne duruma düştükleri anlatıldı. Hücre saldırısının ülke genelinde işçi ve emekçilere yapılan saldırının önemli bir parçası olduğu açıklandı. Devletin söylediği yalanların da teşhiri yapıldı.

Ardından metnin okunmasıyla alkışlar ve sloganlarla orta kantin önüne yüründü. Orada da metnin okunmasının ardından, saygı duruşu ile eylem bitirildi. Eylem boyunca “Katil devlet hesap verecek!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Katiller mecliste öğrenciler hapiste!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!” sloganları atıldı.

Ekim Gençliği/YTÜ

İTÜ teslim alınamayacak!

11 Ocak Beyazıt eylemine çağrı yapmak ve 19 Aralık katliamında ve sonrasında şehit düşen devrimci tutsakları anmak için, 10 Ocak'ta İTÜ Ayazağa Kampüsü'nde de bir eylem gerçekleştirildi.

Yemekhanede yapılacak eylem öncesinde çevik kuvvete bağlı it sürüleri öğrencileri terörize etmek için toplu şekilde yemekhanede yemek yediler. Bu arada devrimcilerin afişlerini indirdiler. Ancak İTÜ geleneğinin gözüpekliğini karşılarında görmekte gecikmediler. Afişleri tekrar asan bir avuç devrimci çevik kuvvetin yemek yediği masaların etrafındaki duvarları da afişlerle donattılar. Eylemi de gerçekleştiren devrimci öğrenciler ertesi günkü Beyazıt eyleminde buluşmak üzere dağıldılar.

İTÜ'den bir Kızıl Bayrak okuru

ODTÜ'de katliam lanetlendi

ODTÜ'de 10 Ocak akşamı katliamı protesto eden ve ÖO'yu destekleyen bir eylem gerçekleştirildi. Eylem öncesinde ve eylem esnasında yemekhane ve kantinlerde katliamı teşhir eden ve eyleme çağrı yapan konuşmalar yapıldı. Saat 19:00'da 1. yurt önünde buluşan 200 kişilik kitle meşalelerle tüm yurtlar bölgesini sloganlar eşliğinde dolaştı. Ardından basketbol sahasında basın açıklaması ve saygı duruşu gerçekleştirildi. Katliamın ortaklarından başta *Hürriyet* ve *Milliyet* olmak üzere burjuva gazeteler yakılarak protesto edildi. “Hücreler yıkılsın, tutsaklara özgürlük” yazılı pankartın taşındığı eylemde “Yaşasın ölüm orucu direnişimiz!”, “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “İçerde dışarda hücrelere parçala”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” gibi sloganlar atıldı.

Ankara'da estirilen polis terörüne, binlerce gözaltı ve onlarca tutuklamaya gerekli yanıt verilememesine karşın, okullarda hücre karşıtı muhalefet kendisini giderek toparlanmaya başladı. ODTÜ'de gerçekleştirilen eylem de bunun bir ifadesi. Üniversitede sınav dönemi ve saatin geç olmasına rağmen eyleme yeni öğrencilerin katılması anlamlıydı. Tüm bunlar, gerekli kanalların yaratıldığı koşullarda, katliama karşı büyüyen öfkenin öncesinden daha da güçlü bir şekilde kendisini ortaya koyduğunu göstermektedir. Eylemi gerçekleştiren gençlik gruplarının genişliğine de bakıldığında, (Ekim Gençliği, Özgür Gençlik, DPG, TÖDEF-AYÖDER, ÖDP Gençlik Platformu, ODTÜ Öğrenci Birliği, ODTÜ ÖDER-G, SİP-KP'li Öğrenciler.), reformistlerin belli geri tavırlarına rağmen bu olumluluk görülmektedir.

Ekim Gençliği ODTÜ

Avcılar kampüsünde katliamı protesto eylemi**“İçerde dışarda hücreleri parçala!”**

19 Aralık'ta gerçekleşen katliamla zindan direnişinde yeni bir evreye girildiği herkesçe kabul ediliyor. Üniversiteli genç komünistler olarak bizlerin sürecin getirdiği yükümlülükleri omuzlayarak, Ölüm Orucu Direnişi'ndeki yoldaşlarımıza ve siper yoldaşlarımıza layık olma bilinciyle hareket etmemiz, hücre karşıtı mücadelenin üniversite ayağını örmemiz

zorunludur.

Avcılar Ekim Gençliği olarak, bu haftanın tümünü en iyi şekilde değerlendirmeye çalıştık. Pazar günü kantinlere ve sınıflara *Kızıl Bayrak* bildirisi dağıttık. Örgütsüz arkadaşlarla birlikte, katliamın teşhiri ve Ölüm Orucu vurgusu yapan afişlerle duvarları donattık.

Bir yandan da kampüste, katliam ve F Tipi cezaevlerine yönelik eylem düzenlenmesi için diğer öğrenci grupları ve örgütsüz arkadaşlarla biraraya gelindi ve Çarşamba günü eylem yapılması konusunda anlaşıldı. Salı günü eylemin duyurusu için ortak afişler asıldı. Ayrıca hazırladığımız 300 adet *Ekim Gençliği* bildirisini yemekhanede ve kantinlerde dağıttık. Katliamla ilgili hazırlanan broşürü duyarlı, demokrat öğrencilere ulaştırmaya çalıştık.

Çarşamba günü eylem öncesinde, Perşembe günü yapılacak merkezi Beyazıt eylemiyle ilgili afişler ortaklaşa asıldı. Eyleme de 12'ye doğru Mühendislik kantininde başlandı. Kitle hep birlikte marşlar söyledi. Ardından devletin ikiyüzlülüğü ve saldırgan tutumuyla ilgili bir metin, operasyon ve F Tipi işkence anlatımlarının olduğu bir metin, son olarak da Ölüm Orucu sürecini anlatan ve Perşembe günkü eylemin çağrısıyla biten metin okundu.

Kitle burada “Hayata Dönüş Değil Katliam” pankartını açtı ve okul yemekhanesine doğru yürünerek, yemekhanenin önünde toplandı. Sloganlar ve alkışlar burada da sürdü. Kısa bir tiyatro gösterisi oldu. Aynı metinler okunduktan sonra, eylem devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla bitirildi. Eylem boyunca “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!” vb. sloganları atıldı.

Eylemde EG adına okunan metin:**20 Yıldır Teslim Alamadılar! Asla Alamayacaklar!**

20 Ekim 2000 tarihinde devrimci tutsaklar, belli bir süre sonra Ölüm Orucuna dönüştürecekleri süresiz açlık grevine başlamışlardı. Temel talepleri, birer işkence merkezi olduklarını, tutsakları birbirinden tecrit ettiğini, devrimci iradeyi teslim almayı amaçladığını bildikleri F Tipi cezaevlerinin kapatılmasıydı.

Ölüm Orucu karşısında acizleşen, zavallılaştan devlet, çözümünü tutsakların taleplerini kabul etme yerine katliamda buldu. Ölüm Orucu'nun 61. gününde, 19 Aralık'ta, 20 cezaevine birden “Hayata Dönüş Operasyonu” dediği, asıl amacı ise F tiplerine geçiş sağlamak olan bir katliam düzenledi. Sonuç 32 ölü, yüzlerce yaralı...

Katliamcı devlet, operasyonlarla devrimci tutsakları teslim alabileceğini, bir oldu-bittiyle

onlara hücreleri kabul etireceğini hesaplıyordu. Fakat yanıldı. Katliama karşı, devrimci tutsaklar, direniş bayrağını yükselttiler. Onursuzluğu, teslim olmayı, kendi inançlarından vazgeçmeyi reddettiler.

Bugün Ölüm Orucu'nun 83. günü ve direniş F Tipi tabutluklarda devam ediyor. Devrimci tutsaklar hücrelerde kesintisiz işkenceye tabi tutuluyor. İnsanlık dışı uygulamalara maruz bırakılıyorlar. Şu anda Ölüm Orucu'nda olan yüzlerce tutsak ölüm sınırında.

“Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz” demişlerdi. Onlar sözlerinde durdular, duruyorlar. Artık, insanlık onuruna sahip çıkan herkesin hücrelere karşı devrimci tutsaklara sahip çıkması gerekiyor. Daha fazla ölüm olmadan hücreleri alanlarda parçalıyalım. 11 Ocak Perşembe Beyazıt'ta olalım.

Devrimci Tutsaklar Teslim Alınamaz! F Tipi Cezaevleri Kapatılsın!

İzmir'de protestolar ve polis terörü...**Katliama karşı oturma eylemi**

6 Ocak Cumartesi günü İzmir Hücre Karşıtı Platform tarafından Konak Sümerbank önünde saat 13:30'da oturma eylemi yapıldı. Yaklaşık 70 kişinin katıldığı oturma eylemi, terörize bir ortam yaratan polis tarafından panzerden su sıkılarak engellenmeye çalışıldı. Ancak eylemciler oturmaya devam ederek polisin bu tavrını boşa çıkardı. Atılan sloganlar ve okunan basın metniyle eylem bitirildi.

Tutsak ailelerinin yaptığı eylem

10 Ocak saat 12:30'da İzmir Büyük postahanesi önünde bir basın açıklaması yapılarak, İçişleri Bakanlığı'na, Adalet Bakanlığı'na ve koalisyon partilerinin temsilcilerine 19 Aralık katliamının gazete manşetlerine, fotoğraflarına yansıyan vahşet görüntüleri gönderildi.

Polis terörü ve gözaltılar sürüyor

İzmir'de cezaevlerinde yapılan katliamla birlikte başlayan provokasyon ve baskı ortamı daha da ağırlaşarak sürüyor. 19 Aralık günü ev baskınları sonucu gözaltılardan sonra, 7 Ocak'ta Menemen-Aşarlık'ta yapılmak istenen meşaleli eylemde polisin saldırısı sonucu yeni gözaltı ve tutuklamalar yaşandı. Ege Üniversitesi'nde Serkan Eroğlu'nun öldürülmesinin yıldönümünde öğrencilerle polis arasında çıkan çatışma gerekçe gösterilerek, 8 Ocakta yeni bir gözaltı furyası başladı. Şu ana kadar üniversite öğrencilerinden (ev baskınları, kimlik kontrolü ve sınıflardan) 15 kişi gözaltına alınmış bulunmaktadır.

Cezaevleri katliamı, F tipi ve Güney'de başlayan operasyona ilişkin devrimci-demokrat-yurtsever öğrenciler tarafından Ege Üniversitesi'nde 9 Ocak'ta bir basın açıklaması yapılmış, eylem sonrası da bir kişi gözaltına alınmıştır.

Gözaltına alınan öğrenciler Bozyaka TMS'ye götürülmüşlerdir.

İzmir İHD'nin kapatılmasına yönelik tepkiler

Buca Demokrasi Platformu 7 Ocak günü, İHD'nin kapatılmasını protesto etmek için Şirinyer Postanesi'nden telgraf çekme eylemi yaptı. EMEP, HADEP, ÖDP ve Eğitim-Sen'in Buca şubelerinin oluşturduğu platformun eylemine yaklaşık 30 kişi katıldı. Eylemciler polisin tacizine maruz kaldı. Platform sözcüsü Emeğin Partisi temsilcisine sözlü sataşmadan sonra sadece kurum temsilcileri “İHD'nin kapatılmasını, hukuka ve demokrasiye aykırı olması dolayısıyla protesto ediyoruz” diyerek telgraf çektiler.

9 Ocak'ta da İHD İzmir Şubesi Yönetim Kurulu adına Günseli Kaya İzmir Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulundu. “*Gerek derneğin kapatılma gerekçesi gerekse de arama izni olmadan içeriye giren polislerin arama*

yapmaları, üye kayıt defterlerinin kameraya çekilmesi kendi hukuku ile çelişir bir durumdur” diyen İHD Şube Başkanı Günseli Kaya ayrıca, “*Mülki amirliğinden izin alınarak denetim ve arama yapılmamış, bu duruma karşı çıkmıştır. Polis vazife ve yetkileri kanununun ilgili hükmüne bağlı olarak görevi aşan bir tutum takınılmıştır*” dedi.

Yine İHD'nin 10 gün süre ile kapatılması, KESK, DİSK, TMMOB, İzmir Tabip Odası, ÇHD İzmir Şubesi, Çağdaş Görmeyenler Derneği İzmir Şubesi, İzmir Savaş Karşıtları Derneği, Halkevleri Temsilciliği, ÖDP, EMEP, HADEP, SİP, DSİP il örgütlerinin İHD binası önünde yaptığı basın açıklamasıyla protesto edildi.

Kızıl Bayrak/İzmir

Kırşehir'de katliam protesto edildi

19 Aralık'ta katliamcı faşist devletin “hayata dönüş” operasyonu adıyla cezaevlerine saldırarak tutsakları katletmesi, yaralaması, işkencelerden geçirmesi, F tipi cezaevlerine kapatması ve bu da yetmiyormuş gibi F tipinde de işkence ve katliamlarına devam etmesi hala sürüyor. Bu konuda Kırşehir'de Eğitim-Sen, İHD, HADEP, CHP ve ÖDP'nin katılımıyla bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Yapılan basın açıklamasında, devletin “hayat kurtarma” dediği fakat 30'un üzerinde can aldığı katliam protesto edildi. Açıklamayı okuyan HADEP İl Başkanı; “*Devrimci tutsakların 'F' tipi hücrelere karşı*

talepleri zorbaca susturulmak istenmiştir. Ancak tutsaklar direnişlerine hücrelerde de devam etmektedirler. Hücrelere kapatılan, Ölüm Orucu'nda olan tutsaklara zorla tedavi yapılıyor. TTB'nin açıkladığı, hasta-hekim ilişkisi ve tıp etiğine aykırı davranış ve uygulamalar hekimlere zorla uygulattırılmaktadır. Zorla tedavi edilmek istenen tutsakların bilinçleri yerine geldiğinde ise serumları sökiip attıkları”na değindi. Tüm demokratik güçleri, insan hakları savunucularını ve kamuoyunu bu katliamlara sessiz kalmamaları için duyarlı olmaya çağırdı.

Kızıl Bayrak/Kırşehir

Faşist katliamı önceleyen süreç...

Tutsak temsilcileri ile heyetler arasında yapılan görüşmeler/2

(Aydınlar, Meclis İnsan Hakları Komisyonu, Avrupa İşkenceyi Önleme Komitesi, Meslek Örgütleri ile Tutuklu Temsilcileri arasında yapılan görüşmelerin tutanakları...)

Avrupa İşkenceyi ve Kötü Muameleyi Önleme Komitesi ile yapılan görüşme

11 Aralık 2000/Saat: 10:30

(Heyet saat 10:30'da geldi. Trevor ve Sylvia isimli biri bayan biri erkek iki kişiden oluşan heyetin yanında iki de tercüman vardı. Görüşmeye tutuklulardan Ercan Kartal, Şadi Özbolat ve Aydın Hambayat katıldı. Görüşme devam ederken, daha sonra, saat 12:00 gibi Avukat Behiç Aşçı da geldi ve görüşmeye katıldı.)

Heyet; Türkiye'ye bu hafta geldiklerini, amaçlarının ortak noktada buluşmak olduğunu, bu aşamada mevcut durumu anlamak istediklerini, dün akşam aydınlarla da görüştiklerini, bilgi aldıklarını söylediler. Dinlemek, anlamak, daha sonra da bir dizi görüşme yapmak istediklerini belirttiler.

Tutuklu Temsilcisi: Öncelikle, örgütlerin ve Ölüm Orucu'ndaki siyasi tutuklu ve hükümlülerin temsilcisiyiz. Türkiye gerçeğini öncelikle anlatmalıyız ki, hapishane gerçeği de daha iyi anlaşılabilir. Ayrıca Avrupa gerçeği ile düşünüldüğünde Türkiye'yi ve Türkiye hapishanelerini anlamamız mümkün olmaz. Bizi iyi anlamalısınız.

(Hapishaneler ve son yıllara ağırlık verilerek hapishane uygulamaları detaylarıyla anlatıldı. '91 yılı TMY'nin çıkarılışı ve arkasından devletin 'terörist' edebiyatıyla hem içeride hem de dışarıda nasıl terör estirdiği, Eskişehir'in açılışı ve buna karşı sürdürülen direnişte iki tutsağın katledildiği anlatıldı. TMY'nin, kapsamı detaylı anlatılarak, devrimciler ve devlete yönelik en küçük bir muhalefeti bastırmak amaçlı kullandığı anlatıldı. Her türlü hukuksuzluğun buna sığınarak yapıldığı belirtildi. Örneklerle somutlandı. TMY'nin aynı zamanda F tipi hapishaneleri ve hücre uygulamalarını kurala bağlayan yasa olduğu söylendi. Uzun uzun F tipi hapishanelerin devrimciler için yapıldığı ve devletin amacının kişisizleştirmek, siyasi tutukluları siyasi kimliğinden soyundurmak ve teslim almak olduğu anlatıldı. İçeride 'terörizm' aldatmacasıyla yaptıkları katliamları Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar ve Burdur örnekleri anlatıldı. Dışarıda da yazan, düşünülen, devlete karşı en ufak muhalif bir içerik taşıyan kişilere, eylemlere saldırdığı, işkence ve katliamla bastırıldığı örneklerle anlatıldı. F tiplerine dönülerek...)

Şunu anlamalısınız, bu hücre hapishaneler biz devrimcileri teslim almak için inşa edilmiştir. Devlet adli blokları ve koğuşları, içinde bulundukları kötü koşulları, kalabalık oluşlarını ve zaman zaman da çete ve mafya olaylarını bahane ederek hücrelerin biz devrimciler için yapıldığı gerçeğini örtmeye çalışıyor. Biz devrimci insanları, düşüncelerimizi koruyacak,

yaşatacak ortam istemek hakkımızdır.

Direnış içerisindeyiz, Ölüm Orucu eylemimizi ve taleplerimizi anlamak Türkiye gerçeğini anlamakla mümkündür. Heyet de belki bunları biliyordur ama bizzat yaşayanlar bizleriz. Bizler gibi hissedemeyiz. Bu ülkede biz yaşıyoruz. *(Siyasi iktidarın sisteme muhalif olan herkese yönelik uygulamaları anlatıldıktan sonra, aslında daha çok örneğin sıralanabileceği ama buna gerek olmadığı, Hapishanelerde yaşananların ve bundan sonra yaşanacakların yeterli olduğu anlatıldı.)*

Hapishanelerde hiçbir hak ve özgürlüğümüz yok, bunlar kurala bağlanmadı. Şu anda sahip olduklarımızı da can bedeli kazandık. F tipleri yalnızlaştırma ve tecrit ederek teslim alma hedeflidir. Can güvenliğimizi ancak birarada yaşadığımızda sağlayabiliriz, birarada yaşıyor, düşünüyor, tartışıyoruz, bizler devrimci insanlarız ve koğuş sistemini de bu yüzden savunuyoruz. Koğuşlardayken, bizleri 4-5 saatte katledebilenler tecrit koşullarında bunu çok daha hızlı yapabileceklerdir.

Avrupalıların birey yaşamını daha fazla önemseydiğini biliyoruz, ama burası Türkiye... Buradan çıkıp hükümetle görüşecektir delegasyonunuz, hükümet sizi yönlendirmeye, birey özgürlüğü gibi yalanlarla iknaya çalışacaktır ve daha sonra sizlerin söyleyeceğiniz sözleri referans olarak da gösterecektir. Katillerimizin ortağı olmayın. Demokrasiden, adaletten, insan hak ve özgürlüklerinden yanaysanız böyle davranmalısınız. Geleneklerimizi, dayanışma kültürümüzü anlamaya çalışın. Adaletin, demokrasinin olmadığı bu ülkede kimse, "can güvenliği sorunu yoktur" diyemez. Birarada oluşumuz direnme dinamiğimizdir, saldırıları en aza indirmenin de yoludur. Taleplerimizi sizlere aktaracağız. Bunlar demokratik taleplerdir ve ülkemizde geniş bir kesimin dünden bugüne dile getirdiği ve kavgasını verdiği taleplerdir.

Şu anda F tiplerine karşı geniş bir tepki var. Ama devlet bunun kararını MGK'da aldı. Geline aşamada da tepkilerimizin içeride ve dışarıda dikkate alınmaması sonucu Ölüm Orucu'na başladık. Ölüm Orucu taleplerimiz demokratik taleplerdir. Sadece F tipleri değildir mesele ve dolayısıyla bunların kabulü asgari düzeyde de olsa demokratik adımların atılması demektir.

(Ardından tek tek talepler ayrıntılandırıldı.)

(Delegeler, "Bunlar çok önemli" deyip detaylarıyla notlarını aldılar. Ayrıca yazılı olarak kendilerine verildi.)

(F tipleri, amaçlanan, TMY, üçlü protokol, DGM'ler, sağlık sorunları, katliam ve işkencecilerin yargılanması anlatıldı. Gerekçeleri ve nedenleri somut örneklerle dayanılarak anlatıldı. Sormak istedikleri varsa cevaplanabileceği söylendi.)

Siz F tipi konusunda ne düşünüyorsunuz?

Sylvia: ... Açıklamalardan tatmin olduk. Açık ve aydınlatıcı bulduk. Tarafsız bir kurum olarak önce anlamaya çalışıyoruz. Düşünecek ve anladıklarımız doğrultusunda bir görüş oluşturacağız.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

gerçekleri biliyoruz. Genel prensiplerimiz açısından biz buraya taraf olmak için gelmedik. Genel prensibimiz; insanların hakları vardır ve biz bunlara sahip çıkmak için varız.

Tutuklu Temsilcisi: Ölüm Orucu içindeyiz, belki yakında ölümler olacak, bu delegasyonun söyleyeceklerinin referans olacağını hiçbir zaman unutmamanız gerektiği için bunları anlatıyoruz. Sizleri ve görüşlerinizi devlet kendi lehine kamuoyu oluşturmak için kullanacaktır. Bunun aracı olmayın. Yeni deneylerin yaşanmasına gerek yoktur, Türkiye ve hapishaneleri gerçeği ortadadır.

Trevor: ... sizi temin etmek istiyorum, bizim için taraf olmak söz konusu değildir. Açıkça görüşlerinizi anlattınız, dinledik. F tipi konusunda gezdikten sonra düşüncelerimizi ifade edelim. Ama Bakan'la konuşurken biz; Türkiye cezaevi sisteminde izolasyon, yalıtma fikrine karşı olduğumuzu belirttik. Biz şimdi dinlemek, görüş oluşturmak istiyoruz ve söyleyeceklerimizin devlet tarafından manipülasyon malzemesi olarak kullanılabilmesinin de farkındayız.

Tutuklu Temsilcisi: F tipi için devlet "çağdaş", "Avrupa standartlarında" diyor. Biçimden ziyade uygulamalara bakılmalıdır. *(Treatment anlatıldı.)* Bununla kastedilen "teslim olun, pişman olun" demektir. *(Gelişmeler ve gelinen aşama anlatılıp, bakanlığın "Tartışalım" dediği, zamana yaymak istediği, erteleme hiçbir anlamı olmadığı, belirsizliklerin hakim olduğu söylendi.)* Temel nokta, hücre mi-koğuş mudur. Bu noktada biz hücre duvarlarının yıkılarak yapılacak bir düzenlemeden yanayız. Koğuşlar arası sportif, sosyal ve kültürel ilişkiler de olmalıdır.

(Bu noktada, araya girip "kastedilen, aynı koğuş içinde mi, yoksa koğuşlar arası mı" diye sordu delegasyon.)

Elbette koğuşlar arasında. Talepleri de bitirdikten sonra delegasyonunuz bu taleplerin yaşama geçmesi sürecini denetlemelidir.

Av. Behiç Aşçı: Pratik en iyi öğreticidir. *(Buca, Ümraniye ve en son Ulucanlar üzerinde durdu. Ulucanları, katliamın nasıl yapıldığını, devletin katliamın ardından katliamına nasıl gerekçeler yarattığını, mağdurların yargılandığını, katillerin serbest dolaştığını anlattı.)*

Heyet: Ulucanları ve yaşananları detaylarıyla biliyoruz. Bu konuda müdahalelerimiz de oldu. Yaşanan son olaylarla ilgili kafamız açık.

(Bakan'ın son söylediği "mimari-hukuki düzenleme" üzerinde duruldu. Anlatıldı.)

Tutuklu Temsilcisi: Bir kurul oluşturulsun ve bu bağımsız olsun. Baro, tabipler, mimarlar, aileler, avukatlarımız, sanatçı ve aydınlar vd. Hepsini biraraya gelsin ve öncelikle bizimle görüşsünler, bizler de bu çalışma içinde bizzat yerimizi alalım.

Heyet: Böyle bir sorunda temsilcileri biraraya getirmek ve sorunu çözmek fevkalade ilginç.

Önerilerinizi not ettik, algıladık... Kurul geniş tabanlı olmalı elbette. Siz de katılmalısınız sorunun bir tarafı olarak, buna da katılıyoruz. Bu istişare süreci hemen başlamalı. Ne kadar sürer?

Tutuklu Temsilcisi: Ölüm Orucu'nun 53.

günündeyiz. İlk 100 kişi ölüm sınırında. **Zaman çok önemli. Hızlı olunmalı. Bize somut güvenceler verildiği durumda ona göre davranacağız. Devlet bu iradedden çıkacak karara saygılı olduğunu kabul ve beyan ederse, sonucuna uyacağını garanti ederse, ek olarak hücre-tecrit politikasından vazgeçtiğini söylerse, bu çalışma zamana da bırakılabilir. Netleşme sağlamalıyız, belirsiz hiçbir şey kalmamalı.** Kurulun görevi işkence görüp görmeyeceğimizi denetlemek olmayacaktır. Görevleri yeni düzenlemenin nasıl yapılacağına karar vermek, proje oluşturmaktır. Yani yeni düzenlemeyi devlet yalnız başına yapmamalıdır. Zamanla yarıştığımızı unutmamalısınız. "Erteleme", "bırakın, biz de görüş alalım" gibi oyalamaların anlamı yok.

Heyet: En son açıklamalarınız için teşekkür ederiz. Özümsemek, üzerinde düşünmek istiyoruz. İtirazınız yoksa yeniden geleceğiz.

Tutuklu Temsilcisi: Örgüt baskısıyla Ölüm Orucu yaptırılıyor deniliyor, zaman ayırabilirseniz Ölüm Orucu yapan arkadaşlarımızla görüşün, konuşun.

(Başka bir koğuşa geçip direniştekilere konuştular. Bayan Ölüm Orucu savaşçıları da oradaydılar. Hepsi ile selamlaşıp, neden geldiklerini, amaçlarını anlattılar. Direnişçiler de neden Ölüm Orucu yaptıklarını, örgüt baskısı söyleminin devletin bilinçli yalanı olduğunu anlattılar.)

(En son yeniden, tepkilerle hükümetin attığı geri adımlar olduğu ama belirsizliklerle dolu olduğu. Somut adımlar, somut çözümler istendiği söylendi ve görüşme bitti....)

Bakanlığın yetkilendirdiği TTB Temsilcisi ve M. Bekaroğlu ile yapılan görüşme

12 Aralık 2000/Saat 16:20

Adalet Bakanı'nın bizzat yetkilendirdiği Tabipler Birliği'nden Metin Bakkalcı ve FP'li milletvekili Mehmet Bekaroğlu görüşmeye geldi. Görüşmeye tutuklular adına Ercan Kartal, Şadi Özbolat ve Aydın Hambayat katıldı.

Tutuklular, önce Avrupa komitesi ile gündüz yapılan görüşmeyi özetleyerek anlattılar... Daha sonra, "bağımsızlığına güven duyacakları bir heyetin oluşturulması" önerilerini anlattılar.

Metin Bakkalcı: Bakan benimle ve Bekaroğlu ile bizzat görüşmek istediğinizi söyledi, doğru mu?

Tutuklu Temsilcisi: Doğru ama eksik, oluşturulacak heyete dair bazı isimleri telaffuz ettik, ama isimler elbette asıl olarak kurumların kendileri tarafından belirlenebilir... "Erteleyelim" ya da "tartışılın" tavrı, oyalamacadır, somut değildir, belirsizliğe tahammülümüz yoktur. Bu nedenle kurumlar biraraya gelmeli ve önce bizimle görüşmelidir, daha sonra ortaklaşa görüş oluşturulacaktır ve bir proje halinde protokole bağlanacaktır.

"Mekan"lar nasıl olacak meselesinde, adı "koğuş" olmuş ya da olmamış, önemli olanın, mekan meselesinde nasıl bir düzenlemede netleşileceği sorunudur. Tüm bunlar garantiye alınır ve güvence oluşturulursa, ve bu protokol devlete onaylatılır, basına açıklanırsa, ancak bu durumda zamana yayılan bir tartışma anlaşılır olabilir. Yapılacak bu protokolün kurumları da bağlayıcı niteliği olur, onların tanıklığında ve ortaklaşa altına imza atılan protokolün daha sonra takipçisi de olurlar. Bu koşulda kurumlar "devletin verdiği sözlerin bizler takipçisi olacağız" derse ve protokol devlete kabul ettirilirse direnişi bitirebiliriz.

Metin Bakkalcı: Sizler için bu kurumlar arasında olmazsa olmaz olanları hangisi? *(Tutuklu temsilcileri, düşündükleri kurumları ve isimleri yeniden söylediler.)* Biraraya gelinip fikir birliği sağlanır ve kamuoyuna açıklamayla duyurulur.

Mehmet Bekaroğlu: *(Bakanlığın ve tutukluların*

ne dediğini yeniden özetleyerek...) Bu durumda, siz güvenlik endişenizi dile getiriyorsunuz, ayrıca toplumsal varlığımızı ve siyasi kimliğimizi devam ettirmemiz için birarada olmalıyız diyorsunuz. Kurumlar biraraya gelir ve bu işin takipçisi olacağız derler ve son güvenceyi bakanlık verirse "tamam" diyorsunuz... Olmaz ama peki bu kurumlar "hücreler, F tipi iyidir" derse ne olacak?

Tutuklu Temsilcisi: Bu kurumlar bizim hücrelerde kalıp kalmayacağımıza karar verecek durumda değiller, onların sorumluluğu mimari ve hukuki düzenlemeleri somut hale getirmek ve bunun kefil ve takipçisi olmaktır. Eğer yerine getirilmezse yeniden direnişe başlayacağımızı da açıklarız.

Mehmet Bekaroğlu: Bakanlık şu kadar genişlemez derse ne olur?

Tutuklu Temsilcisi: "Mutabakat" isteniyorsa bu kurul ve onun belirleyeceği görüş kabul edilmelidir. Mutabakatın gereği yerine getirilmeden nakil yapılmayacak garantisi de verilmeli. Bu talepler sadece bizlerin talepleri değildir, burada ortaklaşıldığı noktadan itibaren birlikte savunulması gereken talepler durumundadır. Ancak oluşturulacak heyette Barolar Birliği Başkanı gibi isimleri kabul etmeyiz, Eralp Özgen gibi isimler olmaz. Yücel Sayman olabilir.

Metin Bakkalcı: Somutlama ve güvence altına almak çok önemli. Cumartesi günü Bakan'ın yaptığı açıklamada Türkiye'de ilk defa iktidar, toplumsal muhalefeti dikkate alarak buna karşı geri adım atıyoruz diyor. Açıklama bence önemli ama, yine de kritik bir noktadayız. Yönetim olarak iki gündür tartışıyoruz, bu meselenin kefil olmak bizim için hayati önemdedir, hatta bunu deftere kayıt edip, Tabipler de yönetim değişse bile bağlayıcı kılmak istiyoruz. Bu toplumsal bir tanıklıktır ve bunu önemsiyoruz. Ama bu kefaletin gereklerini yapmak için bakanlığın 1-3 kişi sınırını aşması gerek. Daha siz Ölüm Orucu'na başlamadan biz raporlarımızda, sosyal izolasyonun minimum alt sınırı 10-15 kişidir diye açıklamıştık...

Hafta sonu bakanlıkta Mimarlar Odası, Tabipler Birliği, Türkiye Barolar Birliği biraraya getirildi. Daha kimler olsun tartışmasında işçi konfederasyonları da olsun diyenler oldu. Sayın Bekaroğlu, Türk-İş vb. kesinlikle olmasın diye itiraz ettiler. Toplantıya TBB adına Eralp Özgen değil, Barolar Birliği sekreteri katıldı. ... TTB ve Mimarlar Odası'nın temsilcilerinin söylediğini kabul ettiler. Bugün de saat 14:00'da Füsün Sayek, Mimarlar Odası ve TBB bakanlıkta biraraya geldiler...

Mehmet Bekaroğlu: Oluşturulacak heyetten zaten F tipi çıkmaz. Ama dikkat ederseniz bazı yayınlar (Hürriyet gibi) bu işi kaşıyor, gerginlik yaratmaya çalışıyor. Ama bence mutabakattan iyi bir sonuç çıkacak...

Tutuklu Temsilcisi: Devlet ileri gideceğim diyorsa, Türkiye ileri gitmek istiyorsa, taleplerimiz asgari demokratik adımların atılmasından başka bir şey değildir. Katılımcılık sağlanacak, demokratik adımlar atılacaksa kırılması gereken irade, devletin iradesidir.

Mehmet Bekaroğlu: Bakan'ın açıklamasından sonra şunu mu diyorsunuz şimdi; "madem mutabakata varalım diyorsunuz, işte, heyeti oluştur ve mutabakata var"... Liderler zirvesinde parti başkanlarına yanlış yaptıklarını söyledim, "ideolojik diyorsunuz, Stalinist diyorsunuz ama, siz de '80'lerden kalma bir projeye trilyonlar harcıyorsunuz" dedim.

Metin Bakkalcı: Dışarıda, sizin şunlar gelsin şunlar gelmesin dediğiniz söyleniyor, mesela Yücel Sayman. Bir sürü yanlış bilgi yansıtıyor.

Tutuklu Temsilcisi: Yok, bu doğru değil. Ayrıca daha önce konuştuklarımız için başa dönülmesin, başkaca heyete ya da heyetlere gerek yoktur. Mimarlar Odası çünkü -bakanlıkta yapılan toplantıda-

bir proje sunmuş, duvarların yıkılarak yapılacak bir mimari düzenlemenin mümkün olduğunu belirtiyor. Bakan söz veriyor, belki açıklama yapıyor, adım atmış görünüyor... ama belirsizlik var. Muğlaktır, dolayısıyla bu sözler belli kurumlar aracılığıyla garanti altına alınmalı.

Mehmet Bekaroğlu: Bakana bunu ileteceğiz, tutukluların ifade ettiği kurum ve isimler şunlar şunlardır diyeceğiz, taleplerini bu heyetle görüşmek ve mutabakata varmak istiyorlar diyeceğiz.

Tutuklu Temsilcisi: Tamam. Heyete dayatma yapılacak kaygısını da gidermeliyiz. Tartışılacak, görüşler sunulacak ve ortaklaşma sağlanacaktır. "En az 20" diye de konuşmaya oturmayaabiliriz. F tipine ilişkin ortak bir formül bulmaktır önemli olan. Diğer talepler için de (TMY, DGM, üçlü protokol vd.) ne olması gerektiği konusunda ortaklaşılr ve bakanlığa sunulur. Talepler kabul ettirilirse, hayata geçirilmesi zamana da yayılabilir.

Metin Bakkalcı: Önce kamuoyuna biz açıklama mı yapalım çıktığımızda, yoksa önce bakanlığa mı bildirelim, sizce hangisi uygun? Bence açıklamayı önce yapmamızda yarar var.

Mehmet Bekaroğlu: Bakanla anlaşmada da bunun etkisi olacaktır. Somut ve güvenilir hale böyle getirilmiş olur. Hem meşru olacak, hem de zemini biz oluşturmuş olacağız.

Metin Bakkalcı: İki şık var; kötümser olunursa, Bakan bu bağlayıcı olur diye reddetti diyelim, ama o zaman da sizlerin haklılığı ortaya çıkar, kabul edilirse sorunu aşmış olacağız.

Mehmet Bekaroğlu: Bakanlığın bürokrasisi de F tipi konusunda şüphe içinde sanıyorum, ANAP'lı Yılmaz Sağlam'ın -ki F tipinin en katı savunucusuydu- yaptığı açıklama da bunu gösteriyor. Yani toplumsal tepkiyi algılamış durumdalar. Açıklamanın net olması gerekir.

(Bu aşamada birlikte yapacakları açıklamanın detayları konuşuldu.)

Buna göre; dışarı çıktıklarında yapacakları açıklama şöyle oldu;

"Ölüm Orucu'nun 53. gününde cezaevindeki tutuklu ve hükümlülerin talebi ve sayın Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'ün ricası ile Bayrampaşa Cezaevi'ne geldik. Adalet Bakanı sayın Türk'ün, 09 Aralık Cumartesi günündeki basın açıklaması Ölüm Orucu sebeplerinin çözümü konusunda kamuoyunda bir beklenti yaratmıştır. Bilindiği gibi, açıklamada F tipi cezaevlerine nakillerin ertelendiği, ilgili kuruluşlar ile sağlanacak bir toplumsal mutabakat sağlanıncaya kadar uygulamaya başlanmayacağı ifade edilmişti. Ölüm Orucu'ndakiler bu tutumu güvence altına alacak somut bir formülün oluşturulmasını istemektedirler. Bu sebeple F tipi cezaevlerinde makul sayıda insanın birlikte yaşayabileceği mimari ve hukuki yapılanmayı da içeren bir tartışmanın ilgili kurumlarla başlatılması önem arz etmektedir. Bu görüşleri Bakan'a iletmeye Ankara'ya gidiyoruz."

Heyeti oluşturacak isimler yeniden konuşuldu. Yücel Sayman, Metin Bakkalcı, Mimarlar Odası'ndan bir kişi, TAYAD'dan Tekin Tangün, Yargı-Sen'den Tekin Yıldız, Mehmet Bekaroğlu, sanatçı Suavi ya da Bilgesu Erenus, aydınlardan kendi inisiyatifleriyle belirleyecekleri bir isim.

Mehmet Bekaroğlu: Zaman kaybını önlemek için, heyetin F tipini teftişine gerek yok. Mimarlar Odası'nın hazırladığı teknik detaylar zaten var, onlar üzerinden tartışma yapılır.

Metin Bakkalcı: Heyet bu haliyle diyelim kabul edilmedi ne olacak?

Tutuklu Temsilcisi: O zaman çözümümüz tıkamışlardır demektir. O zaman mimari yapıyı da değiştirmiyorsunuz, biz de tamamen F tiplerinin yıkılmasını istiyoruz, bu yapılmadığı sürece çözüm

olmayacaktır, der ve görüşmeleri keseriz, taleplerimizin tamamı kabul edilinceye kadar sürdürürüz. Çözüm noktasında önümüz tıkanırsa, bakar değerlendiririz. Heyeti kabul etmesi zaten taleplerimizden birini kabul etmektir.

Mehmet Bekaroğlu: Bakanlık hasta tutukluların listesinin çıkarılıp, savcılıklara gönderildiğini belirtiyor, işkence olayları konusunda bakanlık tutumunu devam ettireceğini söylüyor. Ulucanlar'daki, Burdur'daki sorumluların yargılanması konusunda yaptıkları suç duyurularının savcılar önünde olduğunu, bunun hızlandırılacağını, üçlü protokolün bakanlığın zaten gündeminde olduğunu, TMY 8 ve 17. maddeler konusunda da hazırlık yapıldığını, TMY 17. Madde'nin tümünden kaldırılacağını söyledi. Bunlar Adalet Bakanı tarafından belirtildi.

(Mehmet Bekaroğlu dışarıda milletvekilleri Kamer Genç, Miraç Akdoğan ve Tunay Dikmen'in olduğunu belirtti)

Meclis İnsan Hakları Alt Komisyonu ile yapılan görüşme

12 Aralık 2000/Saat: 20:00

(Metin Bakkalcı ve Mehmet Bekaroğlu ile görüşme devam ederken, ara verildiği sırada, Saat 20:00'de, Meclis Heyeti geldi. Kamer Genç, Tunay Dikmen, ANAP'lı Alt Komisyon Üyesi Miraç Akdoğan'dan oluşuyordu heyet. Onlarla Ercan

Kartal, Şadi Özbolat ve Aydın Hambayat görüştü.)

Kamer Genç: Bakanla dün görüştük. Bakan "duvarlar yıkılabilir, havalandırma duvarları kaldırılırsa 100 metrekairelik havalandırma olur. Müşterek alanlarda belki 100 kişi biraraya gelebilecek düzenleme yapılır, zaten halihazırda da uygulanmayan bir proje" dedi.

Tutuklu Temsilcisi: Taleplerimize bakanın somut cevabı var mı?

Kamer Genç: Karşınızda devlet var, ayrıca bakan da iyi niyetli bir insandır. Eğer bakan söz verdiği halde bir-iki seneye kadar F tipine geçerse o zaman ben de sizinle Ölüm Orucu yapacağım. Bakan, "iki tane üçer kişilik hücrenin duvarlarını yıkarak altı kişilik yapabiliriz." dedi

Tutuklu Temsilcisi: Niye iki üç kişilik birleşebiliyor da, üç tanesi birleşemiyor? Niye sınır koyuyor, tartışma yaptıracağım diyor ama, daha şimdiden tartışmayı ipotek altına alıyor. Bakan'ın kafasında böyle kesin şeyler varsa o zaman heyet nedir, heyetten ne görüşü alınacak, mutabakat nasıl sağlanacak?

(Kamer Genç ve Miraç Akdoğan "yani bakan tartışmaya açık" demek istiyoruz dediler.)

(Metin Bakkalcı ve Bekaroğlu, "tartışmaya açıyoruz diyorsa, bakan sınır koymamalıdır" dediler.)

Tutuklu Temsilcisi: Şunu tam anlayalım; eğer en az altı diyor ve üstü de tartışılabilir diyorsa bunu netleştirin o zaman.

Metin Bakkalcı: MİMARLAR ODASI'nın çalışmasını gördü. F tipi bloklardan oluşuyor ve bu

bloklarda yapılacak düzenlemelerle bazı bloklarda 12, bazı bloklarda 18, bazı bloklarda da 24 kişilik "mekanlar" oluşturulabilir.

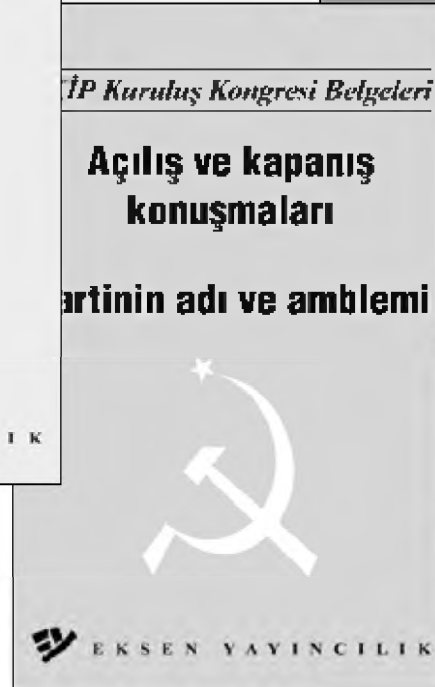
Tutuklu Temsilcisi: (Kamer Genç ve Meclis Heyeti'ne hitaben) Gidin ve net sonuç getirin. Saat 20:45'de bu heyetle görüşme sona erdi.

(Meclis Heyeti gittikten sonra Ferzan Çitici görüşmek istedi. Şadi Özbolat ve Aydın Hambayat görüştüler. Çitici gelişmeleri öğrenmek istedi. Yeni bir gelişme olmadığı, bakanın hem tartışalım dediği hem de koğuş sistemine kesin dönüşmeyecek dediği, bu söylemden kesin olarak vazgeçmeleri gerektiği söylendi. Koğuş sistemi olmayacak demenin, hücre uygulaması sürecektir anlamına geleceği söylendi. Bunun çözümsüzlük olduğu, bakanın, Mimarlar Odası'nın ve diğer kurum temsilcilerinin poşelerini alıp bakması ve cevap vermesi, bu projelerde 12, 18 ve 24 kişilik koğuşlar olacağını yazılı olduğu, bunlara dayanarak yeni düzenlemenin yapılması söylendi.

Ferzan Çitici, ileteceğini söyledi. Bunun yanında Çitici mevcut direnişteki birinci ve ikinci ekip Ölüm Oruççularını hemen Adli Tıp'a sevk ederek rapor alıp çıkaralım dedi. Direnişi bitirmek için böyle şeyler düşünerek önermelerinin yararsız olduğu söylendi. Çitici, '96 için ise tümünün ADLİ TIP raporları ile birlikte bırakılacağı, ADLİ TIP'ı ayarlayacaklarını söyledi. Ferzan Çitici, Bakanla görüşeceğini söyledi. Görüşme bu şekilde bitti.)

(Devam edecek...)

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL

Tel/Fax: (0 212) 638 28 83

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yurtdışında zindan direnişini destekleme faaliyetlerimiz

Devrimci tutsaklara dönük saldırı her zaman yurtdışındaki faaliyetlerimizin ve eylemimizin en önemli konularından biri olmuştur. Kuşkusuz partimizin zindanlar, zindanlardaki devrimci direniş ve yoldaşlarımızın bu direnişler içinde tutukları konum hakkında sağladığı açıklıkların bunda çok önemli rolü vardır. Özellikle Ulucanlar'daki destansı direnişten sonra saflarımızda bu konuda çok daha özel bir duyarlılık oluşmuştur.

Sahip olduğumuz açıklıklardan aldığımız güçle, zindanlardaki yoldaşlarımızın diğer iki devrimci partinin (DHKP-C ve TKP(ML)) mensubu devrimcilerle omuz omuza 20 Ekim'de başlattıkları direniş yurtdışından en güçlü destekçi örgütlemek üzere harekete geçtik.

Zindanlara dönük saldırının öncekilerden çok daha kapsamlı ve çok daha acımasız bir saldırı olduğunu, direnişin de buna koşut olarak, bu kez hem çok daha zorlu ve hem de daha uzun süreli olacağını biliyorduk. Tüm hazırlığımızı buna göre yaptık.

İlk elden zindanlardaki direnişle dayanışmak amacıyla yürüteceğimiz kampanyanın kapsam ve hedefleri konusunda açıklık sağlayan bir yazı politik yayın organımızda yayınlandı. Ardından yurtdışındaki tüm güçlerimizi seferber olmaya çağırان bir bildiri hazırladık.

Zindanlardaki direniş duyurmak amacıyla binlerce afiş ve pul hazırladık, Avrupa'nın faaliyet yürüttüğümüz tüm kentlerinin en işlek cadde ve meydanlarını donattık. Bu arada, politik ve pratik faaliyet kapasitemizi her geçen gün daha ileri düzeye çıkarmak, daha örgütlü ve daha organize hareket etmelerini sağlamak amacıyla, belli aralıklarla taraftar toplantıları yaptık, ÖO Direnişi'nin seyri, amaç ve hedefleri, görev ve sorumluluklarımız konusunda onları eğittik. Yalnızca perspektif sunmanın, genel planlar önermenin yararı olmayacağını biliyorduk. Somut faaliyet ve eylem planları hazırladık. Bu, bir yandan amaca hizmet eden bir faaliyet yürütmemizi, öte yandan uzun süredir faaliyetlerimize katamadığımız çevremizdeki güçlerle yeniden ilişki kurmamızı sağladı.

Süreci birlikte omuzladığımız iki partiyle ortaklaşa faaliyet yürütmenin gereği konusunda bir açıklığa sahiptik. Zindan direnişine daha güçlü destekler oluşturmak, gücüne güç katmak bakımından bunun gerekliliği tartışılmazdı. Bu çerçevede diğer iki partinin yurtdışındaki temsilcileriyle biraraya geldik. Ortak uygulamak üzere bir faaliyet ve eylem planı hazırladık. Birlikte yürütülecek faaliyet ve eylemleri örgütleyip organize edecek olan Ölüm Orucu ile Dayanışma Komitesi'ni

kurduk.

DHKP-C taraftarı arkadaşlar Avrupa'nın çeşitli kentlerinde destek amaçlı açlık grevi yapıyorlardı. Aynı amaçla biz de açlık grevi yapmayı kararlaştırdık. Paris, Rotterdam, Cenevre, Köln, Stuttgart, Berlin, Strasburg, Londra ve bir süre de Frankfurt'ta destek amaçlı ortaklaştırılmış açlık grevlerine başladık. Açlık grevi yaptığımız çadırları yoğun, yaygın ve etkin bir politik ve pratik

faaliyet alanları olarak kullandık. Grev çadırlarının önüne açtığımız standlar ve panolar üzerinden etkin bir bilgilendirme ve teşhir faaliyeti yürüttük. Gerek ortak imzalı ve gerekse her partiye ait binlerce bildiri ve açıklama dağıttık. Çok sayıda basın açıklaması yaptık.

Kendimizi yalnızca ortak açıklamalar ve bildiriler sınırlamadık. Bağımsız faaliyet halinde, Ölüm Orucu ve direnişin seyri konusunda bilgiler veren, direnişe destek çağrıları yapan Almanca, Türkçe ve diğer dillerden el ilanları hazırlayıp, dağıttık. Ayrıca birkaç kez, binlerce işçinin çalıştığı Köln'deki Ford fabrikası işçilerini zindan direnişini desteklemeye çağırان bildiriler dağıttık. Bu bildiriler karşılık buldu, bir grup öncü Ford işçisi açlık grevi çadırımızı ziyaret edip, destek mesajı sundu.

Türk devleti hakkında yüzlerce suç dosyası hazırladık, bu dosyaları bulunduğumuz her yerdeki basın, radyo ve televizyon, parti ve sendikalara, Uluslararası Af Örgütü, Birleşmiş Milletler ve Avrupa Parlamentosu'na verdik. Faşist Türk devletinin devrimci tutsaklara dönük saldırısını gündemlerine alıp, bu saldırıyı kınamalarını istedik. İsviçre ve Hollanda bir yana bırakılırsa, uzun süre özellikle basın ve televizyonlar körleri ve sağrıları oynadılar, Türkiye'deki gibi çabalarımızı ve eylemlerimizi suskunluk fesadıyla karşıladılar. Bunun üzerine gittik. Pek çok yerde bizzat bu kurum ve kuruluşların önünde basın açıklamaları yaptık, protesto gösterileri düzenledik. Bu ister istemez bizimle ilgilenmelerini ve eylemimizi haber konusu yapmalarını sağladı. Örneğin, PDS ve Yeşiller Partisi hem basın açıklamaları yaptı, hem de

çadırlarımıza gelip burada da basın toplantısı yapmak zorunda kaldı.

Başından itibaren eylemli tepkiler örgütlemeyi esas aldık. Bu çerçevede Berlin, Cenevre, Brüksel, Londra ve Viyana'da yürüyüş ve mitingler yaptık. Bu mitingler esnasında heyetler oluşturarak Berlin'de Alman Parlamentosu, Cenevre'de BM, Brüksel'de Avrupa Parlamentosu'na suç dosyaları verdik, acil müdahale çağrısı

yaptık. Öte yandan kendimizi organize ettiğimiz yürüş ve mitinglerle sınırlamadık, direnişin sesini ve soluğunu her yere ve herkese taşımak amacıyla, yerli işçi ve emekçilerin, anti-faşistlerin düzenlediği, onbinlerce kişinin katıldığı

ırkçılığa ve neo-nazilere karşı yürüyüş ve mitinglerden de (Berlin, Köln, Nürnberg vb. yerlerde) yararlandık.

İmza kampanyaları yürüttük, binlerce imza topladık. Topladığımız imzaların bir kısmını bir basın toplantısının ardından Türk Cumhurbaşkanı, Başbakan, Adalet ve İçişleri Bakanı'na yolladık. Aynı adreslere protesto faksları çektik, protesto kartları gönderdik.

Zindanlara dönük kanlı operasyonun hemen öncesinde DETUDAK içersinde yer alan diğer grupların da katıldığı Essen'deki Türk Konsolosluğu önünde bir protesto gösterisi yaptık. Yine aynı güçlerin katılımıyla Almanya'nın Duisburg kentinde meşaleli bir yürüyüş yaptık.

11 Kasım'da DETUDAK olarak Avrupa'nın 11 kentinde kitlesel yürüyüşler gerçekleştirdik.

9 Aralık'ta Hollanda'nın Rotterdam kentindeki açlık grevi çadırı Türk devletinin yurtdışındaki beslemeleri sivil faşist güçlerin planlı ve organize saldırısına uğradı. Bu saldırı sırasında Kurtuluş taraftarı Cafer Dereli sivil faşist güçlerce katledildi. Binin üzerinde bir kitlenin katılımıyla bu alçakça saldırı anında protesto ettik. Bunu Hollandalı ilerici partilerin ve anti-faşistlerin de katıldığı ikinci bir protesto yürüyüş ve mitingi izledi.

16 Aralık'ta Almanya'nın Frankfurt kentinde son yılların en canlı ve en kitlesel yürüyüş ve mitingini

gerçekleştirdik. Bu yürüşe 4 bin kişi katıldı.

Faşizmin zindanlarındaki yoldaşlarımıza ve siper yoldaşlarımıza dönük kanlı operasyonu ile birlikte faaliyetimiz iyice yoğunlaştı. Bir anda Avrupa'nın her yeri gündüz ve gece eylem alanı haline geldi. Pek çok protesto gösterisi ve meşaleli yürüyüş yaptık. Açlık grevi yaptığımız çadırların önünde birer mitinge dönüşen temsili cenaze törenleri gerçekleştirdik. Faşizmin katliamı faaliyetimize ve eylemlerimize karşı duyarlılığı katbekat arttırdı. Protesto gösterilerine katılım oranının daha da yükselmesinin yolunu açtı. Peşpeşe öfkeli bir dizi protesto gösterisi örgütlememizin imkanlarını artırdı. 23 Aralık'ta Almanya'nın Köln kentinde Ölüm Orucu ile Dayanışma Komitesi bileşenleri olarak 5 bin kişinin katıldığı son derece militan ve coşkulu bir yürüyüş ve miting gerçekleştirdik. Ardından 30 Aralık'ta diğer grupların da katıldığı ikinci bir yürüyüş ve miting gerçekleştirildi. Kuzey Ren Vestfalya eyaletindeki güçleri kapsayan bu mitinge 2 bin kişi katıldı.

Faşist Türk devletinin Hitler faşizmine rahmet okutan bir barbarlıkla gerçekleştirdiği katliam yurtdışında giderek kitlesel ve sert protesto gösterileri örgütlemeye son derece elverişli bir ortam yaratmıştır. Bugün daha fazla protestocuyu eylemimize katmak için her türlü imkana sahibiz. Bu durumu en iyi biçimde değerlendireceğiz.

Zindanlardaki devrimci tutsakların hayranlık verici bir yiğitlikle sürdürdükleri direniş sürüyor. Her geçen gün yığınların artan sempatisini, saygısını ve desteğini kazanan bu direnişe layık olmaya çalışacağız. Daha fazla çaba ortaya koyacak ve daha büyük destekler örgütleyeceğiz.

Bağımsız faaliyet yürütme perspektifine başından beri sahiptik. Son dönemlerde bu konuda daha özel bir çaba içerisine girmiş bulunuyoruz. Örneğin son günlerde parti yurtdışı örgütü olarak peşpeşe üç bildiri dağıttık. Biri merkezi olmak üzere çok sayıda eğitim amaçlı taraftar toplantıları gerçekleştirdik. Düne göre daha örgütlü ve daha organize durumdayız.

Güçlerimiz daha moralli ve politik-pratik çalışma kapasiteleri daha ileri düzeydedir. Bu durumu kalıcı hale getirmek kararlılığımızdır.

Süreci son derece doğru değerlendiren partimiz yurtdışında sürece tam zamanında müdahale etmiştir. Partimizin yurtdışındaki güçleri olarak süreci en iyi biçimde değerlendirmek ve kazanımlarımızı kalıcı hale getirmek bakımından dünle kıyaslanamaz derecede hazırlıklıyız.

TKİP Yurtdışı Örgütü

Taş köprü, kızıl düş...

T. Onur

Hücrede...

Bir Ölüm Orucu Direnişçisi... En yalın anlamıyla insansızlık kapanında... Yattığı yataktan gözlerini şafağa açar. Her sabahki gibi beyni yine devrimcinin beynidir. O an köpürerek taşan bir sıcaklık kaplar bedenini: ONUR. Büyük bir coşkuyla yataktan fırlar. Aynı onuru yaşadığı yığınlar gelir aklına, ardı sıra bir solgan: “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!” En sevdiği marşlar saatlerce yankılanır kulaklarında. O muzaffer devrimin marşları... Ne yüzünde bir mimik, ne boğazında hıçkırık vardır ama, bir damla gözyaşı bırakır yanaklarına ölenler için.

Sonrada devrimin yenilmezliğini düşünür; devrimci iradenin teslim alınamazlığını... Tuhaf, çocuksu sorular sorar kendine: “Ayaklarımı dizlerimden kesseler... Diz çökmüş olur muyum acaba?” “Olmam” diye yapıstırır cevabı. “Çünkü sloganlarla haykırırım o zaman teslim alınamayacağımı”. “Peki dilimi keserlerse?” “Kessinler!” “Ellerim var; zafer işaretim, yumruğumla kudurturum köpekleri”. “Kollarım... Kollarımı kessinler diyelim”. “Onbinlerce yılın kini var gözlerimde, dayanamaz kaçırırlar gözlerini sinsice”. “Farzedelim gözlerime de mil çekti faşistler”. “Olsun. Yukarı kaldırırım başımı. Böylece bana asla boyun eğdiremeyeceklerini anlatırım onlara”

Kendisine sorduğu soruların cevabını bulmuştur:

Devrimci irade teslim alınamaz! Bu gerçeğin, yaşamayı direnmeye indirgeyenlerce bir kez daha gösterilmesi için yeniden zafere odaklanır. Bir süre sonra içeri giren işkenceciler Ölüm Orucu Direnişçisinin havadaki yumruğuyla karşılanır.

- *O avucundaki ne senin?*

- *Ne olacak taş.*

- *Sen o elindeki küçük taş nereye kadar atabileceğini sanıyorsun?*

- *Niye ama? Ben hep bu taşlardan koyuyorum sapan.*

- *Yalan söyleme. O taş 50 metreye bile gitmez.*

- *Ama...*

- *Sus hadi sus! Yürü gidelim. Ve şunu sakın unutma, İntifada hata kabul etmez.*

İsyanda...

Barikatlar kurulmuştur, ardında tıpkı Filistin'deki gibi giderek özgürleşen neferler vardır. Göğüsler ilerde, omuzlar dik, kaşlar çatıktır. Emperyalizme karşı korunan ulusal onur sıkılı yumruklarda birikmiştir. Sımsıkı gerilmiş sapan lastikleri bırakıldığı anda göğe yükselen taşlar, Filistin toprakları üzerinde bir fanus gibi duran teslimiyet küresini tuzla-buz eder. Yerlere ihanet parçacıkları dökülür. Şimdi güneş bir başka parlamakta, alev alev yanmaktadır İntifada.

Barikat çocukları... Kurşun yağmurlarıyla eşelenip, kanla sulanan toprakların direnç çiçekleridirler. Ve bu topraklarda isyan yalnız onlarla anılır. Onbeşindeki ya da yirmibeşindeki, farketmez. Hepsisi de çürüyen bir dünyayı omuzlarında taşır. Üstelik bu ağırlığa rağmen ordan oraya koşuşurlar. Yalnızca inançlı koşuşlar değildir bunlar. Aynı zamanda savaşçı bilgeliklerini de taşır.

Bir gün şiddetli bir çatışmanın ortasında bir ses duyulur: “Yaşasın özgürlük!”, “Yaşasın devrim!” Kurşunlara aldırmadan barikattan fırlayan ve elindeki kızıl bayrağı gökyüzüne asmaya çalışırcasına sallayan gence yönelir tüm gözler. Kim? Neden böyle bir hata yapar?

Oysa kendisinin haklı cevapları olduğunu düşünür. O da büyümüştür artık. Savaşacaktır. Savaş için öne atılmalıdır. İsrail askerlerinden hiç korkmaz. Bilir ki onlar “siyonizmin putları değil, emperyalizmin kağıttan kaplanlarıdır”. ‘87 İntifada’sında vurulan ağabeyinden öğrenmiştir bunu. ‘87 İntifada’sında 9 yaşındadır. Korkudan sokağa çıkamamış, bunun için de kendini hep suçlu hissetmiştir. Ve gün hesap günüdür. O gün elindeki kızıl bayrakla barikattan fırlayan aslında dokuz yaşındaki bir çocuktur. İşte bu yüzden yaptığı hata çocukçadır. Acı gerçek şudur ki, İntifada hata kabul etmez. Vurulur. Alnı kanlar içinde yere düşer.

- *Ah başım!*

- *Aman! Geldim. İyi misin?*

- *Off... İyiyim, iyiyim. Başıma taş düştü.*

- *Neyseki kaskın başındaymış.*

- *Başımdaydı da ne oldu? Her tarafımız kask olsa ne olur? Bu maden başımıza yıkılacak bir gün!*

Yeraltında...

Derin, karanlık, havasız.... Aslında tarif etmek de gereksizdir. Yalnızca onların, en alttakilerin, maden işçilerinin ülkesi; her yanı kapalı, ileriye doğru bir çıkışı olmayan gürültü koridorlarıdır. Ne var ki bunun ekmek kavgası

karşısında hiçbir ürkütücülüğü yoktur. Yani madenler ölümün bile günlük çalışma içerisinde sıradanlaştığı yerlerdir.

Yine böyle sıradan günlerden biridir. Tüm işçiler çalışırken bir tanesi dalgındır. Maden gümbürtüsünün ritmine ayağıyla eşlik etmesinden bellidir bu. Bir düş kurmaktadır. Elindeki o “Allahın belası” kazmayı yukarı fırlatır. Toprakları yararak çıkarken gökyüzüne doğru, yüzüne vuran ışığa aldırmadan gözden kaybolana dek kazmayı seyrederek düşünde. Sonra tebessüm eder; gülünç gelmiştir ona kendi düşü. Söylenir kendi kendine: “Kazmayı fırlatmak ha!”... Onaltı yaşında bir oğlu vardır. Ve ondan yana bir de umut içinde. O da olmasa şu kazmayı kaldırmaya da gücü kalmamıştır aslında. Bu gerçek daha da hırslandırır onu. Kazmayı daha iyi kavrayabilmek için avuçları bir karış açılmış, parmakları alabildiğine gerilmiştir. Ayalarını kazma sapına iyice oturtur. Serçe parmağından işaret parmağına doğru bir ahenkle (tıpkı bir kavalın dileklerini kapatır gibi) kapatır parmaklarını. Kazmayı belinden kavrar. Bir mengene gibi sıkar. Kolları, omuzları, gövdesi ve ayakları kasılır sırasıyla. Burun delikleri ve göz kapakları iyice açılır, dişleri sıkılıdır. Baretindeki ışığın aydınlattığı taş doğru bakar. Aniden savurur kazmayı. Kafasındaki düşünceler ses olup konuşur onunla; “Vur!” der. Kaşlarını çatır ve öfkeyle kazmayı taş durmadan vurur. Artık içindeki ses hiç durmadan konuşmaya başlamıştır; “Vur!” der. “Laf etmesin ustabaşı. Vur ki olma ekmeğinden. Vur! Vur! Üniversitede okusun aslan oğlun. Değişsin kaderin olan kölelik! Vur ki başına göçsün artık şu kömürden mezarlık! YETER ARTIK!”...

Kazmayı elinden fırlatır. Hırsla yere çömelip başını ellerinin arasına alır. Boğazı düğümlenir, gözleri yaşarır.

Ustabaşı ise onun çömelmiş olduğunu görmüş ve aklınca “kaytaran” birini yakalamıştır. Sinsice arkadan yaklaşarak sırtına şamarı yapıstırır.

- UYAN!

O gün işçiler kızıl bir düşe uyanır. Zira gün, fabrika işgallerinin tüm sanayi kentlerine yayıldığı, grevlerin devrimci misyonunu büyük ölçüde tamamladığı, iç savaş dengelerinin ezici bir ağırlıkla işçi sınıfı lehine döndüğü gündür. Bu aşamada devrim, artık yalnızca sürece yayılmış bir inisiyatifdir.

O gün kent meydanında büyük bir gösteri olacaktır. İşçiler bu yüzden oldukça sabırsızdırlar. Silahlarıyla birlikte işgaldeki fabrikalarının önüne çıkarlar. Dışarıda onları bekleyen gruptan bir kişi konuşma yapmak üzere onlara doğru bir adım atar. Tek bir sesle konuşmasına başlar...

“Yoldaşlar!

Bildiğiniz gibi, tırnaklarımızla kazıyarak bugünlere getirmiş olduğumuz süreç bir devrim sürecidir. Benim şu an sürece ilişkin bir değerlendirme yapmam anlamsız olur.

Fakat açıkçası sürecin getirisi bir takım sıkıntıları yaşıyoruz. Yiyecek stoklarının tükenme noktasına gelmesi de bunlardan birisi... Şu an yakın köylerde faaliyette olan geçici komünler vasıtasıyla bu sıkıntıyı gidereceğimizi umuyorum.

İçinde bulunduğumuz sürecin olağan bir başka sonucu da çok sayıda şehit vermemiz oldu. Ne yazık ki bunların ne isimlerini, ne de sayılarını bilebiliyoruz.

Tabi bunun yanında çok büyük kazanımlarımız da var; faşizmin ordusu büyük ölçüde dağıtıldı, devrim cephesine kazanılmış oldu. Yani artık çocuklarımızın, işçi-emekçi çocuklarının bize silah doğrulttuğu günler geride kaldı.

Farkındayım. Buraya kadar söylediklerim zaten hepinizin az-çok bildiği şeylerdi. Yani bir bilgi olarak; sabah saatleri itibarıyla bazı televizyon istasyonlarının ve diğer bir takım kitle iletişim araçlarının elimize geçmiş olduğunu öğrendik.

Bunun dışında Devrim Komitesi’nden bize ulaşan bir notta iki yeni slogan görüldü. Bu günden itibaren atacağımız bu sloganlardan ilki; “Yaşasın proteler devrimimiz!” diğeri ise “Yaşasın Sovyetler!” olacak.

Birazdan meydana doğru yürüyüşe geçecek ve oradaki diğer kortejlerimizle buluşacağız. Bugünkü yürüyüş, bir anlamda da bir geçiş töreni olacak. Parti bayraklarımız, silahlarımız ve pankartlarımızla yürüyeceğiz. Böylece bugünlere getirdiğimiz mücadelemizi de selamlamış olacağız.

Konuşmamım başında da söylediğim gibi, bugünlere tırnaklarımızla kazıyarak geldik. Marksizm-Leninizm kimliğimiz, Parti irade ve eylem birliğimiz oldu. Kimi zorlu dönemleri bir avuç komünist militanla göğüsledik. Kimi dönemlerde kitleler saflarımıza aktı. Buna rağmen ideolojik-politik tutumuz hiç değişmedi. Komünistler olarak her zaman işçi sınıfının özünde devrimci olan karakterine güvendik sınıfı kazanacağımıza inandık.

Sınıflar mücadelesini bir haklı olarak, Biz kazandık!”

Direniş, yalan ve gerçeğe dair...

M. Dicle

Nikolai Ostrovski, gözlerini ve ayaklarını kullanma olanağından yoksun, derin fiziksel acılar içinde yatağında yatarken, ölümünden bir gün önce “Komsomolskaya Pravda” bürolarına telefon etti ve şu soruyu sordu: “Madrid direniyor mu?” Franko’nun faşist sürüleri İspanya başkentini kuşatmaya almışlardı. Evet, Madrid hala direniyordu ve Ostrovski neşeyle haykırdı: “Aferin onlara! O halde ben de direnmeliyim!”

Nazım Hikmet Bursa zindanlarında yatarken ve idamla yargılanırken, ajans haberlerini dehşetli merak ediyordu. Zira Kızıl Ordu ve dünya komünistleri emperyalizme ve faşizme karşı bir ölüm kalım savaşı yürütüyorlardı.

Bu iki örnek, komünistlerin yaşamla olan güçlü bağlarının veciz bir ifadesidir. Yaşadıkları mekandan bağımsız olarak komünistler, yaşamın nabzını tutmaya ve onunla soluk alıp vermeye her koşulda devam ederler. “Benim, bütün tezgahlarda paydosa giden/ Bir bahar akşamı dünyada” diyen bir yüreği hangi güç yaşamdan soyutlayıp ona boyun eğdirebilir? Böyle bir bilince hangi güç diz çöktürebilir? Bu yürek ve bilinç değil mi ki; “Diz çökerek yaşamaktansa ayakta ölmek yeğdir!” diyen.

Asalak ve çürümüş bir sınıf burjuvazi. Emeği hunharca yağmalayan bir sınıfın çıkarları nasıl savunulur? Bombayla, gazla, kurşunla, vahşetle... Ya da yalanla, çarpıtmayla, düşkünleşmekle, iğrençlikte sınır tanımamakla... İşte bu asalak ve sömürgeci düzenine boyun eğmeyi kendileri için onursuzluk sayan “yüreklere her dem maviye sevdalı”lar, “cihanın umutları” ve Spartaküs’ün ilk gerillasından Bedreddin’in müritlerine, Paris’in komünarlarından Petersburg’un proleterlerine, Hamburg barikatlarından Granma gemisinin yolcularına, Madrid direnişçilerinden Vietkong partizanlarına, Gazze şeridinde eli sapanlı İntifada direnişçilerine ve Kızıldere’den Diyarbakır zindanlarına, Ulucanlar’dan Ümraniye’ye, Bayrampaşa’ya kadar, insanlığın özgür geleceğinin sembolleri, kör gece vampirlerinin korkulu rüyasıdırlar.

Emekçilerin kanı ile beslenip semirenler, kravatlısı, papyonlusu, üniformalı, berelisi, cüppelisi, takkeli, gazeteci yaftalısına kadar tümü, yağmadan mahrum kalmamak için seferber olmuş durumdalar. Emperyalist efendilerine, yerli vahşi burjuvalarına, uşak ruhluluklarını ispat etmek için herhangi bir vahşetten çekinmemektedirler. Devrimcileri katlederken, insanlığın bütün değerlerini üretenlerin sefalet fermanını İMF’ye sunmaktadırlar. Zira onlar, efendilerinin attıkları kemiklerle beslenmektedirler.

Ninnileri yalan söylüyor. Okulları yalan öğretiyor. Generalleri, başbakanları, bakanları yalan demeçler veriyor. Dinleri yalan söylüyor, müftüleri yalan vaazlar veriyor. Televizyonları yalan gösteriyor, radyoları yalan okuyor, gazeteleri lağım kokuyor. Kurdukları bir yalan imparatorluğudur. “Annelerin ninnilerinden/spikerin okuduğu habere kadar. Yürekte/Kitapta ve sokakta yenebilmek yalanı. O bir müthiş bahtiyarlık/Anlamak sevgilim. Gideni ve gelmekte olanı.”

Zulümleriyle gelecek özlemini, yalanlarıyla beyinleri hücrelere tıkmak istiyorlar. “İnancın ve kararlılığın olduğu yerde zulmün hükmü yoktur!” Sömürü yalanla örtülemez, sınıf savaşı yalanla engellenemez. Gerçek yaşamın kendisidir. Yaşamsa insanca olmalıdır. Yalan imparatorluğunda ise insanca yaşam olmaz.

İnsanca, kardeşçe ve özgür bir paylaşım olduğu yaşama ulaşmak, uzun ve çetin bir yolu kat etmekten geçiyor. Bu yolu katetmek, gelecek özlemimizin çöskülü ve diri olmasını gerektirir. O halde, özlemlerimiz, beyinlerimiz ve bilinçlerimizle hücreleri paramparça etmeliyiz. İnsanlığın sınıfsız, sömürsüz bir dünya idealini hücrelere kapatmak isteyenler, tarihin çöplüğüne atılmayı çoktan hakettiler.

"Çünkü ölüm vurdu damgasını alınlarına

Dökülen diş çürüyen et

Bir daha geri dönmek üzere

Yıkılıp gidecekler

Ve dolaşacaktır elini kolunu sallaya sallaya

Dolaşacaktır en şanlı elbisesiyle

İşçi tulumuyla

Bu güzelim memlekette hürriyet."

Kartal hücrelerinde bulunan Ölüm Orucu (1. Ekip) Direnişçisi Servet Paksoy'dan ilk mektup...

“Aslında şimdiden kazanmış sayılıyoruz!..”

Merhaba sevgili İbrahim,
Ümraniye'nin son sürecini biliyorsunuz. Cuma günü geç saatlerde bayanların hepsini buraya getirdiler, 6 ve 3'er kişilik “koğu”larda kalıyoruz. Size Pazartesi yazmıştım, maalesef bugün iade ettiler. Bugün 68. gün, ayağa kalkabiliyorum. Şimdilik genel olarak idare eder bir durum var. Diğer F tiplerinde durumun çok kötü olduğu yazılı gazetelerde. Hepsini çok merak ediyorum. Biz hala şekerli su alabiliyoruz.

Belki haberini almışsınızdır, Ayhan yaralanmıştı, Erol'un bilinci yerinde değildi en son ayrıldığımızda. Müslüm ve Cahit'i hiç göremedim son çıkışta, durumları nedir bilmiyorum. Genel olarak Ümraniye'nin son durumu nedir onu da bilmiyoruz.

En son Ata'nın öldüğünü duyunca hem şaşırık, hem üzüldüm. Cezaevinden çıkarken ayakta ve yarası yoktu. Kaç kişi öldü, onu da net bilmiyoruz. Çünkü gazetede Erol'un Kandıra'ya götürülenlerin arasında ismi vardı. Onu görmeye gidersen, onu çok sevdiğimi ve

kucakladığımı mutlaka söylemelisin. Ayrıca Erol'un 3. ekipten olduğunu biliyor muydun bilmiyorum. Ayhan yaralandığı için serum takılmak zorunda kaldı.

Burada görüş günü Çarşamba oldu. Avukat görüş günü henüz belli değilmiş. Haftaya avukatlardan biri gelirse iyi olur.

Bu süreç uzayacağı benziyor. Ne kadar yazmaya devam edebirim bilmiyorum ama, kimin nerede olduğunu bilirsem yazmaya çalışacağım. B.'ye mektup yazmıştım senin adresine, ona bana adresini göndermesini söyler misin? Ona gönderdiğim mektubu da okuyabilirsin. Ayrıca İbrahim, B.'nin desteğe çok ihtiyacı var, ona iyi bakmanızı rica ediyorum.

Y.'den ve O.'dan mektup almıştım, her ikisi de beni çok sevindirdi. İkisini de özel olarak kucaklıyorum.

Biliyorsunuzdur, herkes Açlık Grevi'ne başladı ve sürece sonuna kadar. Sana böyle bir mektup yazmak zorunda kaldığım için umarım beni anlarsın, bir şekilde sana ulaşmak istedim...

Şimdilik burada bitiriyorum. Zafer bizim olacak! Aslında şimdiden kazanmış sayılıyoruz, neyse...

Seni ve tüm arkadaşları Ümraniye direnişi sıcaklığı ile sımsıkı kucaklıyorum. Kendinize iyi bakın.

Hoşçakalın...

Servet Paksoy
27 Aralık 2000
Kartal F Tipi Cezaevi

Sevgili İbrahim,

Geçen hafta maalesef mektup tatil olduğu için gönderilmedi. Biz burada günlük gazete alabiliyoruz, gelişmeleri izlemeye çalışıyoruz. Ben *Vatan*'dan arkadaşlarla birlikte kalıyorum. Bana iyi bakıyorlar.

Sincan'daki arkadaşların durumunu çok merak ediyorum ve kaygılanıyorum. Muharrem'in ailesi gelemiyor, bu ayrı bir sorun yaratacaktır.

Gazeteler Resul ve Haydar Demir'in durumunun iyi olmadığını yazıyor. Lütfen onlardan bir haber alırsanız bana da bildirin.

Şimdilik kısa yazıyorum. Hepinizi kucaklıyorum, kendinize iyi bakın.

1 Ocak 2001

Sincan hücrelerindeki Ölüm Orucu (1. Ekip) Direnişçisi Muharrem Kurşun'dan ilk mektup...

“Onursuzca ‘yaflamay’, yani esasta ölmeyi kabul etmeyeceğiz!”

4 Ocak 2001

Sevgili yoldaşlar,
Bir nevi ... bir yerden yazıyor olsam da, merhaba diyebilmek yoldaşlara, çok güzel. Ben de sizlerin selamını alıyorum; hem de her an, her dakika. Bütün iletişim araçlarından yoksun olmak, bunun önünde engel olamıyor. Parti için çarpan partili yürekler her koşulda kucaklaşıyor. Partili olmak budur, yoldaşlık budur ve dünyanın en görkemli yaşanan duygusudur.

Bugün 77. gün. Yazmakta zorlanıyorum. Bu yüzden bir-iki günde tamamlayabileceğim bu mektubu.

Sizlere Çankırı'dan bu yana yaşadıklarımı anlatayım diyeceğim ama, gerçekleri “şimdilik” yazmam “birilerinin” canını acıtacağından, mektubun zaten pek garantisi olmayan size ulaşma olasılığını iyice ortadan kaldıracak. Aslında çoğu şey basına yansdı, ki basındaki vahşetin ancak bir kısmı. İlerde nasılsa tümü ayrıntılarıyla anlatılır.

Ancak bugün öne çıkan olgu direniştir, yarın da böyle olacak, saldırıdan çok onun karşısındaki duruştur... ON'ların yüzünü kara çıkarmadık. Kendi adıma söyleyeyim, Habip hep yanımdaydı zaten. Gözlerimden öpüyor, kırılacak ama bükülmeyeceğiz, diyordu. Ve bugün Ümit'le birlikte tereddütsüzce yürüyoruz zafere doğru.

okuyunca saldırının esasta kime olduğu çok daha açık biçimde ortaya çıkıyor. Son 61 maddelik niyet mektubuyla birlikte İMF-TÜSİAD saldırı paketi bu yıl alabildiğince şiddetlenecek. Yılbaşında “açız” sesleri sermayeyi ve çanak yalayıcılarını tedirgin etmiş. Neredeyse bu türden tüm köşe tutucuları artan gelir uçurumu ve yoksullaşmaya dikkat çekiyor. Tabi bunu, hiçbir anlam atfetmeden “demokrasi” palavralarıyla bezemeyi ihmal etmeden yapıyorlar.

Sermayenin kitlelerde artan muhalif basıncı farklı yöntemlerle boşaltabilmesinin pek bir imkanı yok. Ancak şiddetle sindirmeyi deneyecekler. Ve bu şiddetin sivri ucu “şimdilik” bize çevrildi. Ama kimsenin kuşkusu olmasın, hakkını arayan bir işçi de, bir kamu emekçisi de, bir öğrenci de bundan fazlasıyla nasibini alacak, alıyor da. Bu durumda ya susup, sinip onursuzca, düşünleşerek ölecek, ya da yaşamak için ölümü bile göze alacak.

Biz ikincisini yapıyoruz. 30 canımızı yitirdik. Gerekirse onlarcamızı, hepimiz aynı yolu takip edeceğiz. Ama onursuzca “yaşamayı”, yani esasta ölmeyi kabul etmeyeceğiz!

Kısacası, biz üzerimize düşen misyonu yerine getiriyoruz ve partime, yoldaşlarıma sonsuz güvenim var. Dönemin yüklediği misyonun hakkını layıkıyla verecek.

Daha fazla yazamıyorum. Yorulmaya başladım. Bugün 79. gün ne de olsa!..

Sizleri çok seviyor ve hasretle kucaklayıp öpüyorum.

Hoşçakalın!

Muharrem Kurşun

Ücretsiz - Karanlık Arşivi - <https://karakim.org>

Bir haftadır gazeteleri okuyabiliyoruz. Ondandır hiçbir şey yoktu. Gazeteleri

Yaşamı ölümüne savunmak!..

Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu'nun kamuoyunun gündemine girmesiyle birlikte, iki aydır ölüm üzerine neredeyse söz söylemeyen kalmadı.

Gün gün yaklaşan ölümler üzerinden herkes kendi sınıfsal-siyasal bakış açısını ortaya koydu. Devrimci tutsakların F tipi saldırısını geri püskürtmek ve anti-demokratik uygulamalara karşı koyabilecekleri tek silah olan ölüm orucu, olaya "insani" yaklaştığını söyleyen herkesin insanlıktan ne anladığını da ortaya koydu. "İnsani" kaygıların siyasal çıkarlara göre nasıl değiştiği ise yine açıkça ortaya çıktı.

Kapitalizm, faşizm ve insanlık

Kapitalist iktidar, mantığı izolasyon ve tecrit edip kişiliksizleştirmeye dayalı F tipi hapisaneleri açmakta -uyulandığı ülkelerde intihar ve akli denge bozukluklarına sebep olmasına rağmen- ısrarlıydı. '96 Ölüm Orucu zaferiyle varılan anlaşmada F tiplerinin açılmayacağına dair söz verilmesine rağmen hazırlıklar hep devam etti. Ölüm Orucu'nun 50'li günlerinde yapılan görüşmelerde F tiplerinin açılmayacağına dair kamuoyuna söz verilirken, katliamdan sonra bir yıldır F tipine geçişi amaçlayan operasyon için hazırlıkların yapıldığı itiraf edildi. Yapılan görüşmelerle devletin sorunu çözmek istediği yönünde kitleler oyalanmış, bu oyunda milletvekilleri dahi kullanılmıştı.

Sermaye devleti bir kez daha katliamcı yüzünü gösterdi. 20 hapisaneye birden

yapılan saldırı adeta savaş ilanı niteliğindeydi. Ne var ki, bir tarafın elinde panzerler, makinalı tüfekler, iş makinaları, zehirli gazlar, yanıcı kimyasal maddeler varken; diğer tarafın yalnızca çıplak bedenlerinin olduğu eşitsiz bir savaşı bu... Katliamla birlikte yaşanan işkence ve zorbalık ise dünyadaki tüm faşistlere parmak ısırtacak nitelikteydi. İnsanlık böyle bir vahşete de tanıklık etti.

Faşist sermaye rejimi öylesine güçsüz, öylesine acz ve sıkışmışlık içerisinde ki, devrimci muhalefet hareketinin güçlü olmadığı bir dönemde bile böylesine azgın bir teröre başvurmakta, büyük bir kudurganlıkla saldırmaktadır. Bu onun uygulayacağı ekonomik-sosyal politikaların daha da acımasızlaşacağına bir göstergesidir. Ezilenlerin devrimci muhalefetinin öncüleri şimdiden biçilerek yol düzlenilmesi istenmektedir.

Sermayenin ezilenlerin çektiği acılara "insani" yaklaşımı, "bırakın gebersinler" şeklindedir. İnsanlık dışı bir faşist katliamı "hayata dönüş" operasyonu olarak sunabilmeleri de bununla bağlantılıdır. Onur, namus, utanma gibi her türlü insani değerden sıyrılmış asalak ve çürüyen bir sınıfın karakteridir bu.

Sırtlarını dayadıkları emperyalistlerin dünya halklarına yönelik imha operasyonlarının gerekçesi de "insani müdahale"dir. Soygun ve talanı güvenceye alabilmek için, halklar üzerindeki kölelik zincirlerini acımasızca sıkabilmek için uranyumlu silahları

gözünü kırpmadan kullanan bu insanlık düşmanları, ABD ve Avrupalı emperyalistler, elbette ki Türkiye'deki "insani müdahale" kılıklı katliama destek ve onay vereceklerdi ve vermişlerdir. Avrupa Parlamontosu'nun gönderdiği izleme komisyonunun F tipi uygundur raporu vermesi, katliamın ardından alçakça bir sessizliğe gömülmesi, bunun açık göstergesidir.

Katliam sonrasında Avrupa'dan gelen göstermelik tepkiler sadece timsah gözyaşlarıdır ve vitrinin görüntüsünü fazla bozmamaya yönelik uyarılardır. Bu işi daha az öldürerek, daha az ses çıkartarak yapamaz mıydın, demek istiyorlar. Gerçekte katliamı onaylayan bu tutum, Avrupa'dan "demokrasi" ve "insan hakları" bekleyenlerin ham hayallerine iyi bir tokat olmuştur.

Reformist solun burjuva hümanizmi: "Ölmeyin!"

Devrimci tutsakların ölümüne kararlılığı, özellikle toplumun ilerici kesimlerinde büyük bir sarsıntı ve sahiplenme yarattı. Ülkenin dört bir yanında F tipine karşı yükselen muhalefet, demokratik taleplerin ilerici kurumlar tarafından sahiplenilmesi faşist rejimi

alabildiğine tedirgin etti. Bu direnişten alınan güç ve moralin ekonomik-sosyal yıkım saldırılarıyla bunalan emekçi kitlelere taşıyacağı mücadele dinamizmi devletin en büyük korkusuydu.

Reformist solun kitle tabanı, özellikle ÖDP'liler bu süreçte belli bir duyarlılık sergilediler. Devlet terörünün henüz tırmandırılmadığı süreçlerde merkezi olarak eylemlere katıldılar. Ama devlet terörü başını gösterir göstermez, reformizm her zaman olduğu gibi hemen sokakları terketti, kapılarını kapattı. Adalet Bakanı'nın F tiplerini erteliyoruz sözü üzerine, ÖDP yönetimi haddini aşarak, "ölüm oruçlarını bitirin" çağrısı yaptı. Buna başkaları eklendi.

"Ölmeyin" demeyi bir politika zannedenler son tahlilde devletle aynı platforma düştüklerinin farkındalar mı? Köşelerinden "ölüm üzerinden politika yapmayın", "siz güzel insanlarsınız", "devrimcinin makbul olanı yaşayanıdır" şeklinde yazanlar, yaşamın güzelliğinden, mücadeleden bahsedenler, devlet 30 devrimciyi "hayata döndürdükten" sonra ne düşünüyorlar? "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!" sloganını ölümü kutsayan amaçlaştıran bir yaklaşım olarak görmenin gerçekte neye denk düştüğünü hiç düşündünüz mü? Yoksa devletin katletmek için bahane bulamayacağını mı düşünüyordunuz? Hele de bu operasyonun bir yıldır inceden-inceye hazırlanmakta olduğu itiraf edildikten sonra.

Burası Türkiye!.. Bu ülkede insanların hapisanelerde inanç, değer ve onurlarını koruyarak yaşayabilmeleri bedel istiyor. İnsan hakları ve demokrasi mücadelesi vermek bedel istiyor. Ücret talebiyle sokağa çıkmak, yasal hak olan sendika hakkını kullanmak bile bedel istiyor. Yani bu ülkede demokrat olmak bile elinizi taşın altına sokmayı gerektiriyor.

Bir kez daha "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!" "Zaferi şehitlerimizle kazanacağız!"

Reformizmin ve burjuva köşe yazarlarının "ölümü amaçlaştırıyorsunuz" yaklaşımına paralel olarak devlet, devrimci tutsakların "Zaferi şehitlerimizle kazanacağız!" başlıklı ortak açıklaması üzerinden çarpıtılmış iğrenç bir kampanya yürüttü. Devrimcilerin amacının anlaşmak değil, arkadaşlarının ölümü üzerinden propaganda yapıp güç kazanmak olduğu propagandası yapıldı.

Devrimci ve komünistler, ölümü amaçlaştırmak ya da bunun üzerinden politika yapmak bir yana, bir ölüm düzeni olan kapitalizmi tarihe gömmek için savaşıyorlar. Devrimciler her zaman yaşamı, ama bir sürüngen gibi değil, onurlu ve insanca bir yaşamı savundular, işte böyle bir yaşamı ölümüne savundular. Özgür, eşit, sömürsüz bir toplum uğruna mücadelede ve insanlığın başbelası faşizme karşı mücadelede milyonlarca insan yaşamını yitirdi.

"Komünizmin Kara Kitabı" başlıklı, bir karşı-devrimci tarafından kaleme alınan kitap ülkemizde de yayınlandı. Bu kitapta bugüne kadarki milyonlarca insanın ölümünden sosyalizm sorumlu tutuluyor. Sosyalistler birçok ülkede ayaklanmalar çıkarttı ve ölümlere sebep oldu deniliyor. Bu iddia ne denli gülünçse, devrimcilerin ölümü amaçlaştırdıkları demagojisi de o denli temelsizdir. Davasını, inançlarını ve değerlerini korumak uğruna ölümü göze almak, ne çürümüş burjuva gericiliğinin ne de tatlı su solcularının anlayabileceği bir şeydir. 2. Dünya Savaşı'nda emperyalist kapitalizmin öz be öz ürünü olan Hitler faşizmi Sovyet halkları sayesinde tarihe gömüldü. 20 milyonu aşkın Sovyet insanının ödediği bedel sayesinde ki, tüm insanlık Hitler faşizmi belasından kurtulabildi.

Bunu anlayamayanlar elbette "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!" sloganını da anlayamazlar, az sonra kurşuna dizilecek Yunanlı devrimcilerin çektiği halayı da...

Saldırı, tüm emekçilerin yaşamını hücreleştirmeye yönelik ideolojik-politik içerikli kapsamlı bir saldırdır. Tüm toplumu sindirme ve teslim alma saldırısıdır. Devrim ve sosyalizm davasını boğma saldırısıdır. Bu dava ise uğruna ölünecek denli büyük ve vazgeçilmez bir davadır. Tüm insanlığın kurtuluşu bu davanın kazanılmasına bağlıdır. Bedeli ne olursa olsun bu saldırı püskürtülmek zorundadır ve püskürtülecektir.

Her emekçi, devrimci ve sosyalist, bu direnişin ve ölümlerin hem insani hem de politik yönünü iyi kavramalıdır. Devrimciler ve komünistler korkusuz ve tereddütsüzce şehit düşerlerken, devrime, sosyalizme giden yolda birer kilometre taşı olduklarının bilinciyle rahattırlar. Onlar devrim ve sosyalizm için, insanlık için yapabilecekleri herşeyi yaptılar. Sıra bizde...

"Yaşayan kimdir gerçekte ölen kim?"

Yılın yılın düşenler mi?"

Yoksa çekilip tarihin burçlarına

Bayrak bayrak ölümsüzleşenler mi?"

Herşeyin o kadar kolay bitmeyeceğini gösterdiniz!

Sevgili yoldaşlar ve siper yoldaşları,

Aşağılık sermaye devleti kendine yakışanı yaptı ve katliamcı geleneğin onun varoluşunda, mayasında olduğunu bir kez daha ortaya serdi. Sizi de her zamanki gibi doğruladı. Boyun eğmez onurlu direnişiniz ,Türkiye sınırlarını aşıp dünyada yankı yaratmış durumda. Devrime, sınıfa, davaya bağlılığınız, devrimci azim ve kararlılığınız, ölümüne direnişte düşmana karşı yiğitliğiniz, insanlık tarihine yeni bir sayfa olarak geçti. İşçi ve emekçilere de yürümeleri gereken yolu gösterdi.

Yoldaşlar, direnişiniz 84. gününde. Faşist devlet bu direniş karşısında acze düşerek ölüm orucu ve açık grevlerini bitirmeyi hedefleyen zorla tedavi yöntemini uygulamaya çalışıyor. Hücrelere attım bitti dediği operasyonun sonuçlandığı aldatmacasının bir anlamı olmadığı, daha katliamın başladığı günden belliydi. Sonuç olarak destansı ve hücrelerde devam eden direnişinizle herşeyin o kadar kolay bitmeyeceğini gösterdiniz. İşçi ve emekçilere, bütün devrimcilere yürümeleri gereken yolu gösterdiniz.

Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

Katil devlet döktüğü kanda boğulacak!

İstanbul'dan bir metal iscisi

Bu dünyada onur kavramı varolduğu sürece...

19 aralık günü yine katletmek için geldiler faşist beslemeler. Yalanlar yine önceden hazırlanmış, senaryolar yazılmış, ve katliamı meşrulaştırma girişimi eksiksiz yapılmaya çalışılmıştı. Ve yine geçmişte olduğu gibi çelik iradeyle karşıladı saldırıyı devrimci tutsaklar. Evet çelikleşmiş devrimci bu irade yine destan yazdı.

Acaba bu teslim alınamaz iradeyi nasıl buluyorlar diye çok düşünmüştür sermaye ve devleti. Evet nereden buluyor? Onlar yaşamlarıyla insanlığın geleceğinin nasıl olacağını gösteriyorlardı zaten. Kolektif bilinç, o komünist duruş, bu teslim alınamayan iradeyi çelikten örüyordu. Ve yine soruyordu düzenin faşist eskisi sözcülerinden biri, "halen neden bu kadar çoklar?" diye. Bu dünyada onur kavramı varolduğu sürece onlar da hep varolacaklardır ve dahası çok olacaklardır!

Şaşırmaları normaldir, bu gücün karşısında. Çünkü sermayedarlar ve onların yardakçıların bugüne kadar canlarını feda edecekleri hiçbir onurlu davaları olmamıştı. Zaten onuru olmayanın onurlu bir davası da olamaz. Onun içindir bu şaşkınlıkları.

Komünistler yaşamlarının her alanında bilimsel sosyalizmi bulmuşlar, onun doğruluğunu pratikte de göstermişlerdir. Ve akan kanların boşa gitmeyeceğini, hatta sınıf kininin daha da bilenip hesabının sorulacağını biliyorlar çoktandır. Kimi dar kafalı aydınlar, "neden ölmek ki, yaşarken daha iyi şeyler yapabilirler" diyor. Bizler yanmazsak karanlıklar hep galip gelecektir aydınlıklar karşısında. Bunlar aydın geçiniyorlar, ama bu kadarını bile bilmiyorlar, daha da kötüsü bilmezlikten geliyorlar.

Dünya hayretle izledi bu devrimci duruşu. Gerçekten de dünyada ender görülen direnişler sergiledi devrimciler Türkiye zindanlarında. İşte bu duruş örnek alınmalı ve baş eğmez tutum dünyadaki tüm devrimci hareketler için bir tutum sayılmalıdır. Komünistler içerdeki tutumlarıyla ve duruşlarıyla devrim ve sosyalizm davasının yenilmezliğini ve sermayenin tüm faşist güçlerinin acizliğini ortaya sermişlerdir. Ve tarihe kanla yazılan bir zafer daha eklemişlerdir.

Biz sınıf devrimcileri zindandaki bu iradeyi tamamen içselleştirmeliyiz.

Biz her zaman ve yaşamımızın her alanında düzenle karşı karşıya geliyoruz. Düzen insanları her taraftan sıkı sıkıya sarmış. Beynen ve fiziken. Düzenin tüm bu pisliklerinden sıyrılmak ve tüm hücrelerini parçalamak, çelikleşmiş ve bükülmez iradede geçiyor. Komünist olma iddiasındaki her birey bunu iyi sorgulamalı ve devrimci duruşu net bir biçimde örmelidir. Aksi halde bir sendelenmede düzen tüm iradeyi teslim almaya çalışacak ve pisliklerini üzerimize salacaktır.

İşçiler ve emekçiler bu teslim alınamaz iradeyi öncülerinden görececek ve sınıf savaşımının temellerini sağlam atacaktlardır. Türkiye ve dünyadaki işçi sınıfı o kadar dönek gördü ki, bu gördükleri olumsuz pratikler bilinçlerinde güvensizliği ve korkuyu getirdi. İşçiler çok uzun süreler boyunca kendiliğinden çıkışlarla elle tutulur kazanımlar alamadılar. Zindanlardaki ve dışarıdaki komünistlerin militan ve baş eğmez tutumu, işçilerin ve emekçilerin kimlere güveneceğinin ve kimlerin arkasından gideceğinin pratiğini gözler önüne sermiştir.

A. Hozat

Bu ateş sizi de yakar

Doğada eskiyen, çürüyen herşey yerini yeni filizlere bırakmak zorunda. Toplum yaşamında da miadını doldurmuş siyasal iktidarlar ancak zor yoluyla yıkılabilirler. Bu siyasal iktidarlar ise yıkılışlarını geciktirmeyi ancak dizginsiz bir şiddet ve zulümle gerçekleştirebilirler.

Son cezaevleri operasyonu ise 80 yaşına yaklaşmış Türkiye cumhuriyetinin bugün ne kadar çürümüş ve kokuşmuş olduğuna bir göstergesidir. O aslında daha doğduğunda çürümeye başlamıştı. Halkın başkaldırısıyla bağımsızlığını kazanmış olmasına rağmen daha kurulur kurulmaz işçi ve emekçilere yönelik yasak ve şiddet yolunu seçmiştir. İşçilerin tüm hakları yasaklanmış, diğer ulusların ve azınlıkların dillerine ve kültürlerine yasaklar getirilerek asimilasyon gerçekleştirilmeye çalışılmış, karşı koyuşlar ise şiddet yoluyla ezilmiştir.

80 yıllık TC'nin özellikle son 10 yılı ise Hitler faşizmini aratmayacak katliamlarla geçmiştir. Bir halk sırf ulusal kimliğini istediği için, tarihte eşine az rastlanır zulüm ve katliamlardan geçirildi. Bugün ise, bu kokuşmuş ve çürümüş TC halktan tamamen kopmuştur ve ancak şiddetle ayakta durabilmektedir. Ne kadar güçlü görünürse görünsün gerçekte yıkılışını görmenin de getirdiği çaresizlikle çırpınır durmaktadır. Artık gözü o kadar dönmüştür ki, insani olan herşeyi kendine düşman ilan etmiş ve bu değerlere sınırsız şiddet uygulamaktan çekinmemiştir. Bunu özellikle de toplumun önder kesimleri, kavganın neferi devrimciler üzerinde yapmıştır. Sırf insanca yaşanacak koşu istedikleri için Ulucanlar'da 10 devrimci tutsağı katledip onlarcasını yaralayabilmiştir.

Artık sınırsız şiddeti ile şunu dayatmaktadır; "Benim iktidarına karşı ses çıkarmayacak ve kaderinize razı olacaksınız." Buna karşı koyanları teslim almak için F tipi denen hücre cezaevlerini inşa etmiştir. Çünkü baskı ve şiddetle bu ülkedeki devrimci damarı kurutamamış ve kurutamayacağını da görmüştür. Bu yüzden F tipi cezaevlerini hayata geçirmek TC açısından varlık-yokluk meselesidir. Bunu kendileri de bildikleri için 20 cezaevine aynı zamanda saldırmışlardır. Sanki başka bir ülkeyle savaşa girilmiştir. Elleri kendi bedenlerinden ve inançlarından başka hiç bir silahlı olmayan, dört duvar arasındaki devrimci tutsaklara her türlü silahla

saldırmış ve kazanmıştır(!) Buradan bile açıkça görünen TC'nin ne kadar güçsüz ve çaresiz olduğudur. Başkan Mao'nun dediği gibi, onlar gerçekte kağıttan kaplanlardır.

Bir devlet düşününüz ki, dört duvar arasındaki insanlara savaş ilan etsin ve onları diri diri yaksın. Bir devlet düşününüz ki, hayat kurtarma adına otuzun üzerinde insanı katletsin, bunun adına da "şefkat operasyonu" densin. Bir devlet düşününüz ki, insanların örgüt baskısından kurtarılması için operasyon düzenlendiğini iddia etsin ve örgüt baskısıyla ölüme yattığını iddia ettiği insanları kurtarsın. Tüm bunların ne kadar yalan ve boş olduğunu hem gördük, hem kendileri itiraf ettiler. Örgüt disiplinine harfiyen uyulduğunu söylemek zorunda kaldılar. Operasyondan sonra ölüm oruçlarının bittiğini ilan ettiler, ama üç gün sonra gerçeğin altında ezildiler, ölüm oruçlarının ölüm hücrelerinde de yaygınlaşarak devam ettiğini itiraf etmek zorunda kaldılar.

Bu kararlılık, bu direniş onların tahminlerinin çok üstünde olmuştur. Onlar eylemlerdeki çok parçalılık üzerine hesap yapmışlar, ama bu tutmamıştır. Operasyon en geri insanı da ileri çekti. Onlar TC tarihine geçecek kanlı vahşetlerine karşı böyle bir direniş beklemiyorlardı. İnsanların ölümle halay çekmelerini anlamıyorlar, şaşıyorlar. Bu doğaldır, çünkü onlar insani olan herşeye yabancılaşmışlardır. Kâr ve meta dünyası onları da metalaştırmıştır. Bunun karşısında ise, geleceği temsil eden irade dimdik ayakta kalmıştır. Orada ateşe verilen bedenler sermaye düzeninin fitilini ateşlemiştir. İntiharları engellemek safatasıyla operasyon yapan sermaye devleti kendi ipini çekmiştir.

Satılmış medyanın aracılığı ile yarattıkları toz duman dağılacak ve herşey, herkes yerli yerini bulacaktır. Artık saflar netleşmiştir. Ya düzen, ya devrim. Devrim cephesi de, bu süreçle çok parçalılıktan kurtulmuştur. Artık bu dönemde sessiz kalanların daha sonra söyleyebilecekleri onurlu bir söz olamaz. Bedel çok ağır olmasına rağmen bu saldırı püskürtülecek, devrimci irade baş eğmeyecektir. Diri diri yakılan devrimcilerin bedenleri, kendilerini de yakacak olan bu kan denizinin ufkundan kızıl bir güneş gibi doğacaktır.

Devrimci irade teslim alınamaz!

Alın kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz!

D. Cemre

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/**ANKARA**
Tel: 0 (312) 419 18 32

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **Gebze/KOCAELİ**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 **KAYSERİ**

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat:3 No:2 **ANTAKYA**

Ücretsiz PDF Kopyası - <https://rantey.org>

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **5 000 000 TL** **Yurt dışı** **200 DM**
1 Yıllık **Yurt içi** **10 000 000 TL** **Yurt dışı** **400 DM**

İbrahim GÜMÜŞ adına,
* **TL için** : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0093240-0
* **DM için** : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

9 Ocak 1919'da, Alman komünizminin iki lideri, Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg, devrimin öncüsünü ezmek için katledildiler...

19 Aralık 2000'de, büyük zindan katliamı devrimin öncü güçlerini ezmek için gerçekleştirildi...

Vardık, varız, varolacağız!..